JILL SANTOPOLO

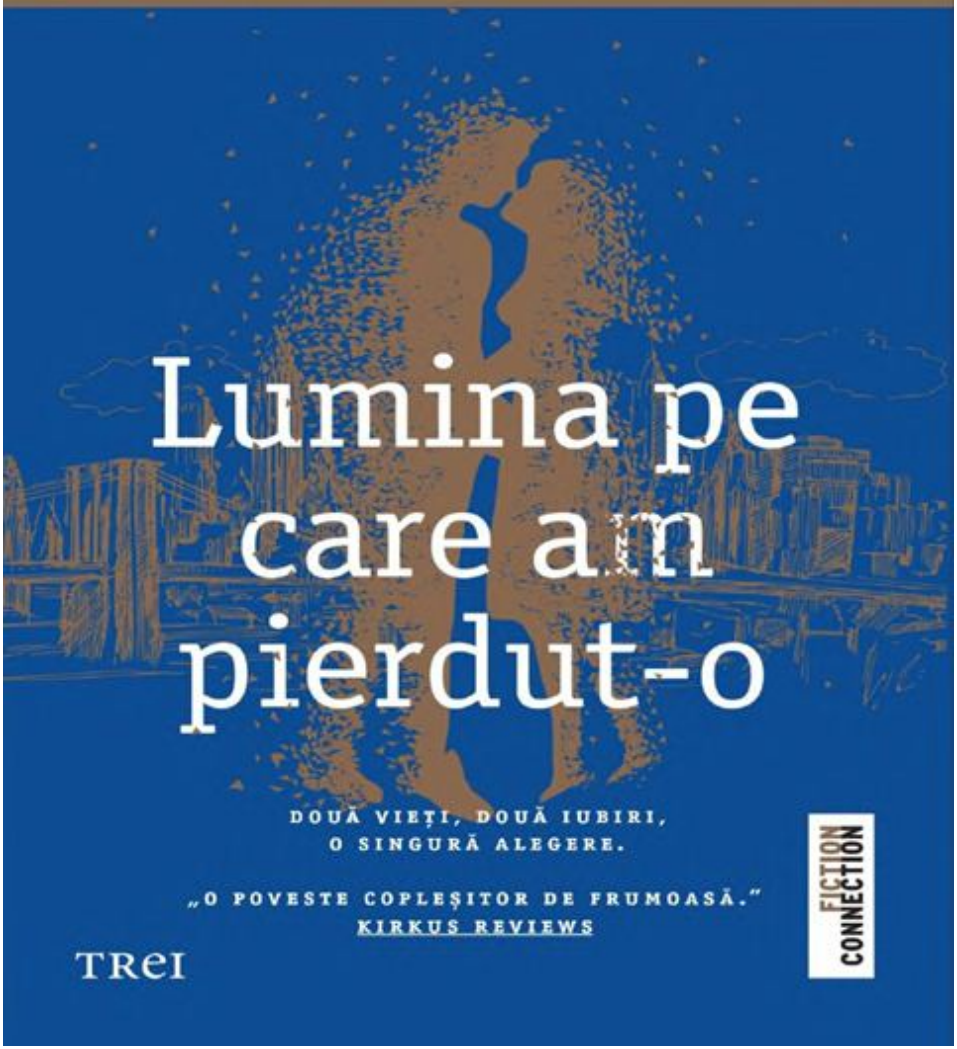

Lumina pe care am pierdut-o

DOUĂ VIEȚI, DOUĂ IUBIRI,
O SINGURĂ ALEGERE.

„O POVESTE COPLEȘITOR DE FRUMOASĂ."
KIRKUS REVIEWS

TREI

FICTION CONNECTION

JILL SANTOPOLO

LUMINA PE CARE AM PIERDUT-O

Traducere din engleză de Ana Andreescu
Titlul original: *The Light We Lost,* 2017

Editura Trei, 2017

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2017

Pentru New York City

Prolog

Ne cunoşteam de aproape jumătate de viață.

Te-am văzut zâmbind, încrezător, fericit.

Te-am văzut frânt, rănit, pierdut.

Dar niciodată nu te-am văzut aşa.

M-ai învățat să caut frumusețea. În întuneric, în ruină, tu ai găsit întotdeauna lumina.

Nu ştiu ce frumusețe voi găsi aici, ce lumină. Dar voi încerca. O voi face pentru tine. Pentru că ştiu că tu ai face-o pentru mine.

A fost atâta frumusețe în viața noastră împreună.

Poate că de aici ar trebui să încep.

I

Uneori, obiectele par să fi fost martorele istoriei. Eu îmi imaginam că masa de lemn în jurul căreia stăteam la seminarul despre Shakespeare ținut de profesorul Kramer, în ultimul nostru an de studiu, era de vârsta universității Columbia – adică se afla în acea încăpere încă din 1754, cu marginile roase şi netezite, de secole-ntregi, de coatele unor studenți ca noi, lucru care, desigur, nu putea fi adevărat. Dar aşa-mi imaginam eu. Studenți aşezați acolo în timpul Revoluției, al Războiului Civil, al celor două Războaie Mondiale, al celor din Coreea, Vietnam, Golful Persic.

Este amuzant că, dacă m-ai întreba cine mai era cu noi în acea zi, nu cred c-aş şti să-ți spun. Le vedeam aşa de clar fețele tuturor, dar, după treisprezece ani, îmi aminteam numai de tine şi de profesorul Kramer. Nu-mi pot aminti nici măcar numele asistentei profesorului, care a intrat în sală alergând, târziu. Mai târziu chiar ca tine.

Kramer tocmai termina de strigat catalogul când tu ai împins uşa. Ai zâmbit către mine, lăsând să-şi facă scurt apariția gropița din barbă, în timp ce-ți scoteai şapca ta cu Diamondbacks şi o strecurai în buzunar. Ochii ți s-au oprit rapid pe locul liber de lângă mine şi apoi te-ai oprit şi tu acolo.

— Şi tu eşti cine? a întrebat Kramer, în timp ce tu scotoceai în rucsac după un caiet şi un creion.

— Gabe, ai spus tu. Gabriel Samson. Kramer a căutat numele în foaia din fața lui.

— Haideți să ne concentrăm pe punctualitate pentru restul semestrului, domnule Samson, a spus el. Ora începe la nouă. De fapt, haideți să ne concentrăm asupra noțiunii de „devreme”.

Tu ai aprobat dând din cap şi Kramer a-nceput să vorbească despre temele din *Iuliu Cezar*.

— „Din zi în zi duşmanul creşte, culmea, / Noi am

atins-o şi-am pornit la vale. / Se schimbă soarta omenească-ntruna: / Ştim valul cum ne bate, el ne duce / Înspre noroc, dar dacă nu luăm seama, / Călătoria vieții ocoleşte / Printre nevoi şi stânci. Aşa e marea / Pe care navigăm şi dacă valul / Ne saltă, se cuvine-a-l folosi; / Zădărnicim altfel prilejul bun."[1], a citit el şi a continuat: sunt convins că ați citit. Cine-mi poate interpreta ce spune Brutus despre soartă şi liber-arbitru, în acest text?

Îmi voi aminti întotdeauna acest pasaj pentru că, din ziua aceea, m-am gândit de multe ori dacă soarta noastră, a ta şi-a mea, a fost să ne-ntâlnim la seminarul lui Kramer despre Shakespeare. Dacă în toți aceşti ani ne-a ținut împreună destinul sau a fost decizia noastră. Sau o combinație a acestora, pentru că ne-am lăsat purtați de curent.

După ce Kramer a vorbit, câțiva dintre noi au răsfoit textul din fața lor. Tu ți-ai trecut degetele prin cârlionți, care şi-au revenit apoi la forma lor inițială.

— Ei, ai spus tu, şi restul clasei mi s-a alăturat îndreptându-şi privirile spre tine.

Dar nu ai apucat să termini.

Asistenta profesorului, al cărei nume nu mi-l pot aminti, a intrat alergând în clasă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a spus ea. Un avion a lovit Turnurile Gemene. Se transmitea la televizor chiar când eram pe punctul să plec de-acasă şi să vin la curs.

Nimeni n-a prins semnificația cuvintelor ei; nici măcar ea.

— Pilotul era beat? a-ntrebat Kramer.

— Nu ştiu, a răspuns AP, luând loc la masă. Am aşteptat, dar prezentatorii nu ştiau ce se întâmplă. Spuneau că era un fel de avion cu elice.

Dacă s-ar fi întâmplat acum, toate telefoanele noastre ar fi explodat cu informații. Alerte de pe Twitter şi Facebook şi notificări de la *New York Times.* Dar comunicarea nu era încă un fenomen instantaneu, pe-

atunci, şi Shakespeare n-a fost întrerupt. Am ridicat cu toții din umeri şi Kramer a continuat să vorbească despre Iuliu Cezar. În timp ce luam notițe, ți-am urmărit cu privirea degetele de la mâna dreaptă frecând inconştient granulația mesei de lemn. Am mâzgălit absentă o imagine a degetului tău arătător, cu unghia lui inegală şi cu pielița ruptă. Încă păstrez pe undeva caietul acela – într-o cutie plină cu hârtii de la Literatură Clasică şi Civilizații Contemporane. Sunt sigură că e pe undeva pe-acolo.

II

Nu voi uita niciodată ce-am spus amândoi când am ieşit de la cursul de filosofie; chiar dacă cuvintele nu aveau nimic special, conversația este încrustată în memoria mea, ca parte a acelei zile. Am început să coborâm treptele împreună. Nu chiar împreună, dar unul lângă celălalt. Era senin, cerul albastru – şi totul se schimbase. Numai că noi n-o ştiam încă.

Oamenii din jurul nostru vorbeau toți deodată.

— S-au prăbuşit Turnurile Gemene!

— Cursurile se suspendă!

— Eu vreau să donez sânge. Ştii unde pot dona sânge? Eu m-am întors spre tine.

— Ce se petrece?

— Eu locuiesc în East Campus, ai spus tu, arătând spre cămin. Hai să aflăm ce se întâmplă. Tu eşti Lucy, aşa-i? Tu unde locuieşti?

— În Hogan, am spus eu. Şi, da, Lucy.

— Încântat de cunoştință, Lucy, eu sunt Gabriel.

Mi-ai întins mâna. Ți-am strâns-o şi am privit în sus spre tine, în acest timp. Gropița şi-a făcut iarăşi apariția. Aveai ochi albaştri. M-am gândit, pentru prima dată: *Este frumos.*

Ne-am dus acasă la tine şi ne-am uitat la televizor împreună cu colegii tăi de apartament, Adam şi Scott, şi Justin. Pe ecran, cădeau trupuri din clădiri, mormane de moloz înnegrite trimiteau spre cer semnale de fum şi turnurile cădeau unul după altul. Dezastrul ne-a încremenit. Ne uitam uluiți la imagini, incapabili să corelăm întâmplările cu realitatea noastră. Faptul că se petrecea aşa ceva în oraşul nostru, la şapte mile distanță de unde ne aflam, că aceia erau oameni – ființe umane reale – nu încăpea încă în mintea noastră. Cel puțin nu într-a mea. Părea ceva foarte îndepărtat.

Celularele nu ne funcționau. Tu ai folosit telefonul de

pe hol ca să-ți suni mama în Arizona şi să-i spui că eşti bine. Eu mi-am sunat părinții, în Connecticut; voiau să mă duc acasă. Aveau o cunoştință a cărei fiică lucra la World Trade Center şi nimeni nu ştia încă nimic despre ea. Vărul altcuiva avusese un mic dejun de lucru la Windows on the World[2].

— E mai sigur să nu fii în Manhattan, a spus tata. Dacă e vorba de antrax? Sau de război biologic. Gaz paralizant.

I-am spus tatei că metroul nu funcționează. Probabil că nici trenurile.

— Vin să te iau, a spus el. Sar în maşină chiar acum.

— Voi fi bine, i-am spus. Sunt cu nişte prieteni. Suntem bine. Te mai sun, mai târziu.

Tot nu mi se părea ceva real.

— Ştii, a spus Scott, după ce am închis telefonul. Dacă aş fi o organizație teroristă, aş lansa o bombă deasupra noastră.

— Ce mama dracu'? a spus Adam.

Aştepta să primească veşti de la unchiul lui, care era în NYPD.

— Vreau să spun că, dacă analizezi chestia asta din punct de vedere academic… a spus Scott, dar n-a mai continuat.

— Taci din gură, a spus Justin. Serios, Scott. Nu e momentul.

— Poate c-ar trebui să plec, ți-am spus eu, apoi.

Nici nu te cunoşteam cu adevărat. De-abia îți cunoscusem prietenii.

— Colegele mele de cameră se întreabă probabil unde sunt, am continuat eu.

— Sună-le, ai spus tu şi ți-ai trecut degetele, absent, de-a lungul cozii mele.

Era un gest intim, genul de lucru care se petrece după ce au fost depăşite toate barierele spațiului personal. Ca şi cum ai mânca din farfuria altcuiva, fără să-i ceri permisiunea. Şi, pe neaşteptate, m-am simțit legată de

tine, de parcă atingerea mâinii tale pe părul meu însemna ceva mai mult decât nişte degete nervoase, neîndemânatice.

M-am gândit la momentul acela mulți ani mai târziu, când am decis să-mi donez părul, şi stilistul mi-a dat coada, învelită în plastic, arătând chiar mai închisă la culoare decât obişnuita nuanță castanie. Chiar dacă atunci tu erai la o lume distanță, am simțit că parcă te trădam, ca şi cum tăiam legătura dintre noi.

Dar, apoi, în ziua aceea, imediat după ce mi-ai atins părul, ți-ai dat seama ce făcuseşi şi ai lăsat mâna să-ți cadă în poală. Mi-ai zâmbit din nou, dar de data aceasta nu te-am privit în ochi.

Am ridicat din umeri.

— Okay, am spus.

Mi se părea că lumea se face bucăți, ca şi cum am fi trecut printr-o oglindă spartă într-un loc frânt dinăuntrul ei, unde nimic nu avea sens, unde scuturile noastre erau la pământ, pereții noştri erau prăbuşiți. În acel loc, nu exista niciun motiv să spui nu.

III

Am luat liftul până la Wien 11, şi apoi tu ai deschis o fereastră la capătul culoarului.

— Cineva mi-a arătat asta în anul doi, ai spus. Este cea mai incredibilă imagine a oraşului New York pe care o vei vedea vreodată.

Ne-am urcat pe fereastră, am ieşit pe acoperiş şi am rămas fără aer. Din extremitatea de sud a Manhattanului se înălțau fuioare de fum. Tot cerul devenea gri, oraşul era învăluit în cenuşă.

— Oh, Doamne, am spus.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Mi-am închipuit ce fusese acolo înainte. Am văzut spațiul gol unde odinioară se înălțaseră turnurile. În cele din urmă, m-am trezit la realitate. În clădirile acelea erau oameni.

Mi-ai căutat mâna şi m-ai prins de ea.

Am rămas acolo în picioare, privind fix la consecințele nenorocirii, cu lacrimile curgându-ne pe obraji, habar n-am cât de mult timp. Cred că erau şi alți oameni acolo cu noi, dar nu mi-i pot aminti. Numai pe tine te țin minte. Şi imaginea acelui fum. Este întipărit cu fierul roşu în creierul meu.

— Acum ce se-ntâmplă? am şoptit, în cele din urmă.

Privelişte a m-a făcut să înțeleg dimensiunea atacului.

— Ce urmează?

Tu te-ai uitat la mine şi ochii noştri, încă umezi din cauza lacrimilor, au rămas fixați, atraşi de un fel de magnetism pentru care lumea din jur nu mai există. Mâna ta a alunecat spre încheietura mea şi eu m-am ridicat pe vârfuri ca să-ți întâmpin buzele. Ne-am strâns în brațe, ca şi cum asta ne-ar fi protejat indiferent de ce ar fi urmat. Ca şi cum singura cale de a fi în siguranță era să-mi țin buzele lipite de ale tale. Momentul în care trupul tău m-a acoperit, aşa m-am simțit – în siguranță, protejată de puterea şi căldura brațelor tale. Ți-am simțit

muşchii profilați sub mâinile mele şi mi-am îngropat degetele în părul tău. Ți-ai înfăşurat coada mea în jurul palmei, mângâind-o şi trăgându-mi capul spre spate. Şi am uitat de lume. În momentul acela, existai numai tu.

Ani de zile, m-am simțit vinovată pentru asta. Vinovată că ne-am sărutat prima dată în timp ce oraşul ardea, vinovată c-am fost în stare să mă pierd în tine, în acel moment. Dar, mai târziu, am aflat că nu eram singuri. Unii mi-au spus în şoaptă că au făcut sex în ziua aceea. Că au conceput un copil. S-au logodit. Au spus „Te iubesc" pentru prima dată. Există ceva în moarte care-i face pe oameni să vrea să trăiască. Noi voiam să trăim în acea zi şi nu pot să ne condamn pentru asta. Nu mă mai condamn.

Când ne-am separat pentru a respira, mi-am înclinat capul, aşezându-l pe pieptul tău. Ți-am ascultat inima şi m-am simțit consolată de ritmul ei egal.

Tu te-ai simțit consolat de ritmul inimii mele? Te mai consolează încă?

IV

Ne-am întors în dormitorul tău, pentru că-mi promiseseşi că faci cinste cu prânzul. Mi-ai spus că voiai ca, după masă, să ieşim din nou pe acoperiş cu aparatul de fotografiat şi să faci nişte poze.

— Pentru *Spectator?* am întrebat eu.

— Ziarul? ai spus tu. Nu. Pentru mine.

În bucătărie, mi-a atras atenția un morman de fotografii – printuri alb-negru cu imagini din campus. Erau frumoase, bizare, scăldate în lumină. Imagini aşa de focalizate, încât un obiect oarecare arăta ca o operă de artă modernă.

— Unde se află ăsta? am întrebat.

După ce am privit o vreme, mi-am dat seama că era o imagine de-aproape a unui cuib de pasăre, învelit în ziare, reviste şi eseul cuiva făcut pentru ora de literatură franceză.

— Oh, a fost ceva incredibil, ai spus tu. Jessica Cho – O cunoşti? Cântă a cappella… Prietena lui David Blum… ea mi-a spus despre acest cuib pe care-l văzuse pe fereastră şi care fusese făcut din tema pentru acasă a cuiva. Aşa că m-am dus să-l văd. A trebuit să atârn în afara ferestrei pentru a face această fotografie. Jess l-a pus pe Dave să mă țină de glezne, pentru că-i era frică că să nu cad. Dar am reuşit s-o fac.

După această poveste te-am privit cu alți ochi. Erai îndrăzneț, curajos, hotărât să captezi frumosul. Privind în urmă, mă gândesc că exact asta voiai să cred. Încercai să mă impresionezi, dar eu nu mi-am dat seama de asta atunci. Mi-am zis numai: *„Uau!”* Mi-am zis: *„E minunat!”* Dar ceea ce era adevărat atunci şi a fost adevărat de când te ştiu este că tu găseşti frumusețea oriunde. Remarci lucruri pe care alți oameni nici nu le văd. Asta am admirat întotdeauna la tine.

— Asta vrei să faci? am întrebat, arătând spre

fotografie.

El a scuturat din cap.

— E numai pentru amuzament, a răspuns. Mama e artistă. Ar trebui să vezi ce poate face, acele picturi abstracte enorme, uimitoare, dar îşi câştigă existența pictând mici pânze cu apusurile din Arizona, pentru turişti. Eu nu-mi doresc acest fel de viață, să creez ceea ce se vinde.

M-am sprijinit de masă şi m-am uitat la restul fotografiilor. Rugină infiltrându-se într-o bancă de piatră, irizații sparte în marmură, o bară de metal corodată, în cel mai mic detaliu. Frumusețe unde eu nu mi-aş fi imaginat vreodată că există.

— Tatăl tău este şi el artist? am întrebat eu.

Fața ți s-a întunecat. Am văzut asta clar, ca şi cum o uşă s-ar fi închis în spatele ochilor tăi.

— Nu. Nu este, ai răspuns tu.

Mă poticnisem păşind dincolo de o limită despre care nu ştiusem că exista. N-am continuat în direcția aceasta – descopeream imaginea ta lăuntrică. Deja speram că era un teren pe care-l voi înțelege clar, unul care va deveni a doua natură de descoperit.

Tu tăceai. Tăceam şi eu. Televizorul încă mergea în fundal şi i-am auzit pe prezentatorii de ştiri vorbind despre Pentagon şi despre avionul care s-a prăbuşit în Pennsylvania. Oroarea situației a năvălit din nou asupra mea. Am pus fotografiile jos. Părea o perversiune să mă concentrez asupra frumuseții, în momentul acela. Dar, privind în urmă, poate că exact asta trebuia să fac.

— N-ai spus că mergem să luăm prânzul? am întrebat, cu toate că nu-mi era foame, cu toate că imaginile care se derulau pe ecranul televizorului făceau să mi se întoarcă stomacul pe dos.

Uşa din spatele ochilor tăi s-a deschis.

— Aşa am făcut, ai spus, aprobând.

N-aveai decât ingrediente pentru chips-uri de porumb. Aşa că, în mod mecanic, am tăiat roşiile în felii subțiri şi

am desfăcut o conservă de fasole cu un deschizător ruginit, în timp ce tu aranjai chips-urile *tortilla* într-unul din acele recipiente de unică folosință şi rădeai brânza într-un castron cu cereale zdrobite.

— Dar tu ce faci? ai întrebat, ca şi cum conversația noastră nu deraiase deloc.

— Îh? am făcut eu.

Am apăsat capacul conservei peste fasolea dinăuntru, ca să-l pot ridica şi îndepărta.

— Şi tu eşti artistă?

Am pus capacul de metal pe masă.

— Nu, am răspuns. Cel mai creativ lucru pe care-l fac este să scriu poveşti pentru colegele mele de cameră.

— Despre ce? ai întrebat, cu capul înclinat într-o parte.

Am privit în pământ ca să nu vezi că m-am înroşit.

— Este stânjenitor, am spus, dar sunt poveşti despre un porcuşor miniatural pe nume Hamilton, care a fost acceptat din greşeală la un colegiu pentru iepuri.

Ai izbucnit surprins în râs.

— Hamilton. Un porc, ai spus. Înțeleg. E amuzant.

— Mulțumesc, am zis eu, privindu-te.

— Deci asta vrei să faci după absolvire?

Luaseşi borcanul cu *salsa* şi îi loveai capacul de masă pentru a-l slăbi.

Am scuturat din cap.

— Nu cred că e o piață prea mare pentru poveştile lui Hamilton Porcuşorul. M-am gândit să intru în industria reclamelor, dar, spunând asta, în acest moment, mi se pare o prostie.

— De ce o prostie? ai întrebat, desfăcând capacul borcanului cu un pocnet.

Eu am privit spre televizor.

— Are vreun sens chestia asta? Să faci reclamă? Dacă aceasta ar fi ultima mea zi pe acest pământ şi dacă mi-aş fi petrecut toată viața în campanii prin care să le vând oamenilor brânză frământată… sau chips-uri… aş simți oare că am făcut ceva în viață?

Tu ți-ai muşcat buza. Ochii tăi spuneau: *Mă gândesc la asta.* Am aflat mai multe despre planurile tale. Probabil ai aflat şi tu puțin despre ale mele.

— Ce-nseamnă să faci ceva în viață? ai întrebat.

— Asta-ncerc să aflu, ți-am spus eu, cu mintea zbârnâind, în timp ce vorbeam. Cred c-aş putea să fac ceva care să lase o urmă – în sens pozitiv. Să las lumea puțin mai bună decât am găsit-o eu. Cred asta în continuare, Gabe. Toată viața am râvnit să fac asta – şi cred că şi tu la fel.

Atunci am văzut înflorind ceva pe chipul tău. Nu-mi dădeam seama ce reprezenta acel lucru. Nu te cunoşteam încă destul de bine. Dar, acum, ştiu ce înseamnă acea privire. Înseamnă că-n mintea ta perspectivele se schimbau.

Ai scufundat un chips în salsa şi mi l-ai întins.

— Vrei să muşti? ai întrebat.

Am rupt cu dinții jumătate din el şi restul l-ai mâncat tu. Ochii tăi mi-au urmărit trăsăturile feței şi au coborât de-a lungul trupului meu, până jos. Simțeam că mă examinezi din unghiuri diferite şi puncte avantajoase. Apoi mi-ai mângâiat obrajii cu vârful degetelor şi ne-am sărutat din nou; de această dată, aveai gust de sare şi ardei iute.

Pe când aveam cinci-şase ani, am desenat pe peretele dormitorului meu cu creion roşu. Nu cred că ți-am spus vreodată povestea asta. Deci cum desenam eu aşa inimi şi copaci, şi sori, şi luni, şi nori, ştiam că făceam ceva ce n-ar fi trebuit să fac. O simțeam în străfundul stomacului. Dar nu mă puteam opri – voiam foarte tare să fac asta. Camera mea fusese decorată în roz şi galben, dar culoarea mea favorită era roşu. Şi voiam să am camera cu roşu. *Simțeam* nevoia să am camera roşie. Simțeam că a desena pe perete cu roşu era absolut corect şi absolut greşit în acelaşi timp.

Aşa mă simțeam în ziua în care te-am cunoscut. Să te sărut în mijlocul tragediei şi al morții părea absolut corect

şi absolut greşit în acelaşi timp. Dar m-am concentrat pe partea care părea corectă, aşa cum fac întotdeauna.

Mi-am strecurat mâna în buzunarul din spate al jeanşilor tăi şi tu ţi-ai strecurat mâna în al meu. Ne-am tras unul pe celălalt din ce în ce mai aproape. A sunat telefonul din camera ta, dar tu l-ai ignorat. Apoi a sunat telefonul din camera lui Scott.

Câteva secunde mai târziu, în bucătărie a intrat Scott, care, văzându-ne, şi-a dres glasul. Ne-am îndepărtat unul şi ne-am întors spre el.

— Te caută Stephanie, Gabe, a spus el. I-am spus să aştepte.

— Stephanie? am întrebat eu.

— Nimeni, ai spus, exact în acelaşi timp cu Scott, care a zis:

— Fosta.

Şi a continuat, către tine:

— Plânge la telefon, omule.

Tu păreai chinuit, privirile mutându-ţi-se de la Scott la mine şi înapoi.

— Îi zici tu c-o sun în câteva minute? i-ai spus tu lui Scott.

Scott a dat din cap şi a ieşit şi, apoi, tu m-ai luat de mână, împletindu-ţi degetele cu ale mele. Ochii ni s-au întâlnit, cum se întâmplase pe acoperiş, şi eu nu mi-am putut lua privirea de la tine. Inima mi-a luat-o la goană.

— Lucy, ai spus, şi dorinţa ta s-a simţit cumva în felul cum mi-ai rostit numele. Ştiu că tu eşti aici şi ştiu că e ciudat, dar trebuie să văd dacă ea se simte bine. Am fost împreună anul trecut şi ne-am despărţit cu o lună în urmă. Astăzi…

— Înţeleg, am zis eu.

Şi, în mod straniu, asta m-a făcut să te plac mai mult: deşi nu te mai întâlneai cu ea, îţi păsa totuşi de ea.

— Oricum, ar trebui să o iau spre colegele mele de cameră, am spus, cu toate că nu voiam să plec. Îţi mulţumesc pentru…

Începusem o propoziție fără să ştiu cum s-o închei şi mi-am dat seama că nu eram în stare. M-ai strâns de degete.

— Îți mulțumesc că ai dat o altă însemnătate zilei acesteia, ai spus. Lucy, Luce. *Luz* înseamnă lumină în spaniolă, aşa-i?

Ai tăcut. Eu am aprobat.

— Îți mulțumesc că ai umplut cu lumină o zi întunecată.

Tu ai pus în cuvinte simțămintele pe care eu nu le-am putut exprima.

— Acelaşi lucru l-ai făcut şi tu pentru mine, am spus. Îți mulțumesc.

Ne-am sărutat din nou şi a fost greu să mă smulg din brațele tale. Mi-era aşa de greu să plec.

— Te sun mai târziu, ai spus. Te voi găsi în fişier. Scuze pentru nachos.

— Ai grijă de tine, am zis. Putem mânca oricând nachos împreună.

— Sună bine, ai răspuns tu.

Şi am plecat, întrebându-mă dacă era posibil ca una dintre cele mai groaznice zile pe care le trăisem să conțină, pe undeva, un sâmbure de bunătate.

Chiar m-ai sunat câteva ore mai târziu, dar n-a fost conversația pe care-o aşteptam. Mi-ai spus că-ți pare rău, foarte rău, dar tu şi Stephanie sunteți din nou împreună. Fratele ei cel mare nu apăruse – lucrase la One World Trade – şi ea avea nevoie de tine. Ai spus că sperai să înțeleg şi mi-ai mulțumit din nou pentru că am adus lumina într-o după-amiază atât de oribilă. Ai spus c-a însemnat foarte mult că m-ai avut alături. Şi ți-ai cerut încă o dată scuze.

N-ar fi trebuit să fiu zdrobită, dar am fost.

N-am vorbit cu tine tot restul semestrului de toamnă. Şi nici în semestrul de primăvară. Mi-am schimbat locul la cursul lui Kramer, ca să nu fiu nevoită să mai stau

lângă tine. Dar te-am ascultat de fiecare dată când ai vorbit despre felul în care vezi tu frumusețea în limbajul lui Shakespeare şi în poetica lui – chiar şi în cele mai urâte scene.

— „Vai!" citeai tu cu voce tare, „un râu roşu de sânge cald / Ca un izvor clocotind în bătaia vântului / răsare şi se revarsă dintre buzele tale înroşite." Singurul lucru la care mă puteam eu gândi erau buzele *tale* şi ce gust aveau ele pe buzele mele.

Am încercat să uit ziua aceea, dar era imposibil. Nu puteam uita ce se-ntâmplase cu New York-ul, cu America, cu oamenii din turnuri. Şi nu puteam uita ce se-ntâmplase între noi. Chiar şi acum, când cineva întreabă „Erai la New York când au căzut turnurile?" sau „Unde te aflai în acea zi?" sau „Cum a fost atunci?", la tine mă gândesc mai întâi.

Sunt momente care schimbă direcția vieților oamenilor. Pentru atât de mulți dintre noi, care trăiam atunci în New York, 11 septembrie a fost un astfel de moment. Tot ce-am făcut în ziua aceea a fost important, s-a întipărit în mintea şi în inima mea. Nu ştiu de ce te-am întâlnit în ziua aceea, dar ştiu că, pentru că s-a-ntâmplat aşa, tu ai devenit pentru totdeauna o parte din povestea mea.

V

Era luna mai şi noi tocmai absolviserăm. Dăduserăm înapoi pelerinele şi pălăriile de absolvenți, schimbându-le cu diplome scrise în latină, cu numele noastre complete înscrise pe ele. Am intrat în Le Monde împreună cu familia mea – mama, tata, fratele meu Jason, doi bunici şi un unchi. Am fost aşezați lângă o altă familie, o familie mult mai mică – a ta.

Când am trecut pe lângă voi, tu ai privit spre mine, ai întins mâna şi mi-ai atins brațul.

— Lucy! ai spus. Felicitări!

Eu m-am cutremurat. După atâtea luni, atingerea ta mi-a provocat un frison, dar am reuşit să-ți spun şi eu:

— La fel şi ție!

— Ce ai hotărât să faci? ai întrebat. Rămâi în oraş? Eu am dat din cap.

— Am obținut o slujbă, voi lucra la o nouă producție de televiziune – spectacole pentru copii.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Era o slujbă pentru care mă rugasem timp de două luni până am obținut-o. Tipul de slujbă la care începusem să mă gândesc la puțin timp după prăbuşirea turnurilor, după ce mi-am dat seama că voiam să fac ceva mai semnificativ decât nişte reclame.

O slujbă care se adresa noii generații şi avea potențialul de a schimba viitorul.

— Un show pentru copii? ai întrebat cu un zâmbet jucăuş pe buze. Ca *Alvin şi veveriţele?* Vor avea voci piţigăiate?

— Nu chiar, am răspuns, râzând puțin, voind să-ți transmit că discuția noastră mă adusese aici, că momentul în care stătuserăm de vorbă în bucătăria ta însemnase atât de mult pentru mine. Dar tu ce vei face?

— McKinsey, ai spus. Consultant. Fără veverițe pentru mine.

Am fost surprinsă. Nu mă aşteptam la asta, după câte ne spuseserăm atunci, după ce ascultasem analizele tale din timpul cursurilor cu Kramer.

Dar am spus cu totul altceva:

— Grozav! Felicitări pentru slujbă. Poate te voi vedea, uneori, prin oraş.

— Ar fi frumos, ai zis.

Iar eu am plecat să mă aşez la masă cu familia mea.

— Cine-a fost asta? am auzit pe cineva întrebând în urma mea.

Era o fată aşezată lângă tine, cu păr blond de culoarea grâului uscat, lung până aproape de mijlocul spatelui, care-şi ținea mâna pe coapsa ta. Abia dacă o remarcasem, atât de concentrată fusesem asupra ta.

— O fată pe care o cunosc de la cursuri, Stephanie, te-am auzit spunând.

Ceea ce şi eram, desigur. Atât şi nimic mai mult. Dar, cumva, asta durea.

VI

New York este un oraş amuzant. Poți să locuieşti acolo ani mulți şi să nu-ți vezi niciodată vecinul de-alături şi să dai nas în nas cu cel mai bun prieten în momentul în care intri la metrou, în drum spre serviciu. Soarta contra liberei voințe. Poate amândouă.

Era luna martie, trecuse aproape un an de la absolvire şi New Yorkul ne înghiţise. Eu locuiam cu Kate pe Upper East Side, în acel apartament uriaş care aparţinuse cândva bunicilor ei. Hotărâserăm amândouă să facem lucrul acesta încă de pe vremea când eram abia pe la mijlocul şcolii. Visurile noastre din copilărie deveniseră realitate.

Avusesem un flirt de şase luni cu un coleg de serviciu, vreo două aventuri de o noapte şi vreo câteva întâlniri cu bărbați pe care-i considerasem nu destul de inteligenți sau nu destul de chipeşi, sau nu destul de interesanți, cu toate că, privind în urmă, nu era mare lucru în neregulă cu ei. De fapt, dacă l-aş fi întâlnit pe Darren în perioada aceea, aş fi putut crede acelaşi lucru şi despre el.

Fără să-mi revină constant în minte sala de filosofie sau apartamentul din East Campus, încetasem să mă gândesc la tine – aproape încetasem. Nu ne văzuserăm atunci de aproape un an. Dar tu te înfiinţai în mintea mea la muncă, când, împreună cu şeful meu, parcurgeam în grabă povestea, când revizuiam episoadele care vorbeau despre toleranță şi respect. Mă gândeam la bucătăria ta şi mă bucuram de hotărârea pe care o luasem.

Se apropia ziua de joi, 20 martie, când împlineam douăzeci şi trei de ani. Planificasem o petrecere în weekend, dar cele două prietene ale mele de la muncă, Alexis de la Departamentul Scenariştilor şi Julia de la Creație, cum le-ai spus tu mai târziu, au insistat să ieşim să bem ceva de ziua mea.

În iarna aceea, toate trei deveniserăm obsedate de Faces & Names, datorită şemineului şi canapelelor. Erau vreo cinci grade, dar ne-am gândit că în barul acela ar putea aprinde şemineul, dacă i-am ruga. Fuseserăm acolo destul de des în ultimele câteva luni şi barmanul ne simpatiza.

Julia îmi făcuse o coroană din hârtie şi insistase să mi-o pun pe cap, iar Alexis comandase pentru toate martini cu suc de mere. Ne-am aşezat pe o canapea din faţa şemineului şi, înainte de fiecare sorbitură, am ţinut toasturi.

— Pentru zilele de naştere! a-nceput Alexis.

— Pentru Lucy! a spus Julia.

— Pentru prieteni! am adăugat eu.

Care s-au transformat apoi, devenind: „Pentru aparatul de fotografiat care nu s-a stricat astăzi!" şi „Pentru şefii care lipsesc de la muncă pentru că sunt bolnavi!", „Pentru prânzurile gratuite după întâlnirile extravagante!" şi „Pentru barurile cu şemineu!" şi „Pentru martini cu suc de mere!"

Chelneriţa a venit la canapeaua noastră cu o tavă pe care erau alte trei pahare cu martini.

— Oh! Dar noi n-am mai comandat! a spus Julia. Chelneriţa a zâmbit.

— Fetelor, aveţi un admirator secret, a spus ea şi a făcut semn cu capul înspre bar.

Acolo erai tu.

Pentru o clipă, am crezut că am halucinaţii.

Tu ne-ai făcut un semn discret cu mâna.

— Mi-a zis să-i spun „La mulţi ani" lui Lucy, a precizat chelneriţa.

Lui Alexis i-a căzut faţa.

— Îl *cunoşti?* a-ntrebat ea. E marfă!

Apoi a ridicat unul dintre noile pahare cu martini pe care chelneriţa le pusese pe masa din faţa noastră.

— Pentru băieţii drăguţi din bar care-ţi ştiu numele şi ne trimit băuturi! a toastat ea.

După ce-am luat toate câte-o sorbitură, a continuat:

— Du-te şi-i mulţumeşte, sărbătorito!

Eu am pus paharul jos, dar m-am răzgândit, l-am luat cu mine şi am pornit spre tine, clătinându-mă imperceptibil pe tocurile mele înalte.

— Îţi mulţumesc, am spus, aşezându-mă pe scaunul din stânga ta.

— La mulţi ani! Frumoasă coroană, ai spus tu.

Am râs şi mi-am scos-o.

— Ar arăta mai bine pe capul tău. Vrei s-o încerci? am spus eu. Tu ai zis că da şi ţi-ai strivit cârlionţii cu hârtia în formă de coroană.

— Uluitor, ţi-am spus.

Ai zâmbit şi ai pus coroana pe bar, în faţa noastră.

— Aproape că nu te-am recunoscut, ai zis. Ţi-ai făcut ceva la păr.

— Breton, am spus eu, dându-l într-o parte.

Te-ai uitat lung la mine, aşa cum ai făcut în bucătăria ta, privindu-mă din toate unghiurile.

— Frumoasă şi cu, şi fără breton.

Ai pronunţat puţin nedesluşit cuvintele şi mi-am dat seama că erai mai beat decât mine. Ceea ce m-a făcut să mă-ntreb de ce erai singur, la şapte seara, într-o zi de joi.

— Ce mai faci, este totul în regulă? am întrebat.

Ţi-ai sprijinit cotul pe bar şi obrazul în palmă.

— Nu ştiu. Stephanie şi cu mine ne-am despărţit din nou. Îmi urăsc slujba. Şi Statele Unite au invadat Irakul. De fiecare dată când te întâlnesc, lumea se dezintegrează.

Nu ştiam ce să-ţi răspund, nici la informaţia despre Stephanie, nici la aserţiunea că lumea se dezintegrează, aşa că am mai sorbit o dată din martini.

Tu ai continuat pe acelaşi ton.

— Poate că universul ştia că trebuia să te găsesc în seara asta. Eşti ca… Pegas.

— Sunt un cal cu aripi, ca în *Iliada?* te-am întrebat eu. Un cal înaripat?

— Nu. Eşti întru totul femeie, ai spus.

Eu am zâmbit. Tu ai continuat să vorbeşti.

— Dar Belerofon n-ar fi învins-o niciodată pe Himeră fără ajutorul lui Pegas. Pegas l-a făcut mai bun. El a ajuns să zboare deasupra – deasupra suferinței, deasupra durerii. Şi a devenit un mare erou, ai spus tu.

Eu nu înțelesesem acest mit la fel. Eu îl interpretasem ca un mit despre lucrul în echipă, despre cooperare şi parteneriat. Întotdeauna îmi plăcuse felul în care Pegas trebuia să-i dea permisiunea lui Belerofon să-l călărească. Dar mi-am dat seama că interpretarea ta era importantă pentru tine.

— Ei, îți mulțumesc pentru compliment, cred. Deşi aş fi preferat poate o comparație cu Atena. Hera. Chiar cu una dintre Gorgone.

Colțurile gurii tale s-au arcuit în sus.

— Nu o gorgonă. Fără şerpi pe capul tău.

Mi-am trecut mâna peste păr.

— N-ai văzut cum arăt dimineața, am spus.

Te-ai uitat la mine ca şi cum ai fi dorit să vezi asta.

— Ți-am spus vreodată că mi-a părut rău? ai întrebat. Pentru ce s-a-ntâmplat. Cu noi. Vreau să spun că nu-mi pare rău că te-am sărutat. Dar… îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat după aceea, ai spus, ridicând din umeri. Încercam să fac ceea ce este corect. Cu Stephanie. Viața este…

— Complicată, am încheiat eu în locul tău. Este în regulă. De-acum, totul aparține trecutului. Şi tu ți-ai cerut scuze. De două ori.

— Încă mă gândesc la tine, Lucy, ai spus, uitându-te în paharul tău de whisky, de-acum gol.

Mă întrebam câte băuseşi.

— Mă gândesc la acea răscruce din viața noastră, la ce s-ar fi întâmplat dacă am fi mers pe celălalt drum. Două drumuri divergente.

Acum aş râde dacă ai zice despre noi că suntem două drumuri, dar atunci a sunat aşa de romantic, tu care citai din Robert Frost pentru mine.

M-am uitat spre Alexis şi Julia. Ne priveau, în timp ce-şi savurau băuturile.

— *Eşti bine?* m-a întrebat Julia, mişcând din buze.

Eu am dat din cap. Ea mi-a arătat ceasul de la mână şi a ridicat din umeri. Eu i-am răspuns tot cu o ridicare din umeri. A dat din cap, aprobator.

M-am uitat la tine. Superb, fragil, dorindu-mă pe mine. Cadoul de ziua mea de naştere de la Univers, probabil.

— Chestia cu drumurile este că, uneori, te trezeşti din nou pe ele. Uneori, ai o a doua şansă s-o apuci pe aceeaşi cărare.

Doamne, eram atât de jalnici. Sau poate că eram doar tineri. Atât, atât de tineri.

Apoi te-ai uitat la mine, fix, cu ochii tăi albaştri sticloşi, dar încă magnetici.

— Acum te voi săruta, ai spus, în timp ce te-ai apropiat uşor de mine.

Şi apoi chiar ai făcut-o şi totul era ca o dorință de ziua mea de naştere, devenită realitate.

— Lucy, vii cu mine la apartamentul meu, în noaptea asta? m-ai întrebat, în timp ce-mi dădeai o buclă după ureche. Nu vreau să mă întorc acasă singur.

Am văzut părerea de rău din ochii tăi, singurătatea ta. Şi am dorit să fac să-ți fie mai bine, să fiu sclava ta, bandajul tău, antidotul tău. Întotdeauna am dorit să-ndrept lucrurile de dragul tău. Încă doresc asta. Este punctul meu vulnerabil. Sau, poate, sămânța mea de rodie. Ca în povestea Penelopei, este ceea ce mă ține legată de trecut.

Ți-am dus degetele la buze şi le-am sărutat.

— Da, vin, am spus.

VII

Mai târziu, zăceam în patul tău, cu trupurile aprinse numai de luminile oraşului care se strecurau în încăpere prin transperante. Erai lipit de mine, cu braţul peste mine, cu palma odihnindu-se pe stomacul meu. Eram obosiţi, sătui şi încă puţin ameţiţi.

— Vreau să demisionez, ai şoptit, ca şi cum întunericul îţi dădea siguranţa să rosteşti aceste cuvinte.

— Bine, am şoptit şi eu, somnoroasă. Poţi demisiona.

Ţi-ai trecut degetul mare pe sub sânii mei.

— Vreau să fac ceva care să aibă sens, ai zis, încălzindu-mi gâtul cu respiraţia ta. Cum ai spus tu.

— Mhhm, am făcut eu, pe jumătate adormită.

— Dar atunci eu n-am înţeles.

— Ce n-ai înţeles? am mormăit eu.

— Nu e vorba numai de a găsi frumuseţea, ai spus tu şi vorbele tale mă ţineau trează. Vreau să fotografiez totul – fericirea, tristeţea, bucuria, distrugerea. Vreau să spun poveşti cu aparatul de fotografiat. Ai înţeles, nu-i aşa, Lucy? Stephanie n-a înţeles. Dar tu ai fost acolo. Ştii cum schimbă asta imaginea ta despre lume.

M-am rostogolit ca să ajungem faţă în faţă şi te-am sărutat uşor.

— Bineînţeles că-nţeleg, am şoptit, înainte ca somnul să pună stăpânire pe mine.

Dar nu am înţeles cu adevărat ce voiai să spui sau cât de departe te va duce asta. Că te va aduce aici, la acest moment. Eu eram beată şi obosită şi, în sfârşit, în braţele tale, aşa cum îmi imaginasem de-atât de multe ori. Aş fi fost de-acord cu orice mi-ai fi cerut, în clipa aceea.

VIII

Bineînțeles că ți-ai părăsit slujba, pentru a face cursuri de fotografie. Şi am continuat să ne vedem, legătura noastră fizică devenind chiar mai puternică pe măsură ce petreceam mai mult timp împreună, găsind consolare, speranță, putere în îmbrățişările noastre. Ne dezbrăcam în băile restaurantelor, pentru că nu aveam răbdare s-ajungem acasă. Ne striveam unul pe altul de zidurile clădirilor, cărămizile ni se înfigeau în umeri când buzele ni se-ntâlneau. Am făcut picnicuri în parc, cu sticle de suc de mere pline cu vin alb şi apoi ne întindeam împreună, respirând izul pământului şi al ierbii proaspăt tunse şi mirosindu-ne unul pe celălalt.

— Vreau să ştiu mai multe despre tatăl tău, am spus la câteva luni după ce am reluat legătura, mergând cu ochii deschişi într-o direcție greşită, deşi riscul era enorm.

— Nu sunt prea multe de spus, ai răspuns, schimbându-ți poziția pentru a-mi muta capul de pe brațul tău pe piept.

Vocea îți era încă relaxată, dar îți puteam simți muşchii încordați.

— Este un idiot.

— Cum aşa? am întrebat, întorcându-mă din nou ca să-mi pun un braț în jurul tău şi să te strâng mai tare lângă mine.

Uneori, avem sentimentul că nu vom fi niciodată destul de aproape. Voiam să mă strecor sub pielea ta, în mintea ta, ca să ştiu tot ce era de ştiut despre tine.

— Tata era… imprevizibil, ai spus rar, de parcă ai fi ales cuvântul cu cea mai mare grijă. Odată ce-am crescut suficient, am protejat-o pe mama.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul tău şi te-am privit. Nu prea ştiam ce să spun, cât de multe să întreb. Voiam să ştiu ce însemna că erai suficient de mare. Patru? Zece? Treisprezece ani?

— Oh, Gabe, numai asta mi-a venit în minte să spun.

Îmi pare rău că n-am putut mai mult.

— El şi mama s-au cunoscut la Şcoala de artă. Ea spunea că el era un sculptor talentat, dar eu n-am văzut niciodată vreo operă dea lui.

Ai înghiţit în sec.

— A distrus tot – piesă cu piesă – imediat după ce m-am născut eu. Voia să proiecteze monumente, instalaţii uriaşe. Dar nimeni nu-i comanda nicio lucrare, nimeni nu-i cumpăra arta.

Te-ai întors să te uiţi la mine.

— Ştiu că trebuie să fi fost greu pentru el. Nu-mi pot imagina… ai spus.

Ai scuturat apoi din cap.

— A renunţat. A încercat să conducă o galerie. Dar nu se prea pricepea la afaceri. Sau la vânzări. Era tot timpul furios, instabil. Eu… Eu n-am înţeles ce i-a provocat renunţarea. Puterea pe care-o avea asupra lui. Odată, a tăiat cu un cuţit pânza mamei – o pictură la care lucrase luni bune – pentru că spunea că ea trebuia să-şi folosească timpul pictând apusuri. Mama a ţipat de parcă îi rănise trupul, nu numai arta. Acela a fost momentul în care el a plecat.

Mi-am strecurat mâna în mâna ta şi am strâns-o cu putere.

— Câţi ani aveai?

— Nouă, ai spus cu voce moale. Eu am chemat poliţia.

Copilăria mea fusese atât de diferită de a ta, atât de idilic petrecută în suburbiile din Connecticut. Nu ştiam ce să mai zic. Dac-am fi avut această conversaţie acum, aş fi-nţeles această suferinţă – atât pe-a lui, cât şi pe-a ta. Aş spune că tatăl tău a trecut, în mod clar, printr-o perioadă dificilă, că se lupta cu demonii şi că-mi pare rău că demonii lui au devenit şi ai tăi. Pentru că aşa a fost, corect? Ai trăit atât de mult din viaţă ca replică la viaţa lui, încercând să nu devii ca el, încât ai sfârşit prin a te lupta atât cu demonii lui, cât şi cu demonii tăi.

Dar, în ziua aceea, nu puteam prelucra destul de repede ceea spuneai tu şi voiam numai să-ți aduc mângâiere. După o respirație, am spus doar:

— Ai făcut ce trebuia.

— Ştiu, ai răspuns tu.

Aveai o privire oțelită.

— Eu nu voi fi niciodată ca el. Nu te voi răni niciodată. Niciodată nu mă voi purta ca şi cum visurile tale ar fi la dispoziția mea.

— Nici eu. Niciodată nu mă voi purta ca şi cum visurile tale ar fi la dispoziția mea, Gabe, ți-am spus eu, punându-mi la loc capul pe pieptul tău, sărutându-te prin tricou, încercând să-ți transmit profunzimea admirației şi a empatiei mele.

— Ştiu că n-o vei face.

M-ai mângâiat pe păr.

— Este unul din multele, multele lucruri pe care le iubesc la tine.

M-am ridicat ca să te privesc din nou.

— Te iubesc, Luce, ai spus.

A fost prima dată când mi-ai spus că mă iubeşti. Prima dată când un bărbat mi-a spus că mă iubeşte.

— Şi eu te iubesc, am spus, la rândul meu.

Sper că-ți aminteşti acea zi. E ceva ce eu nu voi uita niciodată.

IX

La câteva săptămâni după ce ți-am spus pentru prima oară „Te iubesc”, am rămas singuri la mine acasă. Deciserăm să sărbătorim purtând doar lenjerie intimă. Transpiram, era genul de căldură înăbuşitoare de iulie care mă făcea să-mi doresc să-mi petrec ziua într-o piscină şi, cu toate că aerul condiționat funcționa la maximum, în apartament era tot cald. Apartamentul era atât de mare, încât aveam probabil nevoie de mai multe aparate.

— Bunicii lui Kate erau nişte genii în materie de achiziții imobiliare, ai spus, în timp ce pregăteam omletă, pe jumătate goi. Când au cumpărat locul acesta?

— Habar n-am, am spus eu, punând nişte chifle englezeşti în toaster. Înainte să se fi născut tatăl ei. Deci… prin anii ’40?

Ai fluierat uimit.

Ştiu că n-am stat acolo des, dar pariez că-ți aminteşti acel apartament. Era greu de uitat. Cele două dormitoare şi cele două băi uriaşe, acea nişă pentru micul dejun pe care-o foloseam ca bibliotecă. Şi tavanele care erau cam la trei metri şi jumătate înălțime. Atunci eu nu apreciam aceste detalii, dar apartamentul chiar îmi plăcea. Kate era la facultatea de drept şi tatăl ei a spus că era mai ieftin ca ea să locuiască acolo, decât să plătească el cazarea lângă New York University. Era convenabil, de asemenea, şi pentru mine.

— O vizitam pe bunica lui Kate aici, când eram în gimnaziu, ți-am spus, în timp ce stăteam pe canapea, cu farfuriile pe genunchii goi. Bunica ei era cercetător la Muzeul Metropolitan, până când s-a îmbolnăvit. Studiase istoria artei la Smith cu mult timp înainte ca multe dintre femei să se gândească măcar să meargă la colegiu.

— Îmi doresc s-o fi întâlnit, ai spus, după ce-ai luat o gură de cafea.

— Ai fi îndrăgit-o.

Am mestecat fără grabă, cu coapsele lipite în timp ce mâncam, cu umărul meu atingându-se de brațul tău. Ne era imposibil să fim în aceeaşi încăpere fără a ne atinge.

— Când se-ntoarce Kate? ai întrebat, după ce-ai terminat de înghițit.

Am ridicat din umeri. Îl cunoscuse pe Tom cam cu o lună în urmă, dar noaptea aceea era poate a doua oară când rămăsese la el.

— Cred c-ar trebui să ne îmbrăcăm în curând.

Ți-am simțit privirile pe sânii mei.

Ai lăsat farfuria jos.

— Habar n-ai ce-mi faci, Lucy, ai spus, în timp ce te uitai cum îmi aşez furculița pe farfurie. Toată dimineața, fără nicio haină pe tine. E ca şi cum aş fi nimerit într-una din fanteziile mele. Ți-ai dus mâna în poală şi ai început să te mângâi încet prin materialul de bumbac.

Niciodată nu te privisem atingându-te, nu văzusem niciodată ce făceai atunci când erai singur. Nu mă puteam opri să te privesc.

— Acum tu, ai spus, eliberându-te din boxeri.

Am pus farfuria jos şi m-am aplecat spre tine, deja dezlănțuită. Tu ai clătinat din cap şi ai zâmbit.

— Nu asta voiam să spun.

Eu am ridicat din sprânceană şi apoi am înțeles ce voiai. Mi-am lăsat degetele să alunece în jos pe pântece. Nici tu nu mă priviseşi vreodată atingându-mă. Dar simpla idee m-a speriat. Mi-am închis ochii, gândindu-mă la tine, gândindu-mă cum mă priveai, gândindu-mă cum împărtăşeam acest moment intim cu tine şi am simțit un fior străbătându-mi tot trupul.

— Lucy, ai şoptit.

Am deschis ochii şi te-am văzut mângâindu-te din ce în ce mai frenetic.

Era ceva mult mai intim decât sexul. Făceam acest act unul pentru celălalt, un act care, de obicei, este atât de personal. Granițele care-l separau pe „tu” de „eu” se

estompau din ce în ce mai tare, transformându-se în „noi”.

În timp ce eu continuam să mă ating, tu te-ai lăsat pe canapea, scoțându-ți complet boxerii, cu ochii la mine în tot acest timp. Mâinile au mărit viteza. Respirația s-a accelerat. Ți-ai muşcat buza. Apoi te-am privit strângând cu putere. Ți-am privit încordarea muşchilor. Te-am privit terminând.

— Oh, Doamne, ai spus. Oh, Lucy.

Mi-am mişcat mai intens degetele, ca să mă alătur ție, dar tu mai prins de încheietura mâinii.

— Mă laşi pe mine? ai întrebat.

M-a străbătut un fior la auzul vocii tale.

Apoi am încuviințat şi tu ți-ai schimbat poziția ca să mă pot întinde pe canapea ca să-mi scoți chiloții. Te-ai apropiat şi anticiparea m-a făcut să gem.

În timp ce-ți strecurai degetele în mine, ai spus:

— Am un secret.

— Oh, da? am întrebat eu, arcuindu-mă în întâmpinarea mâinii tale.

— Oh, da, ai spus, întinzându-te lângă mine, cu gura lângă gura mea. Ori de câte ori mă ating, mă gândesc la tine, ai continuat tu.

M-a traversat un fior.

— Şi eu la fel, am şoptit gâfâind.

Am terminat treizeci de secunde mai târziu.

X

În acele şase luni am aflat mereu lucruri noi despre tine – lucruri pe care le consideram sexy, surprinzătoare, înduioşătoare.

Ca în ziua în care am venit la tine acasă după muncă, şi tu stăteai turceşte pe podea, cu grămezi de bucățele pătrate de hârtie de mărimea unor post-it-uri în jurul tău.

Mi-am lăsat geanta pe masa din bucătărie şi am închis uşa-n urma mea.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat.

— Peste două săptămâni este ziua de naştere a mamei, pe 19 septembrie, mi-ai spus tu, ridicându-ți privirea de la sortarea bucățelelor de hârtie. Cum anul acesta nu pot zbura acasă, voiam să-i fac un cadou cu semnificație specială şi să i-l trimit.

— Deci, faci un… mozaic de hârtie? am întrebat, apropiindu-mă.

— Într-un fel, ai spus tu. Toate acestea sunt poze cu mama şi cu mine.

Ai ridicat pătrățelele de hârtie să mi le arăți. M-am uitat mai de-aproape şi te-am văzut pe tine şi pe mama ta la absolvirea liceului. Amândoi în şorturi, cu picioarele într-o baltă. Tu punându-i urechi de iepure pe veranda casei.

— Uau! am exclamat.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei să le imprim, mi-ai spus, şi acum le aşez pe culori. Vreau să semene cu un caleidoscop.

M-am aşezat şi eu pe podea lângă tine şi tu mi-ai dat o sărutare fugitivă.

— De ce un caleidoscop? am întrebat, ridicând de jos o fotografie a ta şi a mamei tale, spate-n spate, tu cu puțin mai înalt.

Aveați acelaşi păr blond ondulat – era greu să spui unde se termina ea şi unde începeai tu.

— Aveam paisprezece ani, ai spus, uitându-te la poză peste umărul meu.

— Erai drăguț, am spus. Eu la paisprezece ani aş fi fost îndrăgostită de tine.

Ai zâmbit şi m-ai strâns de picior.

— Fără ca măcar să văd o fotografie a ta la paisprezece ani, voi risca şi voi spune că şi reciproca este adevărată.

Acum a venit rândul meu să zâmbesc. Am pus fotografia jos.

— Dar de ce un caleidoscop? am întrebat din nou.

Ți-ai trecut mâna peste frunte, îndepărtându-ți cârlionții de pe ochi.

— N-am mai spus nimănui povestea asta până acum, ai zis pe un ton liniştit.

Am mai luat de jos câteva fotografii. Tu şi mama ta suflând în lumânările de pe tortul tău de la ziua de naştere. Mama ta ținându-te de mână în fața unui restaurant mexican.

— Nu trebuie să mi-o spui, am zis, întrebându-mă dacă persoana care făcuse pozele era tatăl tău, înainte ca tu să împlineşti nouă ani, şi cine le făcuse după aceea.

— Ştiu, ai zis. Dar vreau să ți-o spun.

Ți-ai schimbat locul şi am ajuns să fim față-n față; genunchii ni se atingeau.

— În anul de după despărțirea părinților mei, banii erau cu adevărat puțini. Veneam acasă de la şcoală şi o găseam pe mama mai des plângând decât pictând. În anul acela am fost sigur că ne-ar fi uscat dacă am fi organizat ceva de ziua mea. I-am spus mamei că nu voiam o petrecere cu prietenii mei. Nu voiam să-şi facă griji că trebuie să scoată bani din buzunar.

Eram din nou uimită de cât de diferite fuseseră copilăriile noastre. Nu existase niciun moment în care să-mi fi făcut griji că părinții mei n-ar fi avut cu ce să plătească petrecerea de ziua mea.

— Dar mama… ai continuat tu. Aveam un caleidoscop pe care-l iubeam. M-aş fi uitat în el ore de-a rândul,

rotind la nesfârşit discul până la capăt, urmărind cum se schimbă formele şi culorile, dar fiind de fapt atent la cât de tristă era mama, la cât de trist eram eu că n-o puteam face mai fericită, la cât de supărat eram pe tatăl meu.

Nu mă puteai privi în timp ce vorbeai; toată atenția îți era concentrată pe cuvintele pe care le rosteai. Mi-am pus mâna pe genunchiul tău şi am apăsat. Mi-ai zâmbit scurt.

— Şi? am întrebat eu.

Ai tras aer în piept.

— Ea a transformat toată casa într-un caleidoscop, ai spus. Era… era ceva incredibil. A atârnat bucăți de sticlă colorată de tavan şi a îndreptat ventilatorul înspre ele, la viteză mică, ca să se rotească. Era uluitor.

Am încercat să-mi imaginez o casă întreagă transformată în caleidoscop.

— Mama şi cu mine ne-am întins pe podea şi priveam la sticla colorată. Cu toate că eu mă consideram un copil mare de vreme ce împlinisem zece ani, aveam grijă de mama mea cât de bine puteam, am început să plâng. Ea m-a întrebat ce s-a-ntâmplat, şi eu i-am spus că nu ştiam de ce plângeam, că eram fericit. Ea a spus: „Este artă, îngeraş.” Şi cred că, într-un fel, ea avea dreptate, era artă, dar într-un alt sens… Nu ştiu ce să zic.

— De ce nu ştii? am întrebat, descriind, inconştient, cercuri pe genunchiul tău cu degetul mare.

— Mă întreb acum dacă era vorba de uşurare. Dacă plângeam pentru că ea se purta din nou ca mama mea. Avea grijă de mine. Şi chiar dacă traversa acea perioadă întunecată, era capabilă încă să creeze frumusețe. Mă întreb dacă acea operă de artă îmi dovedea că ea va fi bine. Că vom fi bine amândoi.

Acum, tu ți-ai pus mâna pe genunchiul meu.

— Era puternică, am spus. Te iubea.

Ai zâmbit, ca şi cum ai fi simțit iubirea ei chiar în acel moment, acolo, în acea încăpere. Şi apoi ai continuat:

— Mama şi cu mine stăteam acolo întinşi şi plângeam

amândoi, şi eu nu mă puteam abține să mă gândesc la tata. Cum am mai fi făcut noi asta, dacă ar fi fost şi el cu noi. Traiul cu el… Ți-am spus, era imprevizibil. Era cum îmi imaginez eu că trebuie să fi fost în Londra în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, să ştii că sirenele vor tăcea şi bombele vor cădea undeva, dar neştiind niciodată unde sau când vor lovi. Atunci, i-am şoptit mamei: „Ne e mai bine fără el", şi ea a spus: „Ştiu." Eu aveam numai zece ani, dar m-am simțit adult când am spus asta.

Aveam lacrimi în ochi când ai terminat de vorbit. Mi te-am imaginat la zece ani pe podea, împreună cu mama ta, gândindu-te la tatăl tău, simțindu-te deja adult, simțindu-te iubit, înconjurat de arta pe care ea o crease pentru tine.

— Deci vreau să fac şi eu ceva special pentru ziua ei de naştere, de vreme ce nu voi fi cu ea, ai spus. Ceva care să aibă semnificație. Ceva care să-i arate cât de mult o iubesc – cât de mult o voi iubi întotdeauna, indiferent cât de departe mă voi afla. Şi ideea acestui mozaic mi-a venit în dimineața asta.

Mi-am aruncat privirea peste o fotografie mititică.

— Cred că e perfect, am spus.

Apartamentul era încărcat de emoție, de la tot ce-mi povestiseşi, de la faptul că-mi împărtăşiseşi această parte fragilă a sufletului tău. M-am înclinat să te îmbrățişez, dar gestul s-a transformat într-un sărut. Buzele ni s-au atins la început scurt, apoi mai intens.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus, am zis eu cu voce moale.

M-ai sărutat din nou.

— Îți mulțumesc că eşti persoana căreia voiam să-i povestesc asta.

Mai târziu, în seara aceea, ai început să lipeşti caleidoscopul. Păreai aşa de fericit în acel moment, aşa de mulțumit, încât mi-am pus jos calculatorul şi am luat aparatul tău de fotografiat. Este singura fotografie pe care

ți-am făcut-o vreodată. Mă întreb dacă o mai păstrezi.

XI

Oricât de confortabil ne simțeam când eram numai noi doi, oricât de intimă era relația noastră, mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc să ies cu tine la petreceri. Întotdeauna mă simțeam de parcă pluteam în trena ta. Era ca şi cum tu aveai acel farmec magic de a atrage atenția oamenilor asupra ta, asupra figurii tale, a cuvintelor tale, a poveştilor tale. Lumea noastră formată din doi a devenit doar lumea ta, şi apoi s-a extins, transformându-se într-o lume a multora, în care eu nu eram la fel de importantă cum fusesem înainte. Pe la jumătatea poveştii eu mă strecuram afară să-mi iau o băutură sau mă duceam să caut pe altcineva cu care să stau de vorbă.

Din când în când, îmi aruncam ochii spre tine şi te vedeam în centrul atenției. Mă găseai, în cele din urmă, când erai deja beat sau epuizat; era ca şi cum, manifestându-ți acest farmec, erai secătuit de toată energia. Când eram numai noi doi, te reîncărcai. Apoi ieşeam şi te epuizai din nou. În acele momente, mi se părea ceva special că tu mă alegeai pe mine pentru a te reîncărca.

Culmea personalității lui Gabe Petrecărețul a apărut în noaptea în care am mers la aniversarea lui Gideon, în apartamentul părinților săi de pe Park Avenue. Acolo se afla o bibliotecă elegantă, unde se presupunea că noi nu puteam intra, cel puțin nu cu paharele de băutură în mână. Bălăngănindu-se din cauza numeroaselor cocktailuri pe care le băuse, Gideon îşi făcea griji că vom distruge ediția princeps Hemingway sau cartea lui Nabokov, cu autograf. Şi, după cum beau invitații la petrecere, probabil că era îndreptățit să se îngrijoreze.

Eu stăteam de vorbă cu prietena lui Gideon, care lucra în publicitate. Eram interesată să aflu despre viața la care, cândva, visasem şi eu. Comparam metodele de a

concepe o reclamă când mi-am întors capul să văd ce faci tu – şi tu nu mai erai acolo. Mi-am zis că te-ai dus la baie sau să-ți umpli paharul, dar au trecut cinci minute, apoi zece, apoi douăzeci de minute, şi tu nu te întorseseşi.

— Îmi cer scuze, i-am spus eu prietenei lui Gideon, când am devenit prea preocupată de dispariția ta pentru a mai participa la conversație, dar se pare că mi-am pierdut iubitul.

Ea a râs.

— Îmi imaginez că i se-ntâmplă adesea să dispară.

Eu n-am râs.

— De ce spui asta? am întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri scuzându-se, dându-şi seama că spusese ceva ce nu trebuia.

— Ah, voiam să spun doar că este şarmant. Îmi imaginez că oamenilor le place să stea de vorbă cu el.

— Ei, nu pot vorbi în numele altora, dar mie, cu siguranță, îmi place, am spus eu.

Totuşi, avea dreptate. Asta era magia ta. Tuturor le plăcea să stea de vorbă cu tine. Îi făceai să se simtă auziți, înțeleşi, ascultați. Întotdeauna mi-am imaginat că şi asta conta când oamenii, care nu permiteau nimănui să le facă fotografii, erau de acord să te lase pe tine să-i fotografiezi. Îi făceai să se simtă văzuți. Şi *pe mine* mă făceai să fiu văzută.

Te-am căutat prin apartament şi n-am dat nicăieri de tine, până când ți-am auzit vocea venind dinspre biblioteca interzisă. Mi-am vârât capul pe uşă şi te-am văzut stând de vorbă cu o femeie pe care n-o cunoşteam. Avea păr roşu care-i încadra ca o coamă de leu fața delicată de pisică. Mi s-a strâns stomacul când te-am văzut sprijinindu-te de rafturi, absorbit de ceea ce-ți spunea ea.

— Aici erai! am spus eu.

Tu ți-ai ridicat privirea, şi nu exista nicio urmă de vinovăție pe chipul tău. Numai un zâmbet, ca şi cum mă aşteptai să mă alătur vouă, dar eu întârziasem la

întâlnire.

— Eu? ai întrebat tu. *Tu* eşti, în sfârşit, aici! Rachel tocmai îmi povestea despre restaurantul la care lucrează. A spus că ne poate oferi o reducere la meniul cu preț fix.

M-am uitat la Rachel care, în mod clar, era mai puțin fericită decât tine să mă vadă. Părea luată prin surprindere de cuvintele tale.

— Foarte amabil din partea ta, am spus eu.

Rachel a schițat un zâmbet reținut.

— Încântată să te cunosc, Gabe, ți-a spus ea. Apoi şi-a ridicat paharul gol.

— Mă duc la bar să mi-l umplu din nou. Dar ai numărul meu de telefon… pentru rezervări.

— Mulțumesc, i-ai spus tu, zâmbetul tău luminând acum calea ei, în loc s-o lumineze pe-a mea. Apoi, ea a ieşit din încăpere.

Nu prea ştiam ce să spun. Nu te prinsesem făcând nimic altceva decât vorbind cu cineva despre nişte reduceri la restaurant. Dar de ce erai singur cu ea în bibliotecă? De ce nu veniseşi să *mă* cauți?

— Ce faci aici? am întrebat, stăpânindu-mi vocea.

Ai traversat încăperea şi-ai împins uşa, închizând-o, cu un zâmbet pe față.

— Caut un loc unde să putem face asta, ai spus.

M-ai prins de încheieturi şi mi-ai ridicat mâinile deasupra capului, apoi m-ai lipit de bibliotecă şi m-ai sărutat apăsat.

— Voi face dragoste cu tine în această bibliotecă, mi-ai spus, în vreme ce petrecerea continuă afară. Şi n-am de gând să încui uşa.

— Dar… am îngăimat eu.

M-ai sărutat din nou şi n-am mai protestat. Nu-mi mai păsa că te găsisem în bibliotecă cu Rachel. Tot ce conta erau degetele tale coborând mai jos de elastic între coapsele mele şi sunetul fermoarului de la pantaloni, pe care-l desfăceai.

N-aş accepta asta acum şi n-ar fi trebuit s-o accept nici

atunci – să mă împaci cu un sărut, să-mi alungi neliniştea cu un orgasm. Ar fi trebuit să te fac să-mi explici. Ar fi trebuit să-ți strig că ai flirtat cu altcineva, că nu m-ai căutat. Dar erai ca un drog. Când eram cu tine, nimic nu mai conta.

— Şşş, ai făcut, în timp ce-mi ridicai fusta.

Eu nici măcar nu-mi dădeam seama dacă făceam vreun zgomot.

Mi-am muşcat buza aşa de tare ca să mă stăpânesc să strig când mi-am dat drumul, încât, atunci când te-am sărutat la sfârşit, amândoi aveam sânge pe buze.

Te iubeam atât de mult – şi nu mă îndoiam de iubirea ta pentru mine – dar niciodată nu o uitasem pe Stephanie şi cred că, adânc în sufletul meu, eram îngrijorată că se putea întâmpla din nou, că mă vei părăsi pentru cineva ca ea sau ca Rachel, sau pentru un milion de alte femei pe care le întâlneai în metrou la Starbucks, sau la băcănie. Leagănul relației noastre nu era întotdeauna echilibrat. De obicei ne aflam în balanță, la egalitate, dar, din când în când, eu mă aflam la pământ, încercând să mă ridic, înspăimântată că vei pleca pentru a fi cu altă femeie şi că eu voi rămâne blocată, fără nicio şansă de a-mi recăpăta echilibrul. Dar, chiar dac-aş fi spus ceva atunci, în acea bibliotecă, nu cred că s-ar fi schimbat ceva.

Pentru că nu exista o altă femeie în legătură cu care ar fi trebuit să-mi fac griji.

XII

Totuşi, acele îndoieli n-au apărut prea des. Erau mai multe lucruri care ne priveau şi care se potriveau perfect. Amândurora ne păsa de pasiunile celuilalt – de carierele pe care visam că le vom avea, într-o bună zi. Tu ai urmărit fiecare episod din *It Takes a Galaxy,* emisiunea TV la care lucram atunci şi mi-ai împărtăşit gândurile tale despre cum modelau diversele specii de extratereştri situațiile sociale pentru copii. Păreai aşa de implicat, încât am început să-ți cer părerea chiar înainte ca show-ul să intre în producție.

Atunci nu aveam nicio putere reală. Nu încă. Dar mă ocupam de revizuirea scenariilor şi a scenelor şi-i prezentam şefului concluziile mele. Am luat această responsabilitate mai în serios decât era, probabil, nevoie. Când aduceam scenariile acasă, le jucam împreună, aşa că le puteam comenta împreună. Întotdeauna voiai să-l joci pe Galacto, băieţaşul verde care arăta ca o broască. Personajul meu favorit era Electra, fetița de culoare violet-închis, cu antene sclipitoare. Pare, cumva, că citirea scenariului emisiunii te-a ajutat să-mi comunici visele tale. Emisiunea era menită să-i ajute pe copii să-şi transmită sentimentele, dar eu cred că funcționa la fel şi pentru adulți. Îmi amintesc de episodul la care lucram când a avut loc conversația noastră. Era începutul lui noiembrie şi ne aflam cam la o treime din noul sezon.

Galacto stă în curtea din față, cu capul în mâini. Intră Electra.

Electra: *Ce s-a-ntâmplat, Galacto? Pari trist.*

Galacto: *Tatăl meu vrea să joc în echipa de baseball, dar eu urăsc baseballul!*

Electra: *El ştie asta?*

Galacto: *Mi-e frică să-i spun. Mi-e teamă că nu va mai voi să mai fie tatăl meu dacă nu-mi place baseballul la fel*

de mult cât îi place lui.

Electra: *Tatălui meu îi place starball, dar mie nu, aşa că facem alte lucruri împreună. Ai putea să faci o listă cu lucruri care îţi plac atât ţie, cât şi tatălui tău.*

Galacto: *Crezi c-ar merge? Şi atunci n-aş mai fi nevoit să mai joc baseball?*

Electra: *Eu cred că merită să-ncerci.*

Galacto: *Şi eu la fel.*

— Crezi că poate ar trebui să-i placă starballul Electrei, nu tatălui ei? am întrebat eu, când am terminat de citit. Înţelegi, să zguduim un pic stereotipul? Poate ar trebui să fac această sugestie.

— Cred că e o idee grozavă, ai spus, uitându-te la mine un pic mai lung decât de obicei.

În acel moment, am simţit că-ţi plăcea nu doar ideea mea, ci persoana mea, pe de-a-ntregul.

Am făcut câteva notiţe pe scenariul meu, apoi am recitit scena în gând.

— Crezi că Electra ar trebui să menţioneze câteva lucruri pe care ea şi tatăl ei le făceau cu plăcere împreună? Ar întări dialogul?

De această dată, nu mi-ai răspuns la întrebarea mea, aşa că m-am întors să mă uit la tine. Atenţia ta era concentrată asupra unui porumbel care uguia pe ieşirea ta de incendiu.

— Mă tem că mă voi transforma în el, ai spus.

Am pus scenariul jos.

— Să te transformi în cine?

În mod absurd, primul meu gând a fost la porumbel. Tu ţi-ai trecut palma peste barba proaspăt crescută.

— În tata. Mi-e teamă că am toate aceste visuri şi nu le voi îndeplini niciodată. Asta mă va înfuria, mă va zdrobi şi mă va răni sufleteşte, iar eu îi voi răni pe cei din jurul meu.

— Ce visuri ai? Visuri noi? am întrebat.

— Ştii cine e Steve McCurry?

Am clătinat din cap, aşa că ai ridicat laptopul de pe podea, ai dat căutare şi ai întors ecranul spre mine. Am văzut o copertă de *Național Geographic* cu o fată. Purta basma şi avea nişte ochi verzi de nu-ți puteai lua privirile de la ei. Expresia ei era bântuită, hăituită.

— Asta este una dintre fotografiile lui, ai spus tu. Astăzi, la cursul meu de fotografie, am văzut opera lui şi am simțit asta. În inima mea, în sufletul meu, acolo unde se simt cel mai profund lucrurile. Asta e ce vreau să fac. Asta e ce *trebuie* să fac.

În ochii tăi era un foc pe care nu-l mai văzusem până atunci.

— Mi-am dat seama că dacă vreau să fac ceva deosebit, cu adevărat deosebit, cum încerci tu să faci cu emisiunea asta, trebuie să plec din New York. Aparatul meu de fotografiat şi cu mine putem face mai mult, în altă parte.

— Să pleci? am repetat eu ca un ecou.

Din tot ce-ai spus, acesta a fost cuvântul care se înfipsese în creierul meu, strălucind acolo ca un indicator cu neon de la *Camera de gardă.*

— Ce vrei să spui? Cu noi ce se-ntâmplă?

Te-ai albit, pentru o clipă, şi eu mi-am dat seama că nu te aşteptai la acest răspuns din partea mea. Dar, pe bune, la ce te aşteptai?

— Eu… Nu mă gândeam la noi… Este visul meu, Lucy, ai spus, cu voce rugătoare. Mi-am dat seama care este visul meu. Nu poți fi fericită pentru mine?

— Cum să pot fi fericită cu un vis care nu mă include şi pe mine? am întrebat.

— N-am spus că *nu* te include, ai zis tu.

Eu mi-am amintit ce-mi spuseseşi cu câteva luni în urmă, în parc, despre părinții tăi. Am încercat să sting acel indicator cu neon şi să ignor ce-ar însemna cuvântul *plec* pentru universul meu, să ignor întrebările pe care tocmai le lăsaseşi fără răspuns.

— Ți-ai dat seama care este visul tău, am repetat eu. Visul tău nu este unul efemer.

Am văzut cum ți se adunau lacrimile sub pleoape.

— Vreau să fac pe toată lumea să-nțeleagă că oamenii de pretutindeni au acelaşi fel de visuri, că nu suntem atât de deosebiți. Dacă pot face asta, dacă pot crea o legătură…

Ai scuturat din cap; nu-ți găseai cuvintele.

— Dar trebuie să fac mai multe fotografii, să frecventez mai multe cursuri; trebuie să fiu cel mai bun, înainte de a pleca.

Aşadar, mai era timp. Mai aveam timp. Şi, poate, va fi ca în cazul tău şi al mamei tale – mă poți iubi de la distanță, cât timp vei fi plecat şi apoi să vii înapoi, când îți vei fi terminat misiunea. Nu părea ceva groaznic. Putea să funcționeze.

Ți-am luat mâna într-ale mele.

— Vei fi, am spus. Dacă asta îți doreşti, vei fi.

După asta, ne-am îmbrățişat pe canapea, respirând fiecare răsuflarea celuilalt, pierduți în gândurile noastre.

— Pot să-ți spun ceva? am întrebat.

Am simțit că erai de acord.

— Mă tem că mă voi transforma în mama mea, într-o bună zi.

Te-ai întors să mă priveşti în față.

— Dar tu o iubeşti pe mama ta.

Aveai dreptate. O iubeam. Încă o iubesc.

— Ştii că ea şi tata s-au cunoscut la facultatea de Drept? te-am întrebat eu. Ți-am spus vreodată asta?

Tu ai scuturat din cap.

— Mama ta e avocat?

— A fost, am spus eu, vârându-mi capul sub barba ta. A lucrat pentru Procuratura din Manhattan înainte de a ne naşte Jason şi cu mine. Şi apoi l-a avut pe Jay şi a demisionat. Şi tot restul vieții ei a fost definită de relația cu alți oameni – este soția lui Don sau mama lui Jason sau a lui Lucy. Se întâmplă asta cu atât de multe femei. Nu vreau să mi se-ntâmple şi mie.

M-ai privit direct în ochi.

— Asta nu trebuie să ți se-ntâmple şi ție, Lucy. Tu eşti plină de pasiune, tu ştii ce vrei, tu faci eforturi mai mari decât oricine.

Apoi m-ai sărutat.

Ți-am întors sărutul, dar, înlăuntrul meu, mă gândeam că mama a făcut şi ea, probabil, toate aceste lucruri şi tot n-a contat. S-a pierdut oricum. Mă-ntreb dacă nu cumva asta şi-a dorit cu adevărat.

XIII

Uneori luăm decizii care par corecte în acel moment dar, mai târziu, privind înapoi, constatăm că au fost în mod clar greşite. Unele decizii sunt corecte chiar şi la o analiză ulterioară. Chiar dacă toată lumea mi-a spus să nu mă mut cu tine, în acea zi de ianuarie cu zăpadă, şi chiar ştiind ce s-a-ntâmplat după aceea, tot sunt bucuroasă că am făcut-o.

— Ți-a spus că vrea să plece, a spus Kate, în timp ce stăteam amândouă pe scaunele tapițate din colțișorul nostru pentru micul dejun, cu ceştile cu cafea pe măsuța din fața noastră.

— Dar n-a menționat nicio dată, am contrazis-o eu. Încă n-are o slujbă. Poate dura mult până să obțină un loc de muncă. Şi, chiar dacă va avea unul, cine ştie cât va dura? Ar putea să fie plecat pentru un timp şi apoi să se-ntoarcă.

Kate mi-a aruncat o privire pe care-mi imaginez c-o foloseşte acum cu asociatele din firma ei de consiliere juridică, acea privire care spune, fără cuvinte: *Tu te auzi ce spui? Te aştepți să creadă cineva asta?*

— Chiar dacă va căpăta o slujbă luna următoare, chiar dacă va fi plecat ani, eu vreau să petrec cât de mult timp pot cu el, înainte ca el să plece, am spus eu. Lumea se poate termina şi mâine. Ori pe mine mă poate lovi un camion şi pot muri peste o săptămână. Vreau să trăiesc în prezent.

— Lu, a spus Kate.

Şi-a trecut degetele peste colierul din mărgele de argint de la Tiffany, pe care i-l dăruise Tom. Hotărâse să-l poarte zi de zi.

— Problema cu trăitul în prezent înseamnă, prin definiție, să nu-ți faci planuri de viitor. Şi posibilitatea ca lumea să se termine mâine sau ca tu să fii lovită de un camion este incredibil de mică. Probabilitatea ca Gabe să-

şi găsească o slujbă ca fotoreporter dincolo de ocean şi să-ți frângă inima din această cauză este incredibil de mare. Eu încerc numai să te ajut să înțelegi riscurile. Este mai puțin riscant dacă rămâi aici.

A fost obositor să-mi apăr alegerea în fața fiecăruia. Avusesem o conversație similară cu mama, cu o seară înainte. Şi cu fratele meu Jason, cu câteva zile înainte. Alexis era de-acord cu alegerea mea, dar chiar şi eu ştiam că ea avea cea mai îndoielnică judecată dintre toate prietenele mele. Pierdusem şirul bărbaților cu care se culcase din cauza motto-ului ei personal *„De ce naiba să n-o fac?”*

— Kate, am spus eu, problema este că sunt implicată total, fie că locuiesc cu Gabe, fie că nu. Aşa că m-aş putea bucura la fel de bine cât timp este el aici.

Kate a tăcut un moment, apoi s-a înclinat spre mine şi m-a îmbrățişat.

— Oh, Lu, a făcut ea. Eu te iubesc oricum, dar… găseşte totuşi o modalitate să-ți protejezi inima. Eu am un presentiment rău.

Bineînțeles că Kate avea dreptate. Dar în acel moment eu nu puteam face nimic ca să schimb vreo traiectorie – a ta, a mea, a noastră. Îmi mențin această decizie. Chiar şi acum mi-o mențin. Niciodată nu mă simțisem atât de vie ca în aceste ultime cinci luni în care am fost împreună. Tu îmi schimbai viața, Gabe. Sunt bucuroasă c-am făcut această alegere. Liberul-arbitru, în ciuda sorții.

XIV

La puțin timp după ce ne-am mutat împreună, te-ai înscris la un curs de fotografie unde sarcina ta era să captezi pe peliculă diferite sentimente sau concepte. „Captează frumusețea” a durat o săptămână – ai dus-o la bun sfârşit fără probleme – apoi a urmat „Captează tristețea”. Fericirea şi decăderea şi renaşterea erau, în mod hotărât, acolo. Nu-mi amintesc în ce ordine, dar îmi amintesc cum străbăteai Manhattanul cu aparatul tău de fotografiat, înfăşurat în fular şi cu pălăria pe cap. Uneori veneam şi eu, cu fermoarul paltonului tras până la barbă şi cu cele mai călduroase apărătoare la urechi. O mulțime din temele tale au sfârşit prin a deveni fotografii cu mine, ca aceea pe care mi-ai făcut-o în timp ce dormeam, cu părul meu negru răvăşit pe perna albă. Era fotografia care reprezenta seninătatea, cred. Mai am încă poza aceea, înrămată, învelită în hârtie cafenie, într-o cutie, sub patul meu. Când m-am mutat împreună cu Darren, nu m-am putut despărți de ea. Nici măcar când m-am căsătorit cu el n-am putut. Poate că acum ar trebui s-o despachetez şi s-o agăț, în sfârşit, în birou. Ți-ar plăcea să fac asta?

Misiunea pe care-o aveai în ziua aceea era să captezi pe peliculă durerea.

— Ştiu unde trebuie să ne ducem, ai spus, în dimineața aceea de sâmbătă, şi ai verificat dacă bateria aparatului de fotografiat era încărcată. La Ground Zero.

Eu am clătinat din cap, în timp ce-mi terminam ultima bucată de napolitană din farfurie. Mama ta ne trimisese un aparat de făcut napolitane, îți aminteşti? L-a cumpărat dintr-un capriciu, când a dat de el pe raftul unui magazin care-şi lichida stocul, şi noi am făcut acel pact de a-l folosi cât mai mult posibil. Îl mai ai? Ai păstrat amintiri, aşa cum am făcut eu, obiecte care să-ți amintească de traiul nostru împreună? Sau l-ai aruncat

la gunoi în timpul călătoriilor tale, amestecând amintirile cu cutiile de chibrituri şi borcanele de cafea? Eu încă mă gândesc la acel aparat de făcut napolitane. Era un aparat de nădejde.

— Du-te tu, am spus. Eu nu merg.

— Este pentru durere, ai zis tu. Pentru curs.

Eu am clătinat din nou din cap, zgâriind farfuria cu furculița în încercarea de a prinde ultima picătură de sirop.

— E cursul tău, nu al meu, i-am spus.

— Nu înțeleg, ai zis tu. De ce nu vrei să mergi?

Am ridicat din umeri.

— Pur şi simplu… nu vreau să văd durerea.

— Dar o vezi! Trebuie să ne amintim – oamenii, cei care au murit şi cei pe care i-au lăsat în urmă, motivul pentru care s-a întâmplat asta. Toată povestea. Nu putem uita.

— Nu am nevoie să mă uit la ce-a rămas în urmă ca să-mi amintesc, am spus. Ziua aceea este parte din mine. Şi întotdeauna va fi aşa.

— Atunci, ca să-ți aduci omagiul, ai spus. Ca atunci când mergi la un mormânt.

Eu mi-am pus furculița jos.

— Chiar crezi că singurul mod de a-ți arăta respectul față de ceva – față de cineva – este să te duci la locul evenimentului? La locul unde ei sunt înmormântați? Nu se poate să spui aşa ceva.

Acum tu erai supărat, dar încercai să nu o arăți.

— Nu, ai răspuns tu. Nu asta spun. Dar am numai sentimentul că nu facem destul. Ca să ne amintim. Ca să-nțelegem.

Eu mi-am muşcat buza.

— Vorbeşti despre noi doi? am întrebat.

— Despre toată lumea, ai răspuns.

Aveai pumnii strânşi, cu degetele mari încleştate în jurul celorlalte.

— Cum se pot plimba oamenii ca şi cum totul e normal, când America este în război cu Irakul? Când

explodează bombe în hotelurile din Indonezia? Când au fost aici, în New York, şi au văzut ce s-a-ntâmplat? Cum de nu simt ce simt eu? De ce nu vor să facă mai mult?

Vocea ta s-a spart pe ultimul cuvânt şi vedeam cum te luptai să-ți controlezi emoțiile.

Aveai dreptate, totuşi. Cei mai mulți oameni nu simțeau cum simțeai tu. Eu nu simțeam la fel. Cel puțin nu tot timpul, nu în fiecare minut. Întâmplarea aceea nu-mi ocupa mintea şi nici nu-mi pusese stăpânire pe inimă, aşa cum se petrecea cu tine.

— Poate că oamenii n-au nevoie să se forțeze să simtă durerea pentru a şti că ea e acolo. Faptul că ei n-o fac aşa cum o faci tu, nu înseamnă că n-o fac deloc. Şi faptul că eu nu vreau să merg la Ground Zero nu-nseamnă că nu-mi pasă.

N-am aşteptat răspunsul tău. M-am îndreptat spre bucătărie cu farfuriile lipicioase din cauza siropului de arțar, ca şi mine. Farfuriile erau ale tale, furculițele, ale mele – bucătăria, harababura noastră comună.

Am dat drumul la apă în chiuvetă şi am început să spăl vasele, fără să-mi pot opri lacrimile care mi s-au revărsat pe obraji. Ştiam, chiar ştiam în adâncul sufletului meu, că, într-o zi, curând, mă vei părăsi. Visul tău nu era proiectat într-un viitor incert, era visul care trebuia înfăptuit chiar acum. Tu n-ai fi fost niciodată fericit în New York. Tu n-ai fi fost niciodată fericit doar cu mine. Tu aveai nevoie să-ți înfrunți dezamăgirea departe, să lucrezi în lumea întreagă, dacă aveai de gând să găseşti satisfacția, în cele din urmă. Chiar şi atunci, înțelegeam asta. Numai că speram că te vei întoarce.

Ai venit lângă mine atât de încet, încât nu am sesizat decât atunci când am auzit clicul aparatului de fotografiat. Am ridicat privirea şi tu m-ai prins cu ochii inundați, în clipa în care o lacrimă a început să-mi alunece pe obraz.

— Gabe! am spus eu, ştergându-mă la ochi.

Nu-mi venea să cred că mă fotografiai în asemenea

moment. Că transformai cearta noastră în artă.

— Ştiu, ai spus, punând aparatul de fotografiat pe masă.

M-ai sărutat pe creştet, apoi pe pleoape, apoi pe nas şi, în cele din urmă, pe buze.

— Îmi pare rău. Şi ştiu că-ți pasă. Te iubesc, Lucy.

Am pus farfuriile jos şi mi-am aşezat mâinile pline de spumă pe tricoul tău, luându-te în brațe.

— Şi eu, Gabe, am spus eu. Şi eu te iubesc.

În acea zi, te-ai dus la Ground Zero fără mine şi ai făcut zeci şi zeci de poze. Pentru că ştiam cât de mult însemna pentru tine, am fost de-acord să mă uit la ele şi să te ajut s-o alegi pe cea mai bună, cu toate că mi se părea că simt în continuare mirosul acru, carbonizat, care plutea deasupra oraşului pe 12 septembrie. Dar, la sfârşit, n-ai ales niciuna din acele fotografii. Fotografia pe care ai prezentat-o pentru tema durerii a fost cea care mă surprinsese pe mine spălând vase, cu ochii în lacrimi. Niciodată nu mi-a plăcut acea poză.

Ție ți-ar plăcea să-ți fac eu o fotografie, acum?

XV

După povestea aceea cu tine, cu mama ta şi cu caleidoscopul de aniversare, am înțeles dorința ta de a face gesturi mărețe, cadouri cu subînțelesuri sincere şi profunde. Şi m-am conformat. În anul acela, am făcut o plimbare cu elicopterul de ziua ta, la sfârşitul lui februarie, şi apoi am mâncat gustosul meniu de douăzeci de feluri de mâncare, la restaurantul de lângă Parm. Nu-mi amintesc acum numele acestuia, dar tu ştii locul. Cel unde, după aproximativ douăsprezece feluri de mâncare, eu eram aşa de plină, încât ai mâncat tu vreo două de-ale mele – aşa că tu ai mâncat douăzeci şi două de feluri de mâncare şi eu numai optsprezece, ceea ce tot era prea mult pentru mine. M-am simțit ca un şarpe care a mâncat un aligator în tot acel weekend, dar am fost amândoi foarte fericiți. Ai spus că ziua ta fusese sărbătorită exact aşa cum trebuie. În special după ce-am vomitat pe tine, în taxiul care ne ducea acasă.

Şi, în ajunul zilei mele de naştere din acel an, tu mi-ai trimis flori la slujbă – un buchet de crini. Păstrez încă biletul care a venit odată cu ele, ascuns în pachet împreună cu o fotografie care simboliza seninătatea. *Crini albi pentru fata mea plină de lumină albă de stele. La mulți ani. Aniversare fericită. Abia aştept să vină seara. Te iubesc. Gabe.*

Când am ajuns seara acasă, am găsit pe pat o cutie mare.

— Deschide-o, ai spus, cu un zâmbet larg pe față.

În cutie era o ținută de la magazinul meu favorit din vremea aceea – BCBG. Cel de la care cumpăram numai când erau reduceri de şaptezeci la sută. Bluza era din mătase turcoaz, fără mâneci, cu un decolteu adânc în V şi-n față, şi-n spate. Iar fusta era scurtă şi strâmtă şi neagră.

— M-am gândit c-ar arăta grozav pe tine, ai spus. Este

perfectă pentru *Apollo,* la balet, şi, apoi… am putea să mergem la Faces & Names. Vei fi cea mai sexy fată din tot restaurantul.

Mi-am aruncat brațele în jurul tău, într-o îmbrățişare de mulțumire. Cadoul tău era cu atât mai semnificativ, era făcut exact pentru mine. Mi te-am imaginat căutând în *Time Out New York* locul unde să petrecem o noapte perfectă, ducându-te la BCBG, simțindu-te uşor stânjenit acolo, pipăind mătasea şi satinul şi imaginându-ți-le pe trupul meu. Alegând o culoare care mă va face să strălucesc.

— Sunt atât de norocoasă, am spus. Cu adevărat cea mai norocoasă fată din lume să fiu cu tine.

— Cred că lucrurile stau invers, ai zis. Eu sunt cel norocos. Îmi doresc să pot face mai mult ca să-ți arăt cât de minunat este să fiu aici, acum, cu tine.

— Bine, am spus eu, apucându-te de curea şi trăgându-te spre mine. S-ar putea să fie ceva ce ai putea să faci.

Nici măcar n-am ajuns la pat, în ziua aceea. Ne-au rămas urme pe trup ca dovadă, de la contactul cu covorul.

Zăceam întinşi unul lângă celălalt, cu hainele împrăştiate pe podea, şi tu ai spus:

— Ți-ai imaginat vreodată că iubirea pentru cineva te va face să te simți astfel?

M-am ghemuit mai aproape de tine. Brațul tău s-a strâns în jurul umerilor mei.

— Nici măcar în cele mai îndrăznețe visuri ale mele, am răspuns eu.

— Eşti steaua mea, Lucy, soarele meu. Lumina ta, atracția ta gravitațională… Nici măcar nu ştiu să spun ce-nsemni tu pentru mine.

— Aş spune despre noi că suntem o stea binară, am zis eu, mângâindu-ți uşor coapsa cu degetele.

Nu-mi puteam lua mâinile de pe tine. Nici urmă de autocontrol.

— Orbităm unul în jurul celuilalt.

— Doamne, Lucy, ai spus tu. Mintea ta e la fel de frumoasă ca trupul tău.

Ți-ai ridicat capul, sprijinindu-te în cot şi te-ai întors spre mine.

— Tu crezi în karma? m-ai întrebat.

— Karma aceea hindusă? Sau genul dacă fur taxiul cuiva, voi fi blestemată să suport aceeaşi soartă? i-am răspuns eu, tot cu o-ntrebare.

Ai zâmbit.

— Hotărât lucru că există karma taxiului în acest oraş, dar nu despre asta vorbeam eu. Şi nu vorbeam nici despre karma hindusă. Cred că asta nu-i deloc cu adevărat karma. Este mai degrabă… tu crezi că noi am ajuns să ne iubim în acest fel – aşa de mult, aşa de puternic pentru că tata a fost un idiot? Este o recompensă pentru c-am trecut prin asta?

Ai arătat spre trupurile noastre goale şi ai continuat:

— Sau înseamnă că voi suferi mai târziu, ca să plătesc pentru asta? Oare noi toți, oamenii, avem parte de o cantitate finită de bunătate în lumea aceasta?

Atunci m-am ridicat în fund şi am scuturat din cap.

— Eu nu cred că aşa funcționează lumea, am spus. Eu cred că viața este, pur şi simplu, viață. Suntem puşi în diverse situații şi facem diverse alegeri şi de aceea lucrurile se petrec aşa cum se petrec. Înseamnă să profiți de curent când îți foloseşte. E vorba de vechea întrebare. Cea de la cursul lui Kramer.

Tu tăceai.

— Dar ştii ce-aş vrea eu să cred? am continuat, ca să umplu tăcerea. Mi-ar plăcea să cred că asta-i karma. Karma hindusă. Că poate, în altă viață, am făcut ceva minunat pentru cineva şi că, în această viață, recompensa mea eşti tu. Îmi place mai mult această karma decât ideea ta despre o cantitate finită de bunătate.

Tu ai zâmbit, din nou, dar, de data aceasta, cu tristețe.

Îmi dădeam seama că nu mă credeai.

— Şi mie-mi place ideea asta, ai spus. Numai că... mă tem că este imposibil să ai totul, să fie toate fațetele vieții la fel de minunate.

Am rămas pe gânduri.

— Eu cred că pot fi, am spus. Poate nu toate deodată, dar cred că oamenii îşi pot încheia existența obținând tot ce au dorit de la ea. Şi eu chiar cred asta, Gabe, încă o cred.

— Sper că ai dreptate, ai spus.

Niciodată n-am mai vorbit despre asta după aceea, dar am sentimentul că tu crezi în continuare că nicio persoană n-ar putea să aibă vreodată totul. Îmi doresc să fi găsit o cale de a-ți schimba perspectiva – pentru că am senzația că tu credeai că trebuie să te sacrifici. Iubirea asta pentru iubirea cealaltă. Fericirea asta pentru fericirea cealaltă. Era o teorie care-ți configura deciziile, fie conştient, fie inconştient. Era o parte din ceea ce te-a pus la pământ în drumul tău, din ceea ce ne-a adus aici.

Dar, mi-ar plăcea cu adevărat să cred că nu era cazul. Că poți avea un tată care te iubeşte şi o prietenă care te iubeşte la fel de mult. O carieră care să-ți aducă bucurie şi o viață personală care să-ți ofere, de asemenea, satisfacție. Dar tu ai spune, poate, că dacă ai avea lucrurile acestea, poate că ți-ai pierde sănătatea. Sau finanțele. Sau Dumnezeu mai ştie ce.

Ți-ai schimbat cumva părerea, Gabe?

Mi-aş dori să-mi poți răspunde.

XVI

Curând, după ziua mea de naştere, te-ai înscris la cursul acela cu Pete. Întotdeauna m-am întrebat cât timp ai mai ținut legătura cu el, după ce-ai plecat din New York. Ştiu că el a-nsemnat mult pentru tine. El este cel aflat la originea carierei tale. Întotdeauna m-am întrebat dacă în el tu ai găsit, în cele din urmă, sprijinul şi îndrumarea pe care le voiseşi întotdeauna de la tatăl tău. Cel mai fericit, am remarcat, ai fost în perioada când făceai cursuri cu el şi vindeai, cu ajutorul lui, fotografii publicației *Village Voice.* Asta m-a făcut să mă gândesc, în treacăt, că poate mă înşelam, că poate tu te înşelai, că ai *putea* fi fericit la New York.

Îți asumaseşi responsabilitatea cinei, de asemenea, pentru că eu îmi făcusem un obicei din a rămâne la serviciu până pleca Phil şi el lucra din ce în ce mai târziu în perioada aceea, încercând să finalizeze ideile pentru noul sezon al show-ului *It Takes a Galaxy.* Îți aminteşti seara în care am ajuns acasă mai târziu decât de obicei – aproape de nouă – şi tu pregătiseşi paste cu sos de roşii făcut în casă? Destupaseşi o sticlă de vin şi băuseşi deja un pahar. Când am intrat eu, tu stăteai la masă. Din difuzoarele laptopului se auzea vocea Ellei Fitzgerald.

— Hei, salut, ai zis.

Sărutul tău avea gust de Malbec.

— Eşti bine dispus în seara asta, am spus, scoțându-mi jacheta de dril.

— Ghici cine va avea fotografia în *New York Times?* ai întrebat.

Eu am rămas cu gura căscată. Am zis:

— Tu?

— Eu! ai spus, parcă nevenindu-ți să crezi. Pete m-a pus în legătură cu omul potrivit de-acolo şi ei publică fotografia pe care am făcut-o pe strada noastră, când s-a spart țeava de apă din mijlocul străzii. Este pentru un

articol despre infrastructura precară a oraşului.

Mi-am lăsat geanta să cadă pe podea şi te-am îmbrățişat.

— Felicitări sclipitorului, talentatului meu iubit.

În timp ce tu mă ridicai de la podea şi mă aşezai pe canapea, m-am gândit că poate, cine ştie, asta ar putea funcționa pe termen lung. Poate că, până la urmă, nu vei mai pleca.

În seara aceea, am luat cina pe jumătate îmbrăcați, şi, după cină, ți-am spus ce noutăți aveam şi eu. Phil mă rugase să-l ajut să finalizeze nişte idei pentru emisiunile din noul sezon.

— Asta-i tot, ți-am spus eu. Şansa mea de a influența, cu adevărat, ceea ce văd şi învață, şi înțeleg copiii din țara noastră.

Ai stat cu mine târziu, în noaptea aceea, în care, aşezată în pat, îmi storceam creierii în căutare de idei noi, comportându-te ca o cutie de rezonanță incredibil de utilă. Dar n-am fost fericită cu lista pe care-am întocmit-o. Cu colțul ochiului, am observat aparatul tău de fotografiat.

— Hei, am făcut eu. Ai vreo idee, acolo? Ce-ai pe cardul de memorie?

Ai adus aparatul de fotografiat în pat, cu noi, şi am revăzut fotografiile, una câte una, până când ți-am spus să te opreşti la o fetiță aflată la fereastra unui apartament de la etajul unu, cu mâinile încleştate pe zăbrele.

— Care crezi că e povestea ei? am întrebat.

— Singurătate? ai răspuns. Părinți care o lăsă singură cât timp sunt ei la muncă? O visătoare care tânjeşte după altceva?

— Visuri! Ar trebui să facem un episod despre visuri.

A fost episodul numărul unu al celui de-al doilea sezon. Şi eu am fost promovată la începutul următorului trimestru. Dar tu plecaseşi înainte ca aceste lucruri să se întâmple.

XVII

Nu mult după ce fotografia ta a apărut în *New York Times, It Takes a Galaxy* a fost nominalizat pentru premiul Daytime Emmy, şi eu am fost invitată la ceremonie alături de un însoțitor.

Te-am târât după mine la Bloomingdale, unde am probat nişte rochii. Deşi cred că *târât* nu este chiar cuvântul potrivit, pentru că ți-a făcut plăcere. Îți aminteşti? Tu te-ai aşezat pe o canapea de lângă cabinele de probă, un spectator pentru o paradă privată a modei. Întâi ți-am prezentat o rochie de dantelă fără bretele, cu o despicătură pe piciorul drept, în față.

— Sexy, ai spus. Incitantă.

— Nu e chiar ce caut eu, cel puțin nu pentru serviciu.

Apoi am apărut într-o rochie de bal roz.

— Dulce, mi-ai spus tu. Stil Cenuşăreasa.

Nici asta nu era rochia potrivită.

Mi-am pus o rochie albastră, numai unghiuri şi colțuri.

— Severă, ai spus tu. Frumoasă şi severă.

Am văzut că şi celelalte femei din magazin ne remarcaseră. Cele mai în vârstă zâmbeau cu indulgență. Unele dintre cele mai tinere păreau geloase. Când le-am observat privirile, am încercat să-mi domolesc zâmbetul, să-mi temperez sentimentele care spuneau *Totul e bine-n lume.* În ziua aceea, fericirea părea destinul nostru, al tău şi al meu împreună.

Am mai încercat câteva rochii până am ales una de mătase roşie, cu spatele gol, cu trenă, strâmtă sus şi largă la poale, care se unduia când mergeam. Îți aminteşti ce-ai spus? Eu îmi amintesc. Te văd spunând-o şi acum, cu ochii mocnind, în timp ce se plimbau de-a lungul trupului meu.

— Asta este uluitoare, ai spus. Tu eşti uluitoare.

Te-ai ridicat de pe canapea şi m-ai luat de mână, rotindu-mă în mijlocul etajului de haine de ocazie de la

Bloomingdale. Apoi, m-ai înclinat pe spate şi m-ai sărutat.

— Asta este, mi-ai şoptit, în timp ce ne îndreptam corpurile. Şi cumpăr-o cât de repede se poate. Există o baie pe-aici, unde să ne putem strecura? Sau ar trebui să luăm un taxi şi să mergem acasă?

Eu am râs şi am şoptit, în timp ce tu mă ajutai să-mi desfac fermoarul:

— Taxi.

XVIII

Când am ajuns acasă în acea zi, m-ai luat în braţe cu bagaje cu tot şi te-ai grăbit pe scări două etaje până la apartamentul nostru, cotrobăind cu o mână după cheie, în timp ce eu atârnam de gâtul tău, râzând.

— Ce faci? am întrebat eu. Eşti nebun.

— Nu mai pot aştepta nicio clipă, ai spus tu, împingând uşa şi azvârlindu-mă pe pat.

Ai aruncat bagajele pe canapea şi te-ai întors, trăgându-ţi deja cămaşa peste cap.

— Să te privesc în rochiile acelea ştiind că eşti goală în cabina aia… chin curat.

Mi-am scos şi eu tricoul şi mi-am desfăcut sutienul. Când l-am scos lăsându-l să alunece peste umeri, tu ai gemut:

— Luce, ai spus. Lucy.

Apoi te-ai urcat în pat lângă mine şi buzele, şi degetele tale erau peste tot, iar eu gemeam, arcuindu-mi spatele. Pe urmă ai intrat în mine şi eu m-am simţit completă, aşa cum mă simţeam întotdeauna când mă pătrundeai.

— Gabriel, am spus eu, printre respiraţii, tu mă faci să mă simt infinită.

Ţi-ai înclinat capul şi m-ai sărutat apăsat.

— Tu mă faci să mă simt invincibil, ai şoptit.

Iubirea face asta. Te face să te simţi infinit şi invincibil, ca şi cum toată lumea îţi este deschisă, totul este posibil şi fiecare zi va fi plină de miracole. Poate că este gestul de a te deschide, lăsând pe altcineva înăuntrul tău – sau, poate, este gestul de a-ţi păsa aşa de mult de o altă persoană, încât inima ţi se dilată. Am auzit atât de mulţi oameni spunând *N-am ştiut niciodată cât de mult poţi iubi o altă fiinţă umană, până când…* Şi, apoi urmează ceva de genul *Mi s-a născut o nepoată* sau *Am adus pe lume un copil* sau *Am adoptat un copil.* N-am ştiut niciodată cât de mult pot iubi o altă fiinţă umană până când nu te-am

întâlnit pe tine, Gabe.

Niciodată nu voi uita lucrul acesta.

XIX

Cred că în ziua aceea am strălucit. Iubeam un bărbat care mă iubea cu la fel de multă înverşunare. Care m-a ajutat să-mi aleg o rochie pentru ceremonia de premiere care mi-a celebrat succesul. Am uitat de faptul că tu voiai să pleci, de faptul că sub aparențele vesele, tu nu erai cu adevărat fericit. Am ştiut că tu nu erai pe de-a-ntregul fericit. Pentru că, în ziua aceea, totul a părut perfect.

XX

În dimineața ceremoniei, părul îmi era coafat lejer, în bucle largi. De asemenea, eram deja machiată, cu contur pentru ochi şi fard, şi ruj roşu, o nuanță apropiată de culoarea rochiei mele. Când am alunecat în rochia strâmtă ca o teacă de mătase, m-am simțit încântător. Şi emoționată. De parcă tot ce făcusem de pe băncile şcolii până atunci meritase cu adevărat efortul.

— Isteață şi frumoasă, ai spus tu, cu jumătate de zâmbet, când m-ai văzut.

— Nici tu nu stai prea rău, am răspuns.

Erai în frac, cu vestă şi cravată, cu cârlionții fixați cu un fel de gel pe care-l foloseai numai la ocazii importante. Miroseai de parcă tocmai ieşiseşi de la un salon de coafură. Uneori, voi trece pe lângă cineva şi voi simți acelaşi parfum şi mă voi întoarce la ziua aceea, ceea ce fac şi acum. Ție ți s-a-ntâmplat vreodată lucrul acesta? Ai fost trimis vreodată înapoi în timp de un parfum care să-ți aducă aminte de mine?

Mi-am dat seama că, în timp ce mergeam spre Rockefeller Center în ziua aceea, în timp ce ne întâlneam cu colegii mei şi ne ocupam locurile, mintea ta era altundeva. Începeai să aplauzi cu o secundă mai târziu la fiecare persoană care evolua pe scenă. Continuai să mă priveşti cu buza de jos între dinți – mutra pe care o făceai când ne gândeam la ceva serios, întorcând problema pe toate părțile în mintea ta. Ce-ți trecea oare prin minte în acel moment?

Apoi a venit premiul pentru care concuram noi şi am câştigat! Abia dacă mai puteam respira. Atmosfera era plină de veselie. Mi i-am imaginat pe părinții mei, uitându-se la televizor, plângând amândoi, deşi tata pretindea că nu plângea. Mi l-am imaginat pe Jason ovaționând, şi pe Kate aplaudând. Phil m-a tras pe scenă cu el şi cu restul echipei şi am ajuns să stau lângă el în

timpul discursului. Zâmbetul meu era atât de larg, încât îmi simțeam pielea de pe obraji întinzându-se. Continuam să mă uit drept la tine, în public, dorindu-mi să-mi împărtăşeşti fericirea, dar ochii tăi erau umbriți. Nu priveai nici măcar înapoi. Pentru o clipă, m-am întrebat ce se-ntâmpla, dar apoi ne-am întors cu toții şi-am coborât de pe scenă, şi eu m-am întors la locul meu, lângă tine, iar tu m-ai sărutat uşor.

— Te iubesc, mi-ai şoptit.

Am sărbătorit cu toții, după aceea, energizați de valul de adrenalină care venise odată cu câştigarea premiului. Am dansat şi am băut, şi am râs, şi tu ai avut mici conversații cu soțiile colegilor mei, cu iubiții şi logodnicii. Dar eu îmi dădeam seama că, în tot acest timp, tu nu erai cu adevărat acolo.

XXI

Când am ajuns acasă, mi-am scos pantofii cu toc înalt şi m-am prăbuşit pe canapea. Tu te-ai aşezat alături şi mi-ai luat piciorul între mâini, masându-mi-l pentru a alunga durerea cauzată de cele opt ore petrecute pe cuțite ascuțite.

— Oh, Doamne, am gemut. Gabe, aş putea spune că e mai bine decât să faci sex.

Tu n-ai râs, totuşi, aşa cum mă aşteptam eu să faci.

— Luce, ai spus, frământându-mi cu degetele curbura tălpii stângi, trebuie să vorbim.

Eu m-am ridicat în fund, mi-am tras piciorul din mâinile tale şi mi l-am ghemuit sub mine.

— Ce este? am întrebat. Eşti bine? Noi suntem în regulă? Credeam că totul merge perfect, dar dacă e ceva…

— Lucy, ai spus tu pronunțându-mi numele întreg. Opreşte-te.

Apoi ai tras aer în piept.

— Nu ştiu cum să ți-o spun, aşa că o voi spune direct. Mi s-a oferit o slujbă la Associated Press. Vor să mă duc în Irak, încorporat cu trupele de-acolo, pentru o corespondență, la început. Cu posibilitatea unei poziții plătite după aceea. Pete a dat câteva telefoane, a tras câteva sfori. Ştia că vreau să plec în străinătate.

Pentru un moment n-am mai putut respira.

— Când? am întrebat în şoaptă. Pentru cât timp?

— Vor să plec în trei săptămâni. Slujba e pentru două luni, cel puțin. Poate mult mai mult.

— Când trebuie să le dai un răspuns? am întrebat.

Mă gândeam: „S-ar putea să ne descurcăm două luni. Poate chiar şi mai mult timp. Am putea rezista”.

— Am dat deja răspunsul, ai spus, privindu-ți degetele. Le-am spus da.

— Ce-ai făcut? am întrebat eu.

Mă simțeam ca şi cum cineva scosese dopul de

scurgere de la cadă, viața noastră împreună dispărând într-un vârtej. În minte mi-a venit ca un fulger Kate, cu ce-mi spusese despre probabilitatea ca tu să pleci şi să-mi rupi inima.

Tu nu te uitai încă la mine.

— Este de actualitate de ceva vreme, ai spus, dar astăzi au fost aprobate toate hârtiile. Nu ştiam dacă se vor aproba. Părea aşa de nesigur. Nu voiam să spun nimic până nu era totul clar. N-am vrut să te rănesc, dacă nu era necesar.

Îmi simțeam fiecare bătaie a inimii, fiecare pulsație a sângelui care-mi străbătea corpul. Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun.

— Cu câteva luni în urmă, când am văzut acel prim articol despre Abu Ghraib pe care l-a publicat Associated Press, am ştiut că trebuie s-o fac. Imaginile pot schimba perspectiva. Pot schimba opiniile, mentalitățile. Nu puteam să stau degeaba şi să cred că alți oameni vor face munca asta în locul meu, nu când eu consider că este foarte importantă. Ți-am spus că voi pleca, Luce. Ştiai că ăsta-i planul meu, în cele din urmă.

Şi aşa era. Dar nu cred că am înțeles că tu voiai să pleci pentru totdeauna. Că nu era ceva negociabil. Că nu reuşeam să rezolvăm asta împreună. Ba, mai mult de-atât, nu eram pregătită. Mai ales în noaptea aceea. Ar fi trebuit să fie o noapte de sărbătoare, de fericire, de succes. Mă înălțasem mai sus decât o făcusem vreodată până acum în viața mea. Munca mea primise premiul Emmy. Şi lăsasem garda jos. Îmi permisesem să fiu complet fericită.

Cum ai putut să nu-mi spui ce-ncerca să facă Pete? Să nu-mi spui de telefoanele pe care probabil le primiseşi. De planurile pe care probabil că ți le făceai? Cum de luaseşi această hotărâre fără mine?

Gabe, încă mă înfurie faptul că nu m-ai inclus în deciziile tale. Noi eram o stea binară. Orbitam unul în jurul celuilalt. Când ai decis să nu-mi spui nimic, tu ai

schimbat asta, tu n-ai mai orbitat în jurul meu, dădeai ocol altcuiva, unei alte realități. Îndată ce-ai început să păstrezi secrete, noi doi n-am mai avut nicio şansă.

Pe neaşteptate am izbucnit în lacrimi – lacrimi de furie şi de tristețe, de confuzie şi de durere.

— Gabe, Gabe, am repetat iar şi iar. Cum ai putut? am reuşit să întreb, în cele din urmă. Cum ai putut să nu-mi spui? Cum ai putut să-mi spui, exact în seara asta?

Te-ai întins spre mine şi eu m-am opus, respingându-ți brațele cu mai multă forță decât credeam că am.

— Ar fi durut mai puțin dacă aş fi ştiut, am spus, dacă am fi vorbit amândoi despre asta. Nu înțelegi? Eram o echipă. Tu m-ai exclus. Cum ai putut să-ți faci planuri fără mine? Cum ai putut să faci asemenea planuri aşa, fără mine?

Plângeai şi tu, de asemenea, lacrimile-ți curgeau de pe nas pe buza de sus.

— Îmi pare rău, ai spus tu. Încercam să fac ce trebuia. Nu voiam să te rănesc, îmi pare rău.

— Dar m-ai rănit, am izbucnit eu. Mai mult decât trebuia. Mai mult decât era nevoie. E ca şi cum eu nu contez pentru tine deloc.

— Asta nu-i adevărat, ai spus.

Ți-ai şters nasul şi ți-ai întins din nou brațele spre mine.

— Nu. Să nu m-atingi, am zis.

— Te rog, ai spus tu. Lucy, te rog.

Acum plângeai mai tare decât plângeam eu.

— Am nevoie să înțelegi. Îmi doresc să nu fi voit asta – îmi doresc să nu fi simțit că asta trebuie să fac, că asta-i singura cale prin care mă pot simți împlinit. Niciodată nu mi-am dorit să te rănesc. Aici nu este vorba despre tine.

— Nu, am spus. Nu e vorba despre mine. Dar nici nu e vorba numai despre tine. Este vorba despre noi. Este vorba despre faptul că tu distrugi relația noastră.

Arătai de parcă te pălmuisem. Şi chiar voiam să-ți trag câteva palme.

— Nu... ai spus tu. Nu e vorba despre noi, Lucy. Pe bune, nu e. Este vorba despre mine. Trebuie să fac asta pentru mine. E ceva frânt în mine şi numai aşa se poate repara. Am crezut că vei înțelege. Tu ai înțeles întotdeauna...

Dar de această dată nu înțelegeam.

— De ce nu poți sta aici? l-am întrerupt eu. Ce-ar fi dacă ai fotografia oraşul New York?

Sunt atâtea poveşti de spus, aici. Ai fost atât de fericit când *New York Times* ți-a publicat o fotografie. Ai clătinat din cap.

— Pot face mai mult, în alte locuri. Pot crea o operă mai bună. Pot aduce o diferență. Îmi doresc să nu fie aşa, dar asta este. Ştii ce-nseamnă pentru mine.

— Ştiu, dar trebuie să existe o altă cale.

— Nu există, ai spus.

— Ce-ar fi să faci călătoriile şi să te-ntorci acasă când le termini? îl imploram. Ştiam că asta fac, dar nu-mi păsa.

— Nu aşa funcționează lucrurile, ai spus tu. Pete a spus că dacă vreau să fac asta, trebuie să mă implic total.

— Oh, asta spune Pete. Acum, eram furioasă.

— Deci ai vorbit cu Pete despre toate astea, dar cu mine, nu.

— Lucy... ai început tu.

— Ştii ceva? am spus. Să te ia dracu'.

Furia îmi cuprinsese tot trupul, până în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare. M-am dus la pat şi ți-am azvârlit perna şi o pătură pe canapea.

— Aici vei dormi, în noaptea asta.

— Lucy, nu am vorbit ce aveam de vorbit.

Pătura se legăna pe vârfurile degetelor tale.

— Ba da, am spus, desfăcându-mi fermoarul rochiei şi stingând lumina.

Bineînțeles că niciunul dintre noi n-a dormit. Am reluat conversația pe care tocmai o avuseserăm, iar şi iar,

în mintea mea. Oricât de mult te uram, în momentul acela, încă voiam să traversez studioul şi să mă strecor lângă tine pe canapea, să simt forța trupului tău lângă al meu. Tu erai confortul meu şi suferința mea, în acelaşi timp.

Mai târziu, la un moment dat, te-ai ridicat şi-ai rămas în picioare lângă pat.

— Am o idee, ai spus.

Eu n-am răspuns.

— Ştiu că nu dormi, ai zis. Îți văd ochii.

Nu trăsesem transperantele. Erai luminat din spate, de luminile oraşului. Aveai aură. *Îngerul căzut,* m-am gândit.

— Ce? am întrebat, în cele din urmă.

— Poate… poate vii cu mine.

Ți-ai întins mâna spre mine, în întuneric.

— Poate te gândeşti la asta?

Ți-am întâmpinat degetele cu degetele mele. Pentru un scurt moment, chestia asta avea sens. Dar apoi mintea mea s-a concentrat la ce-mi cereai cu adevărat. La Bagdad. La vize. La apartamente. La slujbe.

— Dar… cum? am întrebat eu.

Tu te-ai aşezat pe pat ținându-mă încă de mână, şi ai ridicat din umeri.

— Am putea găsi o cale.

— Dar, unde aş locui? Ce-aş face? Ce se va-ntâmpla cu cariera mea, Gabe?

Iar am simțit furia inundându-mi corpul. Îmi cereai să renunț la visurile mele, când tu n-ai fi făcut asta niciodată pentru mine, n-ai fi luat niciodată în considerare un compromis, nici măcar nu-mi spuseseşi nimic până acum.

Ai scuturat din cap.

— Nu ştiu, ai spus. Dar sunt sigur că oamenii fac asta. Ai putea avea o altă carieră. Ai putea căpăta o slujbă – să scrii articole şi să contribui şi tu, în felul acesta. Am putea crea cuvintele şi imaginile împreună. Trebuia să ne fi gândit la asta mai demult. Ar fi perfect.

— Am crezut că visurile mele nu sunt de aruncat, Gabe, am spus eu.

Eu te-am iubit. Te-am iubit. Foarte mult. Dar ce m-ai rugat tu nu a fost cinstit. Şi m-a durut atunci – şi încă doare şi acum – că ai luat această decizie de a pleca, fără implicarea mea, şi că n-ai dorit să te gândeşti la nicio altă variantă.

— Nu asta vreau să spun.

Eu am oftat. Era prea mult.

— Hai să vorbim despre asta mâine dimineață, ți-am zis.

— Dar… ai început tu.

Apoi, ai închis gura.

— Bine, ai spus.

Dar nu te-ai mişcat. Ai rămas aşezat pe pat. Continuai să mă ții de mână.

— Gabe? am întrebat eu.

Te-ai întors cu fața la mine. A trecut o maşină de poliție pe stradă şi luminile ei intermitente s-au reflectat în ochii tăi.

— Nu pot dormi fără tine, Lucy, ai spus.

Am simțit că lacrimile mi se adună iarăşi în ochi.

— Nu e corect, am spus eu. Nu trebuie să spui asta. N-ai niciun drept.

— Dar ăsta-i adevărul, ai zis. De-aceea ar trebui să vii în Irak.

— Pentru că tu ai tulburări de somn dacă nu sunt eu lângă tine în pat?

Mi-am tras mâna din mâna ta.

— N-o lua mot-à-mot, ai spus tu. Vreau să spun că te iubesc. Vreau să spun că-mi pare rău. Vreau să spun că vreau să vii cu mine.

Nu înțelegeai.

M-am ridicat în fund şi am aprins veioza de pe noptieră. Amândoi am închis ochii din cauza luminii agresive. Am văzut durerea încrustată pe fața ta. Arătai rănit şi vulnerabil. Demn de milă. Pierdut. Cum arătai în

noaptea aceea la Faces & Names, în noaptea în care am reluat legătura. Şi, era acolo, sămânța mea de rodie, partea aceea din tine care face încă să-mi fie atât de greu să-ntorc spatele. Când îmi arăți această parte a ta, mă faci să mă simt vinovată. Pentru că ne dezvăluim adevăratele noastre fețe oamenilor cărora le pasă de noi mai mult. Cred că de-aceea relația noastră s-a-nchegat atât de repede. Pe 11 septembrie, noi nu aveam bariere – ne-am dezvăluit unul celuilalt, imediat. Şi asta tu nu mai poți lua înapoi vreodată. Dar în noaptea aceea nu era de-ajuns. Aveam nevoie de mai mult de la tine. Aveam nevoie de înțelegere şi onestitate şi compromis. Aveam nevoie de un angajament. Nu mai avea niciun sens să ne luptăm. Am întins mâna după a ta.

— Şi eu te iubesc, am spus eu, dar nu pot veni cu tine. Ştii asta. Visurile tale sunt acolo, dar ale mele sunt aici.

— Ai avut dreptate, ai spus, cu vocea strangulată. Hai să vorbim despre asta mâine dimineață.

Te-am privit traversând apartamentul, ghemuindu-ți corpul lung pe canapea. Am stins lumina şi m-am gândit la toate motivele pentru care n-avea niciun sens să merg cu tine în Irak – şi singurul motiv pentru care avea logică s-o fac: pentru că nu-mi puteam imagina viața fără tine.

Când m-am trezit, cu ochii înceţoşați, cu o durere de cap înnebunitoare, tu stăteai pe canapea şi mă priveai.

— Ştiu că nu poți veni cu mine, ai spus repede, în momentul în care am deschis ochii. Dar promit că vom rămâne în legătură. Te voi vedea când vin în vizită în oraş. Te voi iubi întotdeauna.

Aveai o voce răguşită.

— Dar trebuie să fac asta. Eram gata să-ți arunc visul la gunoi – eu sunt din nou ca tatăl meu, Lucy. Cred că… cred că-ți va fi mai bine fără mine.

Capul îmi pulsa de durere. Mă ardeau ochii. Şi în acel moment m-am simțit cu adevărat zdrobită; nu-mi puteam stăpâni hohotele de plâns, tremurul, sunetele ce-mi

ieşeau din gură păreau preistorice. Expresiile durerii codificate în ADN-ul nostru din perioada noastră preverbală. Tu plecai, cu adevărat. Mă părăseai cu adevărat. Cumva, ştiusem că asta se va-ntâmpla, dar niciodată nu-mi permisesem să-mi imaginez cum va fi când o vei face. Şi era un coşmar. Parcă inima-mi era din sticlă suflată şi cineva o izbise de podea, sfărâmând-o într-un milion de bucățele şi zdrobind-o apoi, sub călcâie.

Faptul că m-ai invitat să merg cu tine a însemnat mult. Şi acum înseamnă mult pentru mine. Dar nu a fost o ofertă reală, nu una gândită pe de-a-ntregul. Era o scuză la miez de noapte, o încercare de a-ți îndrepta greşeala că nu-mi spuseseşi mai demult, că aveai secrete, că mă lăsaseşi în afara preocupărilor tale. Cu toate acestea, o parte din mine s-a întrebat întotdeauna ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi spus da. Ne-ar fi schimbat asta, amândurora, complet viețile sau am fi ajuns tot aici, eu în această prea luminoasă încăpere, dorindu-mi să fiu oriunde altundeva şi, în acelaşi timp, să nu trebuiască să plec niciodată? Cred că nu vom şti vreodată.

În săptămâna aceea ți-ai împachetat lucrurile şi ai plecat să petreci ceva timp cu mama ta, înainte de a pleca pentru totdeauna. Şi eu am rămas în apartamentul care fusese al nostru şi am plâns.

XXII

Niciodată n-am vorbit, după aceea, despre cum a fost. Niciodată nu ți-am spus cât de distrusă am fost. Despre cum mă uitam la spațiile de pe rafturi unde stătuseră cărțile tale şi nu mă puteam hotărî să le umplu cu alte cărți. Despre cum nu puteam să mănânc napolitane fără să plâng. Sau să port brățara de lemn pe care mi-o cumpăraseşi de la târgul stradal de pe Columbus Avenue – cel peste care-am dat întâmplător şi am rămas acolo toată după-amiaza, mâncând mozzarela şi clătite şi pretinzând că ne trebuie un covor pentru imaginara noastră cabană de schi.

Într-o noapte, la două săptămâni după ce-ai plecat, am luat de pe raftul de deasupra chiuvetei o sticlă din whisky-ul tău preferat. O lăsaseşi acolo când ai plecat. Mi-am turnat pahar după pahar, la început cu multă gheață şi apoi, când vasul cu gheață s-a golit, aşa, simplu. Îmi ardea buzele când îl beam, dar avea gustul sărutărilor tale. Şi domolea durerea. Pentru prima dată de când plecaseşi, am dormit toată noaptea. M-am simțit groaznic în dimineața următoare şi am sunat la serviciu să spun că eram bolnavă. Dar am făcut la fel şi în săptămâna următoare. Şi în următoarea. Mă luptam să mă duc la lucru, învățam să trăiesc cu suferința.

Existau magazine în care nu puteam intra şi restaurante în care nu puteam mânca. Am petrecut o lună dormind pe podea, pentru că, atunci când încercam să dorm în pat, tot ce simțeam era absența ta – iar pe canapea era şi mai rău. Îmi amintea de noaptea de după premiile Emmy. Mi-am donat jumătate din haine şi am aruncat posterele pe care le puseserăm împreună pe pereți.

La şase săptămâni după ce-ai plecat, eram în apartamentul aproape gol şi am sunat-o pe Kate.

— Nu mai pot locui aici, i-am spus.

— Nici n-ar trebui, a zis ea. Vino să stai cu mine.

Aşa că am împachetat, timp de două săptămâni, tot ce rămăsese în apartament. Kate m-a ajutat să subînchiriez studioul şi apoi m-am mutat în Brooklyn. Nu mai puteam suporta. Aveam nevoie de un mediu nou, de un nou început. Şi, chiar şi acolo, trebuia să evit Bubby, unde merseserăm amândoi, la căsătoria lui Kevin cu Sara, şi Red Hook Lobster Pound, unde sărbătoriserăm ziua de 4 iulie. Erai peste tot. Fuseserăm împreună numai paisprezece luni, dar aceste paisprezece luni îmi schimbaseră universul.

Ți-am trimis un e-mail – îți aminteşti? Nu ți-am spus ce simțeam, cât de distrusă eram. *Mă mut cu Alexis în Hamptons! Decizie de ultim moment. Dar ar trebui să fie distractiv, am scris eu cu veselie falsă. Tocmai am văzut piesa Ben Folds pe Summerstage – ți-ar fi plăcut. Ție cum îți merge*? Apoi am aşteptat şi am aşteptat, şi iarăşi am aşteptat răspunsul tău, care n-a mai venit niciodată. Mă tot gândeam cum îmi spuseseşi că vom păstra legătura. Cum îmi spuseseşi că mă vei iubi veşnic. De fiecare dată când îmi verificam e-mailul, simțeam o combinație de furie şi tristețe, o dezamăgire mai adâncă decât orice trăisem vreodată, până în acel moment. Am început să-ți scriu scrisori. Adevărate diatribe. Dar le-am aruncat pe toate la gunoi şi nu ți le-am trimis. Mă temeam că dacă țip la tine peste continente întregi, tu mă vei şterge total din viața ta şi nu voi mai primi vreun semn de la tine niciodată. Nu cred c-aş fi fost în stare să mă descurc într-o asemenea situație.

Privind acum înapoi, ştiu că şi tu sufereai, încercând să-ți continui viața, să-ți găseşti propriul drum. Mesajul meu de la New York cred că ți s-a părut ca o rază venită de pe altă planetă. SummerStage? Hamptons? Nu pot nici măcar să-mi imaginez la ce te-ai gândit când ai citit mesajul. Dar după aceea? După aceea n-am putut înțelege cum de m-ai putut ignora. Cum ai putut să mă dezmierzi şi să mă săruți, şi să-mi spui că te fac să te

simți invincibil şi apoi, pe neaşteptate, să dispari.

La două luni după ce-ai plecat, am primit un e-mail de la tine. Primul după ce aterizaseşi în Irak. *Mă bucur că eşti bine! Aici lucrurile sunt o nebunie curată. Îmi cer scuze că nu ți-am scris mai curând. A fost o acomodare grea, dar îmi place ce fac. Am făcut ce trebuia să fac, dar mă vor mai ține aici, un timp. Sper că te bucuri de ce-ți oferă New Yorkul!*

Am citit mesajul acela de peste o sută de ori, poate. Chiar de două sute de ori. Am analizat fiecare cuvânt. Fiecare semn de punctuație. Am căutat sensuri ascunse în fiecare cuvânt din care puteam afla cum te simțeai sau ce gândeai. Încercând să-mi dau seama dacă îți era dor de mine, dacă-ți găsiseşi pe altcineva.

Dar adevărul era acesta: nu exista niciun subtext, niciun mesaj ascuns, niciun cod secret. Era numai un răspuns scurt, trimis în grabă. Aşteptasem două luni pentru nimic. Am creat un folder intitulat *Dezastru* şi am pus toate e-mailurile de la tine acolo, inclusiv pe acesta. Nu ți-am răspuns. Ştiam că nu voi fi în stare să suport să mă ignori din nou.

XXIII

Uneori spun lucruri despre care nu-mi dau seama că sunt importante decât mult mai târziu. Aşa pare că se întâmplă de fiecare dată când vorbesc cu fratele meu – ori de câte ori avem o conversaţie serioasă, ceva mai mult decât obişnuitele *Ce mai faci* şi *Cum merge cu treaba,* îmi trebuie ani să-nţeleg ce-ncerca el să-mi spună. La câţiva ani după ce-ai plecat, a sunat Jason. Avea douăzeci şi trei de ani atunci şi era combinat cu Vanessa de aproximativ un an. Se întâlniseră la laborator – ea lucra în comunicaţii pentru o companie farmaceutică, şi el încerca să dezvolte un fel de terapie specifică pentru cancer, pe care eu am înţeles-o numai pe jumătate.

— Hei, Lulu, a zis, când am răspuns la mobil. Voiam… eu… voiam să văd ce faci. Mama a spus că a fost destul de nasol.

— Mda, am făcut eu, cu ochii deja plini de lacrimi, impresionată că-i pasă de mine. Îmi lipseşte atât de mult, Jay. Îl iubesc şi îl urăsc şi era… este groaznic.

Vocea îmi tremura la telefon. Nu-mi făceam probleme în legătură cu decizia de a nu te însoţi, mă simţeam sigură în această privinţă, dar răspundeam încontinuu, în minte, la conversaţiile pe care le avuseserăm împreună, încercând să-nţeleg dacă exista ceva ce aş fi putut spune eu şi care te-ar fi putut convinge să rămâi. Şi ce anume fusese în neregulă cu mine, care să te facă să ai secrete. Mă întrebam dac-ai fi acţionat altfel, dacă în locul meu ar fi fost altă femeie. Kate a spus că, probabil, ai fi plecat mai curând. N-am crezut-o atunci, dar acum mă-ntreb dacă a avut sau nu dreptate.

— Oh, Lu, a spus Jason, n-am vrut să te fac să plângi. Eu… voiam numai… în sfârşit… Ştiu că n-am prea vorbit noi despre relaţiile noastre până acum, dar îţi aminteşti când m-am despărţit eu de Jocelyn, ultima oară?

Nu ştiu dac-am vorbit vreodată cu tine despre Jocelyn,

dar ea a fost iubita lui Jay, în timpul facultății şi imediat după. Se cunoscuseră în timpul anului al doilea la Princeton şi au tot continuat să se certe şi să se împace, timp de cinci ani – până când, în cele din urmă, ea a decis să meargă la medicină, la Stanford, şi, după o scurtă perioadă de dragoste la distanță, s-au despărțit pentru totdeauna. Mă gândesc că cei cinci ani împreună ai lor nu sunt cu nimic mai importanți cu cei… cum să calculez… treisprezece? Sau unsprezece ani ai noştri?

— Îmi amintesc, i-am răspuns eu lui Jay, deşi mi-aminteam doar pe jumătate.

Eu eram la facultate în vremea aceea şi aşa de cufundată în propria-mi lume, încât n-am fost implicată, în mod real, în viața fratelui meu.

— Motivul pentru care am putut încheia povestea pentru totdeauna este faptul că mi-am dat seama că eram ca un experiment cu ursulețul de jeleu. Ți-l aminteşti? Cred că ți l-am arătat în laborator, când ai venit în vizită la mine la facultate, în anul întâi. Pui clorură de potasiu într-o eprubetă şi apoi adaugi un ursuleț de jeleu, şi aceste două elemente care, separat, sunt în echilibru perfect explodează. De fiecare dată. Jocelyn şi cu mine eram exact ca acest experiment. De fiecare dată când eram împreună, explodam şi asta era surprinzător şi, într-un fel, senzațional, dar cine vrea să trăiască din explozie în explozie?

— Mmhm, am făcut eu, gândindu-mă la tine şi la mine.

Noi nu ne-am despărțit şi nici nu ne-am împăcat la nesfârşit, dar relația noastră de-atunci era surprinzătoare şi minunată. Ne simțeam mai bine împreună decât fiecare pe cont propriu.

— Mă rog, când am cunoscut-o pe Vanessa, a fost altceva. Era… era ca un experiment Old Nassau. Pe ăsta ți-l aminteşti? Începe cu trei soluții clare, amesteci întâi două dintre ele, eu îmi imaginez că sunt două soluții amestecate şi, apoi când adaugi a treia soluție, la-nceput nu se-ntâmplă nimic, dar, ulterior, soluția se colorează în

portocaliu din cauza iodurii de potasiu. Apoi, un pic mai târziu, îşi schimbă iar culoarea, de această dată devine neagră, care, după cum ştii, e culoarea mea preferată, pentru că este cea care conține toți pigmenții posibili, şi apoi soluția rămâne aşa.

A tăcut. Am tăcut şi eu. N-aveam nicio idee ce să-i răspund.

— De fapt, vreau să spun, Lu, că relația a devenit mai bună pe măsură ce-a trecut timpul. În loc de explozia ursulețului de jeleu, este o reacție a trecerii vremii. Înțelegi ce vreau să spun?

N-am înțeles atunci, deşi acum pricep ce voia să spună. Darren mi-a arătat asta. Cu toate că el ar spune, probabil, că iubirea este ca un vin bun, ale cărui arome se accentuează şi se schimbă în timp. Tot ce i-am spus atunci lui Jason a fost „Dar eu îl iubesc atât de mult, Jay."

— Ştiu, a spus el. Şi eu am iubit-o pe Jocelyn. Şi o iubesc, încă. Probabil o voi iubi puțin întotdeauna. Dar pe Vanessa o iubesc altfel. Vreau să spun că există multe feluri de a iubi oamenii şi că ştiu că şi tu vei iubi din nou pe altcineva. Chiar dacă nu va fi la fel, ar putea fi mai bine.

— Nu vreau, am şoptit eu.

Eu voiam să te iubesc numai pe tine. Şi nu-mi puteam imagina nimic care putea fi mai bine decât acest lucru. Pentru un moment, Jason a amuțit.

— Poate că a fost prea curând să-ți spun asta, a spus el apoi. Îmi cer scuze. Nu mă prea pricep la astfel de lucruri. Dar, poate… lucrul pe care ți l-am spus îşi va croi drum spre neuronii tăi şi ți-l vei aminti când vei avea nevoie mai mare de el.

— Da, am spus eu. Bine. Îți mulțumesc că m-ai sunat.

— Lucy, eu te iubesc aşa cum iubeşte hidrogenul, oxigenul. O iubire total diferită. Elementară.

Şi, când a spus asta, eu am râs printre lacrimi, pentru că numai fratele meu putea explica dragostea folosind

tabelul lui Mendeleev.

XXIV

Alexis m-a cărat peste tot, în vara aceea. La baruri, la concerte, la petreceri, la filme. Ne dichiseam în fiecare seară şi mergeam în Brooklyn, Manhattan, Southampton şi, cu un strop de martini în plus, puteam uita câte-un pic.

Kate m-a dus la părinții ei în Cape Cod o săptămână, lăsându-l pe Tom în Manhattan. M-a răsfățat cu tratamente la spa şi m-a dus la salon unde m-am tuns modern, aşa cum văzuse ea într-o revistă franceză de modă, pe care i-o trimisese sora ei. Atunci mi-am tăiat coada şi mi-am donat părul.

Julia mi-a spus că e de partea mea şi că va fi mereu, oricând voi avea nevoie de ea. Am petrecut multe nopți împreună, mâncând macaroane cu brânză, pentru că tu le urai, şi uitându-ne la cele mai violente filme de acțiune pe care le puteam găsi.

Prietenele mele erau de fapt destul de uimitoare, ținând cont de cât de mult te urau. Nu ştiu dacă Kate sau Alexis te-au iertat vreodată pentru că m-ai părăsit. Julia te-a iertat, dar i-a luat un timp să-nțeleagă ce avuseserăm noi doi împreună – până la expoziția de la galerie.

Mama îmi trimitea mesaje cât era ziua de lungă. Texte inspiraționale, pe e-mail.

Jason a venit în vizită, tratându-mă cu un meci de-al echipei Brooklyn Cyclones, cu hot dogs şi cu o explozie obținută folosind Coca Cola dietetică şi mentosan.

Practic, toți cunoscuții au încercat să mă-nveselească aşa cum ştiau ei mai bine. Şi eu am încercat cât de tare am putut să merg mai departe, dar singurul lucru de care aveam cu adevărat nevoie era timp.

XXV

La sfârşitul verii, cam la două săptămâni după ce-am primit emailul de la tine şi-am creat folderul numit *Dezastru,* l-am întâlnit pe Darren.

Te deranjează că-ți povestesc despre el? Îmi pare rău dacă te deranjează, dar şi asta face parte din povestea noastră. Oricât de mult nu-ți place povestea sau personajul, drumul nostru n-ar fi fost acelaşi fără Darren.

M-am trezit de dimineață să fac cafeaua în ultimul meu weekend în Hamptons, de Ziua Muncii, şi el dormea pe canapea, în mijlocul salonului nostru. Nu-l mai văzusem până atunci. Cu siguranță nu fusese acolo când mă dusesem eu la culcare. Totuşi, prietena lui Alexis, Sabrina, avea tendința să aducă grupuri de oameni în casă şi nu era o surpriză să-i găseşti dormind pe canapele sau pe scaune sau, uneori, chiar pe podea, în camera de zi.

Am trecut în vârful picioarelor pe lângă el şi m-am îndreptat spre bucătărie, să fac cafeaua pentru toți din casă. După ce-ai plecat tu, programul meu de somn s-a schimbat total. În clipa în care mă trezesc, nu contează cât de devreme, nu contează cât sunt de mahmură, mă dau jos din pat, pentru că a rămâne în pat fără tine era un exercițiu de suferință. Aşa că, în vara aceea, misiunea mea era să fac cafeaua.

Casa era întotdeauna plină de lume şi încercam să nu arăt de parcă tocmai m-aş fi dat jos din pat. În dimineața aceea îmi pusesem nişte bikini – în vara aceea favoriții mei erau unii roşii – cu o pereche de jeanşi scurtați până la fund. Şi mi-am prins părul într-o bandană, lăsând bretonul pieptănat pe-o parte să-mi acopere ochiul stâng. Eram bronzată după toate acele weekenduri la Hamptons, şi plimbările cu bicicleta pe plajă făcuseră să mă înnegresc şi mai tare decât mă aşteptasem. Îmi plăcea ce vedeam când mă uitam în oglindă, în vara aceea. Trebuia

să mă opresc din a mă întreba ce-ai fi gândit dacă m-ai fi văzut – dacă şi ție ți-ar fi plăcut cum arătam.

Când maşina de cafea a-nceput să facă zgomot, Darren era deja treaz. A venit în bucătărie şi m-a salutat cu cea mai groaznică încercare de a intra-n vorbă pe care-o auzisem vreodată. Sau poate nici măcar nu intenționase aşa ceva. Niciodată n-a recunoscut. Nu contează, era un lucru ridicol pe care tu nu l-ai spune niciodată.

— Am murit şi am ajuns în raiul cafeinei? a întrebat el. Pentru că semeni cu un înger al cafelei.

Totuşi, chiar m-a făcut să zâmbesc.

Avea părul țepos, dar lipit pe-o parte, cum dormise cu capul pe brațul canapelei. Şi purta un şort şi un tricou pe care scria *New Jersey: Numai cei puternici supraviețuiesc.* Nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb unde-şi pusese restul hainelor.

I-am dat prima cană cu cafea şi el a luat o sorbitură.

— Nu sunt înger, i-am spus. Te asigur. Sunt Lucy.

— Darren, a spus el, întinzând mâna. Cafeaua asta e fantastică.

— Am măcinat-o ieri, i-am spus eu. Este de la magazinul cel nou de cafea, din oraş.

El a mai luat o sorbitură.

— Iubitul tău e un tip norocos… să iasă cu o fată care face o cafea ca asta, a spus el.

Nu m-am putut stăpâni, ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am spus:

— Nu există niciun iubit.

— Serios, a zis, bându-şi cafeaua, cu ochii căutându-i pe-ai mei, peste buza ceşcuței.

Atunci, l-am comparat cu tine. Părul lui drept cu cârlionții tăi. Trupul lui scund, musculos, cu trupul tău longilin, fără pic de grăsime. Ochii lui căprui cu ochii tăi albaştri. Ştiam că voia să flirteze, dar eu nu puteam.

— Trebuie să-mi adun lucrurile pentru plajă, i-am spus. Dacă pleci înainte să mă-ntorc din camera mea, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

El a dat din cap şi-a ridicat ceaşca.
— Mulțumesc pentru cafea, Lucy, a spus el.

XXVI

A plecat înainte să revin. Sau, mai degrabă, eu n-am ieşit până nu l-am auzit pe el şi pe prietenul lui plecând. Dar cred c-o-ntrebase pe Sabrina despre mine, pentru că am primit cererea de prietenie din partea lui, a doua zi, pe Friendster. Şi un mesaj în care mă-ntreba cum se numea magazinul cu boabe de cafea.

Ne-am mai tachinat puțin prin mesaje şi m-a invitat la un eveniment din Park Slope despre care citise, cu cafea şi ciocolată, unde trebuia să mergi însoțit. Era sâmbătă după-amiază, ceea ce-mi dădea un sentiment de siguranță că nu era o întâlnire şi, oricum, nu aveam nimic altceva de făcut, aşa că m-am dus.

Ar fi o minciună să spun că nu m-am gândit deloc la tine. De fapt, m-am gândit la tine mult de tot. Dar, pe ici, pe colo, au existat momente amuzante. Cu glume. Cu cafea care aproape că i-a ieşit pe nas lui Darren, pentru că râdea atât de tare la una dintre descrierile din meniu. Au fost cele mai plăcute momente pe care le trăisem, în luni întregi. În fine, cele mai bune momente din ultimele luni în care nu eram beată.

Aşa că, atunci când m-a invitat la cină, o săptămână mai târziu, am spus da. El nu era tu, dar era isteț, era chipeş, mă făcea să râd… mă dorea. Şi m-a făcut să uit de tine, cel puțin pentru scurt timp.

XXVII

Darren a insistat să vină să mă ia de-acasă, la una din întâlnirile noastre. Purta costum şi părul îi era pieptănat spre spate, lăsându-i faţa liberă. În ziua aceea, purtasem la serviciu o rochie de vară – o rochie nouă, în carouri galben cu alb – şi eram încă îmbrăcată cu ea şi aveam sandale în picioare, dar el părea mult mai gătit decât mine.

Cred c-a sesizat că mă uitam la costumul lui, pentru că mi-a spus:

— E... uniforma angajatului la bancă. N-am avut timp să mă schimb.

Eu am zâmbit.

— Arăţi bine în costum, am spus, şi îndată mi-am dat seama că arăta bine cu adevărat.

Avea umerii mai largi decât talia şi costumul era croit perfect pentru a accentua detaliul acesta.

Eram pe punctul de a mă schimba în ceva mai elegant, dar, înainte să spun asta, şi-a exprimat el părerea:

— Tu arăţi şi mai bine în rochia asta. De fapt, pariez că, dacă facem un sondaj de opinie printre persoane total obiective despre cine e mai drăguţ îmbrăcat, tu ai fi câştigătoarea.

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

— Cine e mai drăguţ îmbrăcat? am repetat eu.

— Este un termen tehnic, a spus el.

El nu era ca tine. În mod clar, nu era ca tine. Era mai în vârstă, avea douăzeci şi nouă de ani. Şi era mai calm, mai cu picioarele pe pământ. Julia spunea că era stabil. Şi era singurul care fusese în stare să mă facă să râd, de când plecaseşi tu. Asta conta mult.

Când şi-a îndoit mâna şi a spus: „Mademoiselle?”, l-am prins de braţ şi-am închis uşa apartamentului în urma mea. De fapt, abia aşteptam să iau cina cu el.

XXVIII

În seara aceea, după cină, Darren a spus că mă va conduce acasă, că aşa era civilizat să facă. A mers chiar pe partea dinspre stradă a trotuarului, ca să mă protejeze, în cazul în care ar fi venit în trombă vreo maşină şi-ar fi trecut printr-o băltoacă. L-ar fi stropit pe el, nu pe mine, mi-a explicat el.

— Înțeleg, i-am spus eu. Dar cum rămâne cu doamnele? Noi ce-ar trebui să facem?

— Nimic ce nu faci deja, a spus el, ceea ce m-a făcut să zâmbesc din nou.

Apoi a tuşit, dregându-şi glasul.

— Ştii, am fost ghid turistic la Penn şi am calificare să fac tururi pe Prospect Heights{3}.

— Oh, serios? am întrebat eu, nefiind sigură dacă glumeşte.

El a-nceput să vorbească afectat, ca unul care donase o clădire universității. Eu am început imediat să râd. Vorbea cum îmi imaginam eu că vorbeau cei din familiile Schermerhorn sau Havermeyer sau Hartley, care dăduseră numele lor unor clădiri din campus. Întotdeauna mi-am pus întrebări în legătură cu acestea, când eram la şcoală. Mi-i imaginam pe acei oameni în vile uriaşe, într-un loc ca Armonk, şi petrecându-şi verile la Martha's Vineyard. Domnul Schermerhorn poartă acel fel de pantaloni roşii cu care se îmbracă toți bărbații pe insula Nantucket şi are tenul bronzat şi muşcătură inversă. Şi doamna Havermeyer nu ieşea niciodată din casă fără câte un diamant de trei carate în fiecare ureche. Avea trei copii pe care-i creşteau trei bone diferite, care modelau personalitatea fiecăruia în mod diferit. Era obsedată în special de cea de-a treia odraslă. Şi cei din familia Hartley creşteau câini pentru expoziții canine. Corgi, ca regina Angliei.

Bănuiesc că dac-aş vrea, aş putea găsi informații

despre ei pe internet, acum, dar asta ar afecta negativ poveştile pe care mi le-am vârât singură în cap. Nu mă mai gândisem la ele de ani de zile.

Aşadar, Darren s-a-ntors spre mine şi, cu o voce ca a lui Schermerhorn, a spus:

— Pietroiul ăsta maroniu, uriaş, este casa lui Ashton Cranston Willington Leeds Al Patrulea, din ramura Kensington Leeds. Partea cea mai nobilă a familiei. Toți cei care cunosc familia Leeds din Glasgow ştiu că sunt pasionați de jocuri de noroc şi escroci. Şi hoți de cai. Mănâncă supa cu linguriţa şi desertul cu furculiţe de cină. Blasfemie adevărată. De fapt, a fost o încercare de a uni cu cratimă numele Kensington şi Leeds. Înțelegi, de dragul clarității.

Eu am râs aşa de tare, încât aproape că m-am sufocat, ceea ce m-a făcut să râd şi mai tare.

El a continuat cu vocea lui Schermerhorn.

— Am auzit că de aceea şi-a pus cratimă şi Julia Louis-Dreyfus. Ceilalți Dreyfus erau îngrozitori. La fel cu Wal-Mart. Ceilalți Marts? Uită-i. Delimitările sunt foarte importante.

De fiecare dată când am încercat să răspund, cuvintele îmi erau întrerupte de chicote. Apoi Darren şi cu mine am luat-o spre apartamentul meu. El s-a oprit în fața clădirii. M-am oprit şi eu. Râsul mi-a pierit când l-am văzut cum mă privea. Avea de gând să mă sărute. M-a cuprins panica.

Nu sărutasem pe nimeni de când plecaseşi tu.

— Eu… am dat eu să spun, dar nu prea ştiam unde voiam s-ajung.

Cred că Darren mi-a văzut mutra şi, în loc să mă sărute pe buze, s-a înclinat în față şi m-a pupat pe frunte.

— Îți mulțumesc pentru această seară cu adevărat amuzantă, a spus el. Sper s-o repetăm.

Eu am dat din cap şi el a zâmbit.

— Te voi suna, a spus el.

În sfârşit, am început să respir din nou.

— Mi-ar face plăcere, am răspuns eu.

Pentru că petrecusem o seară amuzantă cu el. Şi pentru că era mai bine să-mi petrec timpul cu el decât să stau acasă singură, sau să mă-mbăt cu Alexis.

Şi, în timp ce el se-ndepărta, mi-am dat seama că eram dezamăgită că pleca. Lumea mea părea un pic mai mare când era el cu mine şi-mi plăcea asta. Îmi plăcea mult.

Apoi, m-am întors şi-am pornit spre apartamentul meu, gândindu-mă din nou la tine.

XXIX

În ziua următoare am vorbit la telefon cu Alexis.

— Ce i-ai spus lui Darren despre mine? am întrebat-o.

— Eu? Nimic, a răspuns.

Am oftat. Revenisem, în minte, la sărutul pe frunte, toată dimineața, şi mi-am dat seama că totuşi cineva îi spusese ceva. Cineva-i spusese să nu grăbească lucrurile.

— Bine, nu i-ai spus tu, dar Sabrina? Ce i-a spus Sabrina? am întrebat eu.

Alexis a inspirat adânc. Mi-o puteam imagina trecându-şi mâna prin păr, la celălalt capăt al firului. N-o văzusem de aproximativ un an, de la ultima mea călătorie în interes de serviciu la Los Angeles. Atunci, ea însemna o parte atât de mare din lumea mea şi acum… pur şi simplu, nu mai este. E oarecum trist că nu-mi lipseşte cu adevărat. Cred că oamenii se schimbă, viețile se schimbă. Noi ştim asta mai bine ca oricine.

— I-a povestit că tocmai ai ieşit dintr-o relație serioasă, a zis Alexis la telefon. I-a spus să aibă răbdare. Să nu te preseze.

Eu m-am făcut mică, chiar dacă Sabrina avea probabil dreptate când a spus lucrurile acestea.

— Şi el ce-a zis? am întrebat.

— A spus că nu numai că nu te va presa, ci te va ajuta să-ți revii.

Mi-am sprijinit capul pe spătarul canapelei.

— Bine, am spus eu. E cam forțat. Care-i treaba lui? Are cumva un fel de complex de salvator al răniților? Simte nevoia să fie un erou?

— E un băiat bun, mi-a spus Alexis. Prietenii lui sunt mult mai tâmpiți, dar el e, cu adevărat, decent. Nu că Gabe nu era, dar… cred că vreau să zic să-i dai o şansă, Lu.

Am simțit din nou lacrimile inundându-mi ochii, când ți-a pomenit numele. Trebuia să încetez să mai reacționez

aşa, dar habar n-aveam cum să fac.

— Nu ştiu dacă pot, am spus, ştergându-mi nasul cu dosul mâinii.

— Ai nevoie de un tip ca să-l depăşeşti pe altul, a zis apoi Alexis. Şi, crede-mă, chiar ştiu.

Am scos un sunet scurt care era ceva între râs şi geamăt.

— Serios, a spus Alexis. Dă-i o şansă. Dacă nu se-ntâmplă altceva, măcar vei vedea că există alți oameni inteligenți, buni, care cred despre tine că eşti o fată grozavă.

Am dat din cap, deşi ea nu mă putea vedea.

— Îi voi da o şansă, i-am zis.

— Nu-ți pot cere nimic mai mult, a spus ea. Poate doar să nu-ți faci planuri pentru următoarea vineri seară? Îl ştii pe tipul bine pe care l-am cunoscut în trenul L? Joacă într-un spectacol pe Lower East Side. Poți să vii cu mine?

— E cel cu părul verde?

— Ei, nu, a răspuns Alexis. Nu ți-am spus? Ăla se scobea în nas, la cină. Pe bune. Ăsta-i cel cu ochelari gen Buddy Holly şi cu barbă.

— Am înțeles, am spus eu. Contează pe mine.

Chiar dacă ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să merg să văd un spectacol de artă, cu un drogat oarecare, pe care Alexis l-a-ntâlnit în metrou. Dar era mai bine decât să-mi fie dor de tine.

XXX

Darren n-a mai încercat să mă sărute. Nici data următoare când ne-am văzut, nici după asta şi nici mai târziu. Şi apoi era aproape Halloween.

— Vrei să mergi cu mine la o petrecere de Halloween, la sfârşitul săptămânii? m-a întrebat el, când m-a sunat, la câteva zile după ultima noastră întâlnire. Îți promit că ne vom distra.

Şi asta era chestia: cu Darren mă distram întotdeauna. Cu el, totul era uşor. Era relaxat şi relaxant. Era confortabil. Şi mi-am dat seama că aşteptam cu din ce în ce mai multă nerăbdare să-l văd şi că mă gândeam din ce în ce mai puțin la tine. Ceea ce era bine, pentru că nu mai primisem alte veşti de la tine şi nici nu mai încercasem să te contactez. Mă simțeam mai rațională când nu aşteptam un mesaj de la tine. Nu ieşiseşi total din viața mea, totuşi. Când şi când, îți vedeam fotografiile publicate în *New York Times* – numele tău îmi sărea în ochi în metrou. De fiecare dată când se-ntâmpla acest lucru, inima mea o lua la goană şi eu mă simțeam oarecum bolnavă tot restul zilei. Dar niciodată nu m-am simțit aşa în preajma lui Darren.

— Petrecere de Halloween? am întrebat eu. OK, sună bine. Avem nevoie de costume?

— Ea mă-ntreabă dacă avem nevoie de costume! a exclamat el, ca şi cum i-ar fi spus altcuiva despre conversația noastră, chiar dacă locuia singur.

Amândoi locuiam singuri.

— Costumele sunt obligatorii, mi-a spus el. Mă gândeam la… *Prizonierul din Azkaban?* Am putea fi Harry şi Hermione? Sau, poate, aş putea fi Spider-Man şi tu ai putea fi MJ?

Nu m-am putut stăpâni, în acele clipe, să nu mă gândesc că tu n-ai fi sugerat aceste două costume, niciodată. Cu un an înainte, ne costumaserăm în priză şi

ştecher, îți aminteşti? Ăsta era stilul tău. De fapt, stilul nostru.

— Deci, eşti adeptul culturii pop? l-am întrebat pe Darren.

— OK, îți pot mărturisi ceva? a răspuns el, tot cu o-ntrebare.

Inima mi s-a făcut mică.

— Bine… am spus eu.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce urma. Regretam deja că nu-l sărutasem până atunci, că nu mă străduisem mai mult.

— Habar n-aveam ce să aleg, aşa c-am căutat pe Google „costume populare de Halloween". Dacă tu ai vreo idee mai originală, eu sunt numai urechi. Ei, de fapt, nu sunt. Sunt numai ochi şi nas, şi gură, şi… ei… şi alte părți ale corpului.

Am râs, incredibil de uşurată.

— Alte părți ale corpului? am întrebat, dându-mi seama, pentru prima oară, că-mi doream cu adevărat să flirtez cu el.

Că-mi plăcea s-o fac.

— Chiar aşa?

El tăcea. Îmi imaginam fața lui, ochii făcându-i-se din ce în ce mai mari, obrajii împurpurându-i-se.

— Nu voiam să… a îngăimat el, apoi.

— Ce zici de-o scăpare freudiană? am întrebat eu. Pentru Halloween? Pot să-mi pun un furou cu cuvântul *Freudian* pe el[4]. Şi tu poți fi dr. Freud însuşi. Găsesc eu un trabuc pentru tine.

El a râs.

— Îmi place ideea! a spus. E, cu siguranță, mai bună decât cea cu Spider-Man şi MJ.

— La ce oră e petrecerea? am întrebat eu.

— Începe la nouă, la Gavin şi Arjit acasă, a răspuns el. Îți aminteşti de Arjit din Hamptons?

— Nu cred.

— Ei, atunci, îi vei cunoaşte pe amândoi la petrecere.

Ce-ai zice dac-aş veni la tine pe la opt, cu o pizza? Habar n-am dacă tipii ăştia ştiu ce mâncare merge la petrecerea asta, aşa că ar trebui să ne blindăm, înainte de a pleca.

— Mie-mi sună bine. Cred că am un furou, pe-aici, pe undeva. Şi mâine voi căuta un marker pentru textile.

— Şi cum rămâne cu trabucul meu? a întrebat Darren. De fapt, cred că-mi voi aduce propriul meu trabuc.

— Oh, da? am făcut eu.

Pot spune că, din nou, l-am amețit.

— Aham… a făcut el.

— Glumeam. Ne vedem sâmbătă seara.

Sâmbătă seara a venit şi Darren şi-a făcut apariția la mine purtând o barbă albă, ochelari falşi, un costum gri cu vestă şi cravată, serioasă, în dungi. Avea într-o mână o cutie cu pizza şi, în cealaltă, un trabuc.

— Arăt freudian? a întrebat el.

— În mod remarcabil, da, am răspuns eu. Dar eu? Arăt ca o scăpare freudiană?

Aveam părul lăsat liber şi purtam un furou lung până la genunchi, din dantelă, cu cuvântul *Freudian* scris pe el, cu marker roşu. Nu ştiusem ce pantofi s-ar fi potrivit şi-mi pusesem nişte balerini argintii. Îmi asortasem rujul cu markerul, adică roşu-aprins.

Darren a zâmbit din spatele bărbii false.

— Da. Absolut! a răspuns el.

În noaptea aceea, ceva s-a schimbat între noi, în mod clar. În loc să-mi ofere brațul îndoit în stilul gentleman, m-a luat de mână, pe drumul spre apartamentul prietenilor lui. Am fost repede prinşi într-un joc de *întoarce paharul* apoi în altul şi-n altul, din care el a ieşit pilit şi eu chiar mai rău ca el.

În timpul petrecerii, oriunde se afla, îşi întorcea privirile spre mine, ca şi cum voia să se asigure că mă simțeam bine, că eram încă acolo. Mi-am amintit cum era la petreceri cu tine: privirile mele străbăteau încăperea căutându-te, aşa cum făcea Darren cu mine. Era plăcută

schimbarea aceasta de roluri.

În toiul petrecerii, Darren s-a îndreptat spre mine. Eu stăteam de vorbă, habar n-am despre ce, cu o altă fată.

— Mă simt un pic cam obosit, a spus el.

M-am întors spre el.

— Şi eu. Plecăm?

A dat din cap.

— Iau eu hainele şi ne-ntâlnim la uşă.

Le-am spus la revedere fetelor şi m-am îndreptat spre Darren, care vorbea cu Gavin. Arătase spre mine, puțin mai înainte, dar încă nu făcusem cunoştință cu Gavin.

— Ea e Lucy, a spus Darren, când m-am apropiat de ei.

— Aşadar, tu eşti păpuşa de hârtie, a spus Gavin.

— Ce sunt? m-am mirat eu.

L-am văzut pe Darren aruncându-i o privire lui Gavin.

— Eşti frumoasă. Exact ca o păpuşă, a spus acesta rapid.

— Mulțumesc, am răspuns zâmbind.

Simțeam că-mi scapă ceva, dar nu conta. În seara aceea, când am plecat de la petrecere, m-am simțit adorată. Şi fericită. Şi total încântată că Darren m-a luat de mână şi am ieşit amândoi în aerul rece al nopții.

— Te duc acasă? m-a întrebat el.

— Desigur, am răspuns.

Privirea mea a întârziat pe buzele lui, care se zăreau prin barba lui Freud. Dac-ar fi încercat să mă sărute atunci, în urmă cu trei săptămâni, m-aş fi speriat. Poate că nu m-aş fi mai întâlnit cu el niciodată. Dar, în acel moment, voiam să mă sărute. Îl doream. Nu erai tu, nu va fi niciodată, dar era dulce şi blând, şi amuzant, şi inteligent, şi afectuos. Şi asta era minunat.

Am ajuns la uşa mea şi Darren s-a oprit. M-am oprit şi eu. Stăteam față-n față. El îşi scosese barba falsă şi ochii mei s-au fixat din nou pe buzele lui.

— Lucy, a spus el, nu vreau să fiu insistent, dar vreau să…

— Să mă săruți, am spus eu.

El a ridicat din sprâncene.

— Vrei să mă săruți, am repetat eu. E-n regulă. Sărută-mă.

Darren s-a înclinat şi buzele ni s-au întâlnit, moi şi calde, în aerul nopții. Trupurile ni s-au lipit. Am simțit mirosul coloniei Kenneth Cole Reaction pe care se părea că începuseră s-o folosească, în anul acela, jumătate dintre bărbați.

Mirosea atât de diferit de tine. Avea alt gust şi-l simțeam altfel. Am clipit ca să-mi stăpânesc lacrimile de la colțurile ochilor.

Apoi, buzele ni s-au despărțit şi Darren m-a privit şi a zâmbit.

Mă întrebam dacă să-l invit în casă, dacă asta trebuia să fac. Nu voiam cu adevărat, dar nici nu voiam să-i transmit că nu sunt interesată. Înainte să mă lămuresc, Darren a spus:

— Ar trebui să plec… dar ne-am simțit atât de bine-n seara asta. Eşti liberă joi?

Am zâmbit şi am spus:

— Sunt.

Darren s-a înclinat şi m-a mai sărutat o dată.

— Te sun, a spus, îndepărtându-se, în timp ce intram în casă.

Pentru prima dată de când ai plecat, am visat la altcineva.

XXXI

E amuzant să experimentezi acelaşi lucru cu persoane diferite. Observi cum reacționează şi cum răspund sau nu aşteptărilor tale. Asta s-a-ntâmplat din plin cu Darren. Eu credeam că tu erai bărbatul standard, că toți bărbații sunt ca tine. Dar, serios, un asemenea standard nu există.

Prima oară când Darren şi cu mine am ieşit să alergăm împreună a fost a doua dimineață în care el se trezise în apartamentul meu. Venise de la serviciu cu un sac de sport, pe care nu-l luase, de fapt, la sală niciodată. A spus că intenționase să meargă înainte de a ajunge la birou, dar fuseseră ceva probleme la metrou. L-am crezut. Dar în acea dimineață următoare, în timp ce alergam împreună, mi-a spus adevărul: îl pregătise în speranța că-l voi invita la mine şi, astfel, ar avea cu ce să sembrace, în afara costumului de serviciu.

— Şi dacă nu te-aş fi invitat la mine? l-am întrebat.

— Atunci, mi-aş fi cărat sacul de sport înapoi acasă şi mi-aş fi-necat amarul în covrigi înmuiați în unt de arahide.

— Covrigi înmuiați în unt de arahide? am întrebat. Serios?

— Este o delicatesă, a spus Darren. Jur. După ce terminăm alergarea, putem cumpăra câțiva.

Darren alerga mai repede decât mine, dar nu s-a făcut cu asta. A aşteptat până am început şi eu s-alerg, şi apoi a păstrat ritmul meu. În felul acesta, puteam vorbi fără nicio problemă. A fost o surpriză plăcută. Tu ai remarcat că am fost de-acord cu greu să alerg cu tine? Niciodată n-am vorbit amândoi despre lucrul acesta. Probabil c-ar fi trebuit să vorbim. Când alergam împreună, întotdeauna aveam sentimentul că te înfrânam, când tu voiai să zbori.

Am început să rămân puțin în urmă.

— Eşti bine? a-ntrebat Darren.

Eu am dat din cap, adunându-mi puterile.

— Mai pot un pic, am răspuns.

— Nu trebuie, a spus el, încetinind pasul.

— Tu poți s-alergi în continuare. Termină-ți treaba, i-am spus.

Aşa făceai tu, după ce oboseam.

El a scuturat din cap.

— Prefer să mă plimb alături de tine decât să alerg de unul singur. Şi, ştii, plimbarea e un exercițiu la fel de bun. Arzi acelaşi număr de calorii când te plimbi o milă ca şi atunci când alergi o milă. Numai că durează mai puțin timp când alergi.

M-am uitat pieziş la el, întrebându-mă dacă vorbea serios. Părea că da.

— Dar nu-ți întăreşti inima, am spus eu.

El a ridicat din umeri.

— Dar câştig timp petrecut cu tine.

Am făcut sex cu el, pentru prima oară, în după-amiaza aceea. A fost altfel decât era cu tine. Nu mai rău, pur şi simplu diferit. El era mai lent, mai atent şi urmărea să vadă dacă-mi plăcea ce face, dacă voiam cumva altceva. Mai întâi, m-am gândit că era puțin ciudat, dar, spre sfârşit, începuse să mă câştige. Am început să-i dau instrucțiuni, ceea ce nu făcusem niciodată cu tine.

— Pune-mi picioarele pe umerii tăi, i-am spus. El a făcut-o şi a alunecat în continuare în mine.

— Oh, Doamne, a şoptit el, penetrându-mă.

— Ştiu, am spus eu.

Aveam ochii-nchişi, şi simțeam cum loveşte punctul care-mi va declanşa orgasmul.

— Dacă faci asta în continuare, o să-mi dau drumul, i-am zis.

— Şi eu, a spus el. Ne dăm drumul împreună.

Am deschis ochii şi l-am văzut uitându-se la mine. Ochii îi erau închişi la culoare, în mod normal, dar acum păreau aproape negri. Respirația mi s-a accelerat şi la fel şi-a lui. Eram atât de aproape şi fiecare-l aştepta pe

celălalt.

— Acum? a-ntrebat el.

— Acum, am răspuns eu.

Am terminat amândoi. În acel moment, ochii mi s-au umplut de lacrimi, care mi-au curs pe obraji, în lateral, şi mi-au intrat în urechi.

— Te simți bine? a-ntrebat el, după ce şi-a scos prezervativul şi s-a-ntins lângă mine-n pat.

— Mai mult decât bine, am răspuns. Extraordinar.

— Şi eu la fel, a spus el. Mai mult decât extraordinar.

M-a luat în brațe şi am stat împreună în pat o vreme, fără să vorbim, respirând numai.

Apoi m-am gândit puțin la tine. M-am gândit cât de diferit era totul cu Darren. Dar nu m-a mai cuprins disperarea. Nu m-am prăbuşit.

Poate că e nevoie de un bărbat ca să uiți un altul – sau, poate, el mă ajuta să redevin eu însămi.

XXXII

Se spune să te uiți la cuplurile necăsătorite care participă la o căsătorie. Sunt unele care reacționează cu semne de iubire, se îmbrățișează în timp ce prietenii lor își spun jurămintele. Şi există altele, care se uită fix în față în timpul ceremoniei, neluându-şi în seamă jumătatea, şi apoi ajung mult prea beți pe ringul de dans. Par a se distra foarte bine, dar cred că pe dinăuntru sunt extrem de trişti. Uneori nunțile sunt prea greu de suportat, atunci când nu te simți în siguranță în propria relație.

Darren şi cu mine nu eram împreună de prea mult timp – cam de trei luni – când am primit invitația la nunta lui Jason cu Vanessa. Jay îmi spusese că pot veni însoțită, dacă voiam, sau singură. Puteam să aduc cu mine un tip sau pe Kate, sau pe Alexis, sau pe Julia, dacă doream. Pe oricine m-ar fi făcut fericită.

Am stat de vorbă despre lucrul acesta cu Kate, ore-n şir. Bineînțeles că s-a oferit să vină cu mine. Dar ideea de a merge la nunta fratelui meu cu prietena mea din copilărie şi nu cu un iubit făcea să-mi tremure inima. Mi-i imaginam pe prietenii părinților mei uitându-se la mine cu milă şi nu voiam să fiu eu centrul atenției.

M-am gândit să mă duc singură, dar nu eram sigură dacă aş fi fost în stare să rezist toată noaptea fără cineva lângă mine. Noi eram despărțiți de şapte luni, în acel moment, dar încă nu puteam vorbi despre tine fără să-mi tremure vocea. Încă evitam să mănânc napolitane.

— Ia-l pe Darren, a tot insistat Kate.

Nu ştiam ce să fac.

— Au trecut numai trei luni. Nu ştiu cât o să dureze povestea asta, i-am spus lui Kate.

— Numai trei luni? m-a imitat ea. De cât timp te întâlneai cu Gabe când v-ați mutat împreună?

— Asta a fost altceva, am spus eu. Ne cunoscuserăm

înainte.

Şi ne iubeam ca doi nebuni, am sfârşit eu în minte. Darren era grozav, dar nu era acelaşi lucru.

— Hmm, a făcut ea în telefon, ca o mătuşă bătrână şi cu idei conservatoare. Te simți bine cu Darren? a-ntrebat ea.

— Da.

— Crezi că te vei distra cu el la nunta fratelui tău?

M-am gândit puțin.

— Da, cred că da, am răspuns.

— Bine. Problemă rezolvată. Invită-l pe el, a spus Kate.

Am mai aşteptat o lună, până când fratele meu şi Vanessa aveau nevoie să ştie numărul de persoane pentru local. Atunci l-am întrebat.

— Serios? La nunta fratelui tău? a-ntrebat el.

Am simțit că-mi ia fața foc. În toate conversațiile mele cu Kate, presupusesem că Darren ar vrea să meargă.

— Nu vrei? l-am întrebat eu.

— Nu, nu, a spus el. Bine-nțeles că vreau. Da, aş fi-ncântat să merg cu tine la nunta fratelui tău. Îți mulțumesc de invitație.

Apoi mi-a arătat cel mai sincer şi fericit zâmbet al lui. Acela care arată exact ca atunci când cineva desenează perfect o jumătate de cerc şi o umple cu două şiruri de dinți.

— Cu plăcere, am spus eu. Cred că ne vom distra.

Şi-a dus degetul la buze.

— Ai spus peste o lună, aşa-i?

Eu am dat din cap.

— Ştiu că sună ridicol, dar cred că e un semn, a spus el.

— Pentru ce? am întrebat eu.

Şi-a băgat mâna-n servietă şi-a scos un fluturaş colorat.

— Pentru asta! a spus el, întinzându-mi-l. Le-mpărțea cineva la stația de metrou de lângă biroul meu şi ceva din mine mi-a spus să n-o arunc. Cred că e providența.

Hârtia pe care mi-o dăduse era un cupon de reducere cu cincizeci la sută pentru un curs de dans de patru săptămâni, pentru cupluri. *Învață Foxtrot, Cha-cha, Tango şi Jive!*

Am început să râd.

— Chiar vrei să facem chestia asta? l-am întrebat.

Tu n-ai fi propus aşa ceva nici într-un milion de ani.

— Ca să fiu sincer, nu sunt cel mai bun dansator, dar cred că ar fi amuzant. Şi mai este şi cu reducere de cincizeci la sută! Cine poate refuza o ofertă ca asta?

A ridicat din umeri şi ceva din gestul lui mi-a mers la inimă. L-am sărutat. Apoi mi-am trecut mâna pe după gâtul lui şi mi-am înclinat capul spre capul lui. Şi mi-a fost atât de bine.

După patru săptămâni de cursuri de dans, nu eram mult mai buni decât la început. De fapt, cred că eram cei mai slabi cursanți, dar se putea, de asemenea, să fi fost cei care s-au distrat cel mai tare. Greşeam atât de des, încât profesoara ne admonesta ora-ntreagă şi, în timpul lecției de tango, ne-a spus c-ar trebui să plecăm dacă nu putem lua dansul în serios.

La nuntă, eu am stat alături de restul domnişoarelor de onoare şi-am tras cu ochiul la Darren, pe măsură ce se desfăşura ceremonia. El se tot uita în program şi la mine şi, din când în când, la Jason şi Vanessa.

Îndată ce-a-nceput recepția, Darren m-a tras pe ringul de dans şi am încercat foxtrot, tango şi cha-cha, călcându-ne pe picioare şi râzând. La mijlocul unui cha-cha, tocul mi s-a prins în tivul rochiei şi m-am împiedicat, prăbuşindu-mă în brațele lui Darren.

— Ei, e o singură cale să ieşim din chestia asta, a spus el şi, apoi, după ce m-a ajutat să-mi recapăt poziția verticală, a îngenuncheat şi mi-a eliberat fusta din tocul pantofului.

— Îți mulțumesc, i-am spus, mi-am prins rochia cu-o mână şi-am ridicat-o, ca să nu mă mai împiedic.

— Sunt onorat, milady, a spus el.

Eu nu mi-am putut stăpâni un chicotit.

— Aşadar, voi doi urmați? a spus unchiul George care făcea fotografii cu unul din aparatele de unică folosință pe care Vanessa le răspândise împrejurul sălii.

Am simțit cum mi se împurpurează fața şi m-am uitat la Darren, sperând că vorbe ca acestea, după cinci luni de relație, nu-l vor speria, pentru că pe mine m-au luat total prin surprindere. Dar el a zâmbit şi a spus:

— Dacă am noroc.

Mi-am domolit panica. Nu eram încă pregătită să mă gândesc la viitor. Dar ştiam că femeia care-l va lua pe Darren va fi norocoasă. Numai că nu eram sigură dacă voiam ca femeia aceea să fiu eu.

XXXIII

Ziua de Sfântul Valentin a avut întotdeauna un efect destul de ciudat asupra mea. Chiar şi în şcoala elementară, când trebuia să scriem felicitări pentru fiecare coleg de clasă şi să le punem în cutii poştale de hârtie, construite din hârtie, cu capse şi lipici. Cu greu mă decideam ce felicitare să aleg pentru fiecare copil din clasă – Snoopy sau Charlie Brown sau favorita mea, Lucy, pentru că aveam amândouă acelaşi nume şi aceeaşi coafură, pe vremea aceea. Numai cei mai apropiați prieteni ai mei primeau felicitări cu Lucy.

Apoi, ca adult, Sfântul Valentin a devenit o sărbătoare asemănătoare cu Anul Nou şi cu 4 Iulie, despre care credeam că trebuiau să fie atât de fantastice, încât aşteptările depăşeau cu mult orice făceai în seara respectivă. Şi tu stăteai acolo, într-un bar prea aglomerat, sau erai întins pe-o pătură privind cerul înnorat al nopții şi-ți spuneai în gând: *Trebuia să mă distrez mai bine decât atât.*

Prima zi de Sfântul Valentin de după facultate, la o lună după ce noi reluaserăm relația, am ieşit în oraş cu Alexis, Julia şi Sabrina şi ne-am îmbătat prosteşte cu Cosmopolitan şi martini cu suc de mere. Julia nu s-a dat jos din pat până la ora două după-amiază şi Alexis ne-a transmis mesaje pe Blackberry de fiecare dată când a vomitat, ceea ce, cred, s-a-ntâmplat de şase ori în acea zi. Eu am avut numai o durere de cap care-a durat exact douăsprezece ore. Sabrina, bineînțeles, n-a avut nimic.

Apoi ai apărut tu – şi sărbătoririle tale epice. Ziua de Sfântul Valentin pe care-am petrecut-o împreună a fost incredibilă, genul de lucru pe care numai tu l-ai face. Când am ajuns acasă de la slujbă, tu tăiai fotografii cu noi, decupându-le în formă de stele mici şi le lipeai pe tavan.

— „Că lumile vor fi îndrăgostite / De noaptea-atunci

atât de luminată / Cu bolta ei feeric înstelată / Şi soarele, atât de îngâmfat / Nu va mai fi de nimeni lăudat”[5], am spus eu, când am văzut ce făcuseşi.

Tu ai răspuns luându-mă-n braţe.

— Doamne, cât te iubesc, Lucy, ai spus.

— Şi eu te iubesc la fel de mult, am răspuns.

M-ai sărutat pe creştet, în timp ce eu mă uitam împrejur. Mutaseşi mobila, aşa că era loc pentru un picnic enorm pe pătură, în mijlocul garsonierei. Un platou cu sandviciuri cu trufe şi brânză la grătar stătea pe un colţ al păturii şi o sticlă de şampanie, într-un mic coş de gunoi plin cu gheaţă, pus deasupra altuia. Când mi-am scos paltonul, ai dat drumul unui album cu sonete de Shakespeare recitate pe muzică.

— Uau, Gabe, am spus eu, după ce mi-am agăţat haina-n debara.

Tot ce făcuseşi mă lăsase mută, dar, cumva, mă făcea, de asemenea, să simt puţin că n-o merit. Eu nu plănuisem nimic de genul acesta pentru Sfântul Valentin.

— Mi-am imaginat că era prea frig afară pentru un picnic sub stele, aşa c-am adus stelele la noi. Stelele lui Shakespeare.

L-am sărutat apăsat, apoi mi-am scos pantofii şi m-am aşezat pe pătură.

— Acesta mi s-a părut cel mai bun mod la care m-am putut gândi pentru a ne sărbători pe tine şi pe mine, ai spus, luând un triunghi de brânză. Ţi-e foame? m-ai întrebat.

Am dat din cap şi tu ai ţinut sandviciul ca să muşc din el. Apoi ai muşcat şi tu din el.

După ce l-am mestecat şi-am înghiţit îmbucătura, m-am uitat la tine.

— Cadoul meu pentru tine nu este la fel de… extravagant, am spus.

Am traversat garsoniera şi am tras de sub pat un pachet ambalat. Era un fular de caşmir pe care-l tricotasem timp de-o lună, în pauzele de prânz, la serviciu

– exact aceeaşi nuanță de albastru ca ochii tăi.

— La mulți ani de Sfântul Valentin! i-am spus şi i-am dat cadoul.

Ai desfăcut pachetul şi zâmbetul ți-a luminat fața.

— Ai făcut tu asta? ai întrebat.

Am dat din cap, simțindu-mă mai puțin nesigură de cadoul meu.

— Este aşa de moale.

Ți-ai pus fularul în jurul gâtului şi l-ai lăsat acolo, tot restul serii.

— Îl ador la fel de mult cât te ador pe tine, ai spus.

Te-am văzut împachetând fularul când ai plecat în Irak. L-ai mai purtat? Te-a făcut să te gândeşti la mine? Sau dacă m-aş duce acum în apartamentul tău, l-aş găsi înghesuit pe fundul uneia dintre cutiile tale?

La aproape două săptămâni după nunta lui Jason şi a Vanessei, a fost ziua de Sfântul Valentin 2005. Darren nu e genul de bărbat care să pună la cale un picnic sofisticat şi romantic pentru Sfântul Valentin, aşa cum făceai tu, dar este dulce şi generos şi ştiam că va face ceva pentru a sărbători. Nu prea ştiam dacă voiam, de fapt, să facă. Nu ştiam dacă s-o rup cu el, din moment ce nu eram sigură dacă aveam sentimente la fel de puternice pentru el cum aveam pentru tine. Am sunat-o pe Kate şi i-am spus la ce mă gândeam.

— Pur şi simplu nu simt ce simțeam pentru Gabe, i-am spus.

Am auzit-o trăgând aer adânc în piept.

— Trebuie să fii sinceră cu el, pentru că eu cred că a vorbit serios când i-a răspuns unchiului tău, la nunta lui Jason.

— Ştiu, i-am răspuns. Asta mă şi face să mă gândesc la toată povestea. Şi pentru că se apropie Sfântul Valentin.

— Îți place să-ți petreci timpul cu el? m-a-ntrebat Kate.

— Da, am răspuns.

— Simți că eşti fericită, când eşti cu el? m-a-ntrebat ea.

— Da, i-am zis eu.

— OK. E bine. Te-ai putea vedea îndrăgostindu-te de el?

Am reflectat la lucrul acesta. M-am gândit la drăgălăşenia, generozitatea şi umorul său. M-am gândit la alergarea împreună, la petrecerile la care mergeam amândoi şi la cum găteam împreună. M-am gândit la trupul lui, gol, lângă mine.

— Cred că l-aş putea iubi, am răspuns eu.

— Crezi că te-ai putea căsători cu el? m-a-ntrebat şi a continuat: Ştii că are aproape treizeci de ani. Se va gândi de-adevăratelea la asta cât de curând, dacă nu cumva s-a gândit deja.

Am încercat să-mi imaginez – eu, Darren, căsătorie, un copil, întorcându-mă împreună cu el, seara, acasă.

— Poate. Nu ştiu. Poate, am spus.

Kate a rămas tăcută un moment.

— Atunci nu cred c-ar trebui să te desparți de el, a spus ea. Dac-ai fi spus nu, nu l-ai putea iubi sau nu, nu te vezi căsătorită cu el, atunci ți-aş fi spus că trebuie s-o rupi cu el. Aş spune că nu e cinstit, altfel. Dar, de vreme ce poți, cred că eşti datoare față de voi amândoi să vezi dacă sunteți în stare să ajungeți acolo. Fă lucrurile pas cu pas.

— Bine, am spus eu. Are sens ce spui. Voi vedea unde vom ajunge.

— Mai e ceva, a spus Kate. Tom şi cu mine plănuim o petrecere în seara de Sfântul Valentin. Ați vrea să veniți şi voi, tu şi Darren?

M-am întrebat pentru o fracțiune de secundă dacă nu cumva motivul pentru care nu voia s-o rup cu Darren era ca să putem merge la cina ei de Sfântul Valentin, ca un cuplu.

— Îl voi întreba pe Darren şi-ți voi zice, am spus.

L-am întrebat pe Darren şi el a spus da. Apoi a adăugat:

— Dar putem petrece ziua dinainte împreună? Duminica?

— Sigur, i-am spus. Ar trebui să ne gândim la ceva anume distractiv de făcut?

— Am câteva idei, a spus el.

Ziua de Sfântul Valentin petrecută cu Darren a însemnat o excursie la un magazin de biciclete din Chelsea.

— Aşadar, a spus el, mă gândeam la cadoul perfect pentru tine, de Sfântul Valentin; voiam să fie ceva… pentru un cuplu. Şi am trecut pe lângă magazinul ăsta şi am văzut anunțul. „Special pentru îndrăgostiți! Mergi pe bicicletă împreună cu iubita!” Am intrat să văd despre ce-i vorba şi, pe scurt, de Sfântul Valentin, putem lua două biciclete la preț de una!

M-am uitat cu ochii mijiți la el.

— Vrei să-mi cumperi bicicletă?

El a ridicat din umeri.

— Mă rog… vreau să cumpăr biciclete pentru amândoi, a răspuns. Şi poate, la vară, putem să mergem cu bicicleta împreună. Fie aici, fie, dacă punem bani amândoi, în Hamptons. Mersul cu bicicleta pe plajă ar putea fi foarte distractiv.

Am mijit din nou ochii. După ce-am trecut de şocul că Darren voia să-mi cumpere o bicicletă, ceea ce trebuie să recunosc că era un cadou ciudat, mi-am dat seama ce cadou atent era. Voia să-mi ia ceva care să-mi arate că intenționa să fim împreună toată primăvara şi vara viitoare. Dacă acceptam, însemna că sunt şi eu de-acord cu lucrul acesta? Voiam oare să fiu de-acord? M-am gândit cum ar fi să merg cu bicicleta împreună cu el – probabil c-ar fi foarte distractiv. Şi ideea de-a împărți o casă cu Darren, în loc să stau singură, era cu adevărat tentantă. Îmi plăcea viața mea cu Darren în ea şi eram cât se poate de sigură că-mi va plăcea şi în continuare. De fapt, din ce în ce mai mult.

— Este un cadou uriaş, am spus.

— Ei… bicicleta ta va fi puțin mai mică decât a mea, a zis.

Eu am izbucnit în râs.

— Trebuie să se asorteze şi culorile?

El s-a scărpinat în cap.

— Nu cred, a spus el. Dar mai bine haide să-ntrebăm?

A spus-o ca pe-o-ntrebare, ca şi cum nu era sută la sută sigur că voi accepta cadoul sau sugestia de-a intra în magazinul de biciclete. L-am prins de mâna înmănuşată.

— Da, haide, am spus eu. Şi, dacă uit cumva să-ți spun mulțumesc mai târziu, o spun acum.

Eu plănuisem să-i ofer o sticlă cu vinul lui favorit, de Sfântul Valentin, dar m-am răzgândit rapid.

— Că tot veni vorba, voi da-napoi cadoul pe care-l pregătisem pentru tine, am spus eu văzând un anunț, în timp ce deschideam uşa să intrăm.

S-a uitat la mine cu priviri întrebătoare.

— În locul lui, cumpăr două căşti, am spus şi-am arătat spre anunțul care spunea: Reducere pentru vreme rece: Două la preț de una!

El a zâmbit, apoi s-a-nclinat şi m-a sărutat pe obraz.

— Am ştiut că eşti genul meu de fată, a spus el.

Şi eu am început să cred că avea dreptate.

XXXIV

La o săptămână după Sfântul Valentin mobilul meu a sunat, afişând pe ecran un număr din străinătate. N-am recunoscut prefixul de țară şi, în mod uluitor, nu tu ai fost prima persoană la care m-am gândit c-ar putea suna. Mi-am imaginat că cineva dintr-una din televiziunile din Europa care cumpăraseră licența pentru show-ul nostru încerca poate să ia legătura cu Phil şi negăsindu-l la birou, a sunat pe mobilul meu. (Ştiu, puțin probabil). Am răspuns ca la serviciu:

— Bună ziua. Lucy Carter la telefon.

La celălalt capăt al firului, tăcere.

— Alo? am spus.

— Luce?

Erai tu. Era vocea ta. Am simțit asta în stomac. Numele meu pe buzele tale mi-a vibrat în tot corpul şi m-am bucurat că stăteam deja jos pe scaunul de la birou, pentru că nu credeam că m-aş fi putut ține pe picioare.

— Gabe? am spus eu.

Ți-am auzit respirația în telefon.

— Eşti bine, Gabe? Ce se-ntâmplă?

— Am un ochi vânăt, ai spus tu. Şi o tăietură pe obraz. Buza-mi este spartă. Şi contuzii la nivelul coastelor.

Inima mea o luase la trap.

— Unde te afli? Ce s-a-ntâmplat?

— Au încercat să-mi ia aparatul de fotografiat şi eu m-am împotrivit, aşa că m-au luat la bătaie şi m-au lovit până i-au potolit nişte soldați americani.

— Eşti în Bagdad? am întrebat.

— Da, ai spus tu. Acum sunt în zona verde. Sunt în siguranță, sunt bine. Numai că... Numai c-am simțit nevoia să-ți aud vocea. Sper că nu te deranjează că te-am sunat.

— Bineînțeles că e-n regulă, am spus.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi la gândul că, rănit

fiind şi sângerând, ai dorit să vorbeşti cu mine. M-am întrebat, dacă eu aş fi rănită şi zdruncinată, cine m-ar face să mă simt mai bine, tu sau Darren? Sau poate Kate. Sau părinții mei.

— Dacă pot face ceva, spune-mi, am zis eu.

— Chiar faci, ai spus. Eşti acolo, vorbeşti cu mine. Când tipii ăia erau călare pe mine, nu mă gândeam decât: dacă s-ar întâmpla să nu-i mai aud niciodată vocea lui Lucy? Şi, uite că sunt bine şi îți ascult vocea. E-aşa de bine. Universul e milostiv.

N-am ştiut ce să-ți răspund. Ce să spun. După toate aceste luni de tăcere, iată-te, rănindu-mă şi ducându-mi dorul în acelaşi timp.

— Te vei întoarce la New York curând? am întrebat.

— În vara asta, cred, ai spus. Associated Press îmi dă liber săptămâna următoare, dar cred că mă duc s-o văd pe mama. Apoi am concediul din vară. M-am gândit să te vizitez. Mi-e dor de toți. Cel mai dor îmi este de tine.

Voiam să te-ntreb dacă veneai acasă ca să rămâi. Dacă-ți lipseau toți cei apropiați destul de mult cât să renunți la ideea de a te-ntoarce în Irak. Dacă-ți lipseam suficient de mult ca să rămâi. Dar, în loc de-asta, am spus:

— Şi mie mi-e dor de tine, Gabe.

Atunci Phil a apărut în pragul cabinei mele, spunând:

— Lucy? Ai însemnările de la întâlnirea de ieri la care-am discutat bugetul?

Şi, când am dat din cap către Phil şi ți-am spus că trebuie să-nchid, tu ai spus că mă vei contacta curând, şi eu am adăugat *Bine, vom vorbi mai mult atunci.*

Dar n-am mai primit alte veşti de la tine până în ultima ta zi de vizită la mama ta, când mi-ai scris un e-mail scurt în care-mi spuneai că te simți mai bine şi abia aştepți să te-ntorci în Bagdad. Şi, atunci, toată îngrijorarea mea față de tine şi toată afecțiunea pe care-o simțisem când îți auzisem vocea s-au transformat în furie. Cum ai putut să mă suni aşa, să ațâți din nou acele

sentimente, dacă n-aveai de gând să faci nimic în privința asta? Nu era cinstit, Gabe. Atât de mult din ce făcuseşi tu, din ce ceruseşi de la mine – dac-aş fi fost arbitru, dacă viața ar fi un sport, m-aş ridica în picioare şi-aş striga *Greşeală!* sau *Se rejoacă!* cum strigam în tabere, când eram copii. Dar, în viața reală, nu există arbitri, nu există rejucări.

În noaptea aceea, l-am sărutat pe Darren cât am putut de apăsat.

Dar nu mi te-am putut scoate din minte – continuam să mă gândesc cum tu sperai să arăți oamenilor de pretutindeni cât de mult se aseamănă între ei, în speranța că asta ar combate violența, şi cum, în loc de-asta, ai fost luat la bătaie.

Trebuia să existe un mesaj în întâmplarea aceea. Înțelepciune pe care eu o puteam împărtăşi generației următoare. Voiam să transform ceva îngrozitor în ceva folositor, să duc mai departe, într-un fel, misiunea ta.

Câteva săptămâni mai târziu, am propus o nouă poveste pentru un episod pentru *It Takes a Galaxy.* Povestea era despre Roxie, extraterestrul gri, care mergea pe o altă planetă şi făcea fotografii pentru cartea ei intitulată Book of Caring[6], broşura pe care o alcătuia şi o împărtăşea cu prietenii şi vecinii ei, în primele episoade. Când a ajuns acolo şi a-nceput să facă fotografii, unii din oamenii de pe planetă n-au înțeles ce anume făcea ea, de ce făcea poze. Şi, din această cauză, au luat-o la bătaie. A fost o mare dezbatere, la birou, dar violența în rândul copiilor era în creştere şi Phil a decis c-ar trebui să continuăm şi să facem episodul.

Nu ştiu dacă tu citeşti recenziile pe care le-a avut, dar acesta rămâne cel mai comentat episod al emisiunii *It Takes a Galaxy.* A fost prima dată când, într-un film animat pentru copii, transmis la televizor, s-a prezentat un episod de violență fizică. Au fost dezbateri pe internet, fel de fel de experți vorbind despre el la actualități. Asta a ridicat rating-ul show-ului nostru şi ne-a deschis un

canal pentru abordarea altor subiecte dificile. Acel episod a dus *It Takes a Galaxy* într-o cu totul altă direcție. Şi mi-a adus o nouă promovare.

Ar fi trebuit să-ți mulțumesc ție pentru asta. Pentru inspirație. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme. Dar îți mulțumesc acum.

XXXV

Este amuzant că, atunci când tu şi cu mine eram împreună, visam uneori cu ochii deschişi la viitor – dar nu la modul concret. Gândurile veneau ca nişte pocnete, ca nişte străfulgerări. Îmi imaginam că mă-ntâlneam cu mama ta – pe care îmi pare rău că niciodată n-am avut ocazia s-o cunosc. Sau îmi imaginam că ne mutam într-un apartament spațios, aşa încât tu să ai un birou care să nu fie şi măsuță de cafea. Sau îmi imaginam că mergeam într-o vacanță lungă împreună – un alt lucru de care-mi pare rău că nu l-am făcut niciodată.

Cu Darren, viitorul nu a venit în cascade imaginare, ci a fost discutat la nesfârşit. Darren avea întotdeauna un plan. El joacă şah şi mi-am dat seama că tratează viața puțin ca pe un joc de şah, gândind şase, opt sau zece mutări înainte, aşa încât să fie sigur că-şi atinge scopul pe care şi l-a fixat. Închide jocul. Capturează regina. Şah. Mat.

În acel prim an al relației noastre, cu câteva săptămâni înainte de ziua mea de naştere, m-a întrebat dacă am o listă.

— O ce? am întrebat eu.

— Ştii tu, o listă cu lucrurile de care vrei să fii sigură că le faci înainte să mori, a spus el.

Şi-a scos portofelul din buzunar şi a despăturit o foaie păstrată acolo.

— Eu am început-o pe-a mea – uau – aproape acum cinci ani. Când am împlinit douăzeci şi cinci de ani. Am tăiat lucruri din listă şi am adăugat altele, încontinuu, din acel moment.

Era frumos să fiu cu un tip care era cu aproape cinci ani mai mare decât mine – văzând cum evoluează carierele, cum oamenii se adună câte doi, cum lucrurile au un final fericit – dar, din când în când, diferența dintre noi părea mai mare, ca şi cum el trăise mult mai mult

decât mine. Acesta a fost unul din acele momente.

A întins hârtia în fața noastră, pe masă, la restaurantul Teresa de pe Montague – locul lui pentru cina de duminica seara. M-am uitat peste ea şi am văzut:

Lista obligatorie

1. *Să merg pe un Segway*
2. *Să alerg la un maraton*
3. *Să vizitez insulele greceşti*
4. *Să-nvăț să fac scufundări*
5. *Să fac o croazieră*
6. *Să adopt un animal de casă*
7. *Să-nvăț chineză*
8. *Să conduc o maşină de curse*
9. *Să mă căsătoresc*
10. *Să devin tată*
11. *Să vizitez Australia*
12. *Să alerg la triatlon*
13. *Să-mi cumpăr o casă pe plajă*
14. *Să merg pe bicicletă din Brooklyn până la Montauk Point.*

— Este o listă impresionantă. Şi multe lucruri pe care le-ai tăiat. Cum a fost în Grecia?

— Frumos, a spus el. M-am dus împreună cu vărul meu Frank. Locuieşte în Silicon Valley. Băiat de treabă. Am băut mult ouzo şi am făcut scufundări şi iahting. De asemenea, am mâncat o mulțime de chestii fantastice.

— Şi ce urmează? am întrebat, sperând că nu va răspunde „căsătoria”, sperând că asta nu însemna că avea de gând să mă ceară chiar atunci, chiar acolo.

El a studiat lista.

— Cred că fie mersul pe Segway sau călătoria cu bicicleta, a spus el. Sau poate triatlonul, dar e nevoie de mult antrenament pentru asta, dacă mă decid s-o fac.

— Cât de departe este din Brooklyn până la Montauk Point? am întrebat.

— Aproximativ două sute de kilometri, a răspuns el. Am făcut traseul pe hartă, dar nu sunt sigur că e gata.

— Dar acum, că avem biciclete noi... am spus eu, zâmbind.

El şi-a ridicat o sprânceană, privindu-mă.

— Ai face cursa asta împreună cu mine?

Eu am ridicat din umeri.

— Ce-ar fi s-o facem de ziua ta? am sugerat eu. Asta ne oferă un răgaz de-acum până în iunie ca să devenim mai rezistenți la efort. Ne putem antrena trei luni.

El s-a aplecat peste masă şi m-a sărutat.

— Cel mai frumos mod de a-mi petrece a treizecea aniversare la care mă pot gândi. Dar eu te întrebam, de fapt, despre lista ta, datorită aniversării tale. E ceva anume ce-ai vrea să faci?

Eu nu mă puteam gândi la nimic.

— Poate-ar trebui să-ncep o listă şi să văd ce idei îmi vin, i-am spus, scoțând un creion şi o chitanță veche de la Duane Reade{7}, din geantă.

Lista mea este încă scrisă pe dosul chitanței. Nu cred că ți-am arătat-o vreodată. Ar trebui să adaug asta pe lista mea, chiar acum: *Spune-i lui Gabe de lista asta.* Şi poate: *Spune-i lui Gabe să-şi facă propria listă.* Dar dacă adaug aceste lucruri, nu cred că voi ajunge vreodată să le bifez. Dovedeşte-mi contrariul, Gabe. Te rog.

Am scris *Listă obligatorie* în partea de sus a chitanței şi, apoi, am înghesuit câteva puncte din lista lui Darren – cu toate că numerele 2 şi 3 îmi păreau mai mult nişte chestii fireşti decât nişte dorințe.

1. *Să merg în Australia*
2. *Să mă căsătoresc*
3. *Să devin mamă*
4. *Să urc în Empire State Building*
5. *Să conduc o barcă*
6. *Să merg la Paris, pentru un week-end*
7. *Să devin producător al unui show de copii pentru TV*

8. Să-mi cumpăr o pereche de pantofi Manolo Blahnik
9. Să-mi iau un câine
10.

— Nu mai am inspirație, i-am spus lui Darren.

— Te mai gândeşti, a spus el. Eu mă gândesc la mai multe tot timpul. Dar e un început grozav.

A tras spre el lista mea.

— Oh, unele sunt chiar uşoare! Ştii ce vom face de ziua ta? Urcăm pe Empire State Building. Atunci vei avea ceva tăiat de pe listă, imediat.

— Da? am făcut eu.

— O, absolut, a răspuns.

Era ca şi cum vedeam rotițele învârtindu-se în capul meu, încercând să-mi imaginez ce altceva puteam face. Mă întreb dacă atunci a decis el să ia bilete pentru Paris şi să mă ceară acolo de soție. Sau dacă plănuia deja excursia în Australia pentru aniversarea mea de treizeci de ani. Sau dacă plănuia să-mi cumpere o pereche de pantofi Manolo Blahnik. Chiar îi plăcea să planifice. Şi nu se temea să aştepte, dacă era convins că planul lui va funcționa. De fapt, acesta era unul dintre lucrurile pe care le admiram la el.

Dar, apoi, s-a uitat la punctul 7 din lista mea.

— Vrei să devii producător al unei emisiuni TV pentru copii? a întrebat el.

— Da, am răspuns, dând din cap.

El a zâmbit.

— Drăguț, a spus.

M-am simțit luată prin surprindere.

— Poftim? am făcut eu.

— Slujba ta e adorabilă, a spus. Exact ca tine.

Am clipit. Părea aşa de... fără sens... dar ştiam că nu asta voise să spună. Cel puțin, aşa speram. Nu puteam să nu mă gândesc la felul în care tu îmi luai visurile în serios. Ce importante erau pentru tine.

— Slujba mea nu e drăguță, i-am spus. Nu este

adorabilă.

Darren părea că rămăsese fără cuvinte. Îl luasem şi eu prin surprindere. Habar n-avea că spusese ceva greşit. Ceea ce a înrăutățit situația.

— I-ai spune unui producător executiv de la… *Lege & Ordine* că slujba lui este drăguță? am întrebat eu. Ce anume face ca aspirațiile mele pentru o carieră să ți se pară drăguțe?

Darren şi-a regăsit vocea.

— Uau, uau, a făcut el. Nu voiam să spun deloc asta. Îmi cer scuze. Am folosit cuvântul greşit. Ştii bine cât de adorabilă cred eu că eşti – tot ce are legătură cu tine este adorabil: pantofii tăi, peria de păr, guma de mestecat din poşeta ta. Tot – pentru că îți aparține.

Am pus jos creionul şi am luat în mână furculița, am mai luat o bucățică din pastele pe care crezusem că le terminasem de mâncat, numai pentru a nu fi nevoită să răspund imediat. Voiam să spun: *Am nevoie ca tu să-nțelegi cât de importantă e cariera pentru mine.* Voiam să spun: *Am nevoie ca tu să mă iubeşti tocmai datorită acestui lucru, nu în ciuda lui.* Dar atâtea lucruri erau minunate în ceea ce-l privea pe Darren, iar el îşi cerea scuze – nu voise să mă rănească. În plus era un tip inteligent. Mi-am imaginat că, în timp, va înțelege.

Am înghițit pastele din gură.

— Sper că mă consideri mai mult decât adorabilă, am spus eu.

— Bineînțeles! a spus el. Eşti frumoasă, eşti dulce şi amuzantă, şi inteligentă. Vrei să continui? Lista cu adjectivele care te descriu este lungă.

Eu am râs.

— Ei, nu m-ar deranja să mai adaugi câteva…

Darren a zâmbit, uşurat.

— Hmm… Ce-ai zice de sexy? Şi profundă?

— Astea-s cele bune, am spus.

Mă-ntreb uneori dac-ar fi trebuit să iau această conversație mai în serios. Dac-ar fi trebuit să-mping

povestea mai departe şi să spun toate lucrurile la care mă gândeam, dar pe care le țineam în mine. Pentru că el încă nu-nțelegea. Nu cu adevărat.

XXXVI

Pregătind aniversarea lui Darren, am cumpărat genți de ataşat la şei şi pentru fiecare câte trei perechi de şorturi pentru bicicletă, apoi am făcut rezervări cu pensiune completă în Sayville şi Southampton. Am hotărât s-o sărbătorim puțin mai devreme şi să facem cursa în weekendul de Memorial Day. De vreme ce ne rezervaserăm o casă în Montauk în vara aceea, ne-am imaginat că ne putem petrece ultima noapte a călătoriei acolo şi apoi putem lua trenul spre casă. Totul se lega perfect, exact cum îi plăcea lui Darren.

Am început antrenamentele pentru mersul cu bicicleta la sfârşitul lui martie, pedalând până la Westchester sau peste Podul George Washington sau până la Coney Island. Darren insistase să ne punem în genţile ataşabile gustări, păturiş şi apă, astfel încât să putem lua un picnic spontan oriunde am merge – şi, astfel, să exersăm pedalatul cu greutatea potrivită pe biciclete. La ultima cursă de antrenament, am trecut cu bicicletele peste Podul Brooklyn, ajungând în Manhattan, apoi am urcat până la Cloisters. Era o zi superbă – însorită şi răcoroasă – şi am râs împreună de un milion de lucruri despre care, dacă ți-aş povesti acum, nici măcar n-ar părea amuzante. Dar eram într-una din acele dispoziții în care găseam peste tot motive de râs.

— Sunt atât de norocos că te-am găsit, a spus Darren, când am ajuns acasă, în ziua aceea.

— Amândoi suntem norocoşi, am spus eu. Că ne-am găsit unul pe celălalt.

Şi aşa părea, la momentul acela. Chiar aceasta era senzația.

În dimineața în care eram programați să pornim la drum, m-am trezit foarte devreme. Cu imaginea celui mai lung antrenament împreună în minte, eram foarte

emoționată, dar şi un pic îngrijorată. Urma să fie cea mai lungă perioadă pe care Darren şi cu mine trebuia s-o petrecem împreună, numai noi doi. Simțeam asta ca pe o probă pentru viitor. Ce-ar însemna dacă ne vom sătura unul de celălalt? Sau, mai mult de-atât, ce-ar însemna dacă nu ni s-ar întâmpla asta?

Dar, apoi s-a trezit Darren şi s-a rostogolit mai aproape de mine, astfel încât capetele noastre au ajuns pe-aceeaşi pernă.

— Îți mulțumesc foarte mult că faci asta cu mine. Va fi minunat. Şi vreau să ştii că, dacă trebuie să ne oprim şi să ne odihnim sau să luăm trenul pe-o parte din drum, este în regulă. Fără nicio presiune pentru niciunul dintre noi, bine?

M-am relaxat. L-am sărutat şi-am spus:

— Dar o vom face.

Prima zi a fost amuzantă, deşi după vreo cincizeci de kilometri a-nceput să fie un pic plictisitor. Nu prea mai puteam vorbi mult şi singurul lucru pe care-l făceam era să dăm la pedale. Darren mergea în față, de vreme ce el cunoştea drumul, şi eu îl urmam, fixându-mi în memorie spatele şi tricoul lui şi viteza cu care-şi mişca picioarele. Am cântat câteva cântece în gând, până când el a spus:

— Pauză de sandviş!

Înainte de plecare, făcuse zece sandviciuri cu unt de arahide şi jeleu, moi pentru mine şi crocante pentru el. Ne plăcea amândurora jeleul de căpşuni.

— Milady, a spus el, când am tras pe marginea drumului şi ne-am aşezat bicicletele pe iarbă, te pot ispiti cu un sandvici sau două?

Mi-am întins muşchii şi am râs.

— Pentru moment, cu unul.

Ne-am scos căştile şi mănuşile, apoi ne-am clătit mâinile şi ne-am aşezat să mâncăm.

— Pauză de siestă? a întrebat el, lăsându-se pe spate şi întinzându-se pe iarbă, cu capul pe una dintre gentuțe.

— Pauză de siestă, am fost eu de-acord, punându-mi

capul pe pieptul lui.

— E uimitor, a zis el. Ți-am spus vreodată că anul trecut, de ziua mea, mi-am dorit ca în anul următor să-mi găsesc o fată minunată, care să fie frumoasă şi îndrăzneață, şi amuzantă, şi inteligentă… şi apoi ai apărut tu, la nici măcar trei luni mai târziu, în acea casă de pe plajă?

M-am ridicat şi m-am uitat la el.

— Ai grijă ce-ți doreşti pentru anul ăsta, dacă dorințele tale sunt atât de puternice, i-am spus eu.

— Oh, am planificat deja acea dorință.

Am zâmbit.

— Oh, desigur, am spus.

El a râs.

— Dar ştii că n-o pot spune, pentru că, odată ce-ai rostit dorința cu voce tare, ea nu se mai îndeplineşte.

— Asta aşa e. Trebuie să păstrezi secretul.

El mi-a dat bretonul de pe frunte.

— Vom fi zdrobiți diseară, a spus. Dar am adus gheață minerală şi Advil. Şi vaselină, pentru fund. Ştii, în caz că va fi iritat.

— Poftim? am sărit eu.

— N-aş vrea să merg pe bicicletă cu fundul iritat, a spus el, cu o expresie ruşinată pe față, ceea ce m-a făcut să înțeleg exact cum arăta când avea şase sau opt, sau treisprezece ani.

I-am văzut viața întreagă în acea expresie. Părea aşa de dulce în acea clipă, şi inima mea era aşa de plină.

— Te iubesc, am spus.

A fost prima oară când unul dintre noi a spus-o.

El m-a privit, nemişcat pentru un moment, şi apoi a zâmbit.

— Şi eu, a spus el. Şi eu te iubesc.

Apoi s-a ridicat şi m-a sărutat.

— Îți pot spune un secret? m-a întrebat.

Eu am dat din cap, nebănuind deloc ce urma să-mi spună.

— Te iubesc de câteva luni. De când am făcut cursurile acelea caraghioase de dans. Atunci am început să te iubesc.

— De ce n-ai spus nimic? l-am întrebat.

— Pentru că nu voiam să te sperii, a spus el.

Sinceritatea lui era înviorătoare. Şi dezarmantă. L-am sărutat din nou, pentru că avea dreptate. M-ar fi speriat şi m-ar fi îndepărtat.

Darren înțelesese aşa de multe despre mine. Da, chiar de la-nceput. Cu toate că, în mod cert, niciodată n-a-nțeles legătura mea cu tine – dar nu-l învinovățesc pentru asta.

XXXVII

Există oameni cu care ne-am intersectat în timpul vieților noastre şi care, după ce ies din lumea noastră, dispar pentru totdeauna. Chiar dacă-i întâlnim din nou, un *Salut* şi *Ce mai faci?* rapid şi fără sens e tot ce ne spunem. Există, totuşi, alți oameni cu care dacă ne-ntâlnim întâmplător, lucrurile se reiau exact de unde-au rămas. Nivelul de confort e acelaşi – simți că parcă timpul n-a trecut deloc.

Aşa a fost când te-am revăzut. Trecuse mai mult de un an de când plecaseşi. La câteva luni după ce mă căutaseşi la telefon. Mi-ai trimis un mesaj, în care-mi spuneai:

Salut Lucy,

Tocmai am aterizat pe JFK. Eşti pe-aici săptămâna asta? Mi-ar plăcea să te văd. Poate ieşim să bem un pahar, miercuri sau joi?

Gabe.

PS. Am urmărit It Takes a Galaxy *în avion. Mi-a plăcut cum a ieşit episodul cu visul.*

Eram în apartamentul lui Darren când a sosit e-mailul. Era duminică şi noi tocmai ne-ntorseserăm de la Montauk. Eu voiam să mă duc acasă, în noaptea aceea, dar Darren avea mâncare în frigider, iar eu n-aveam, aşa că urma să mâncăm pe fugă ceva-mpreună, înainte ca eu să plec acasă, să spăl câte ceva şi să mă pregătesc să merg la serviciu a doua zi. Darren îşi despacheta sacul cu lucruri de plajă umede şi le arunca în cadă, ca să nu se mucegăiască, iar eu verificam dulapurile din bucătărie, căutând ceva să mai punem pe sandviciuri, la cină. Mi-am scos BlackBerry-ul din geantă să văd dacă se-ntâmplase ceva aiurea la muncă, în timp ce noi eram în tren. Nimic de la muncă, doar mesajul acela de la tine. M-

am bucurat că Darren era în cealaltă cameră.

Corpul meu reacționează la tine atât de fizic, încât este aproape bizar. A fost aşa de când te-am cunoscut şi am presupus – probabil am sperat – că asta se va schimba, la un moment dat. Dar nu s-a-ntâmplat niciodată lucrul acesta.

Am văzut numele tău şi mi-am simțit stomacul zbătându-se. Am dat clic pe e-mail. Cu toate că o parte din mine îşi spunea: *Asta nu-i o idee bună,* am ştiut că mă voi întâlni cu tine. Voiam să te văd, să aflu ce făceai. De asemenea, ştiam că trebuia să i-l arăt lui Darren. Nu ca să-i cer permisiunea, ci pentru că ar fi fost incorect să nu-i spun.

Fața lui a rămas perfect calmă când i-am zis că tocmai primisem un e-mail de la fostul meu iubit. Lucrurile s-au schimbat puțin când am adăugat că plănuiam să mă-ntâlnesc cu el la un pahar, dar apoi au revenit la normal.

— Îmi vei spune când?

— Desigur, am răspuns.

— Vei veni aici, după aceea?

Nu plănuiam să mă culc cu tine. Nu plănuiam nici să stau târziu în oraş. Dar aveam sentimentul că voiam să fiu singură, în noaptea aceea. Totuşi ştiam că trebuia să fac un mic compromis. Pentru Darren. Pentru că-l iubeam.

— Absolut, i-am spus.

A părut fericit de acest răspuns şi am trecut mai departe. La noul tip cu care se întâlnea Alexis, surferul pe care-l cunoscuse la Ditch Plains, cu o săptămână înainte. La cele trei nunți la care urma să mergem în vara aceea – toate ale prietenilor lui – şi dacă vom închiria o maşină până la Philadelphia, la căsătoria lui Brad cu Tracy, sau vom lua mai bine trenul şi taxiul. Am fost absolut normală pe dinafară, în timpul conversației cu Darren, dar, înlăuntrul meu, nu voiam decât să-mi verific BlackBerry-ul, să văd dacă-mi răspunseseşi. Ca să ştiu când urma să mă văd cu tine. De aceea era mai bine când

nu păstraserăm legătura. Aşteptarea este întotdeauna chinuitoare.

Joi dimineață, mi-am schimbat hainele de patru ori. Întâi, mi-am pus o rochie lejeră şi fluidă şi-mi făcea corpul să pară lipsit de formă. M-am gândit că, poate, asta va fi o cale de-a păstra lucrurile la un nivel platonic. Dar apoi m-am uitat în oglindă. Nu te văzusem de peste un an şi nu voiam să crezi că mă delăsasem. Aşa că mi-am pus ceva strâmt pe mine. Dar apoi m-am gândit că poate pare că mă străduiesc prea tare. Aşa că m-am schimbat într-o pereche de pantaloni de vară şi un maiou. Dar mi-am adus aminte că-ți plăcea cum îmi stă în fustă. Aşa că mi-am pus o fustă conică şi o bluză de mătase fără mâneci şi pantofi decupați în față, cu tocuri înalte. Era o ținută care mă făcea să mă simt încrezătoare, femeie de succes şi cu autoritate. Mă îmbrăcam aşa când aveam de făcut prezentări la birou. Mi-am întins părul cu placa şi am mai petrecut ceva timp să-mi aranjez bretonul.

Cu greu m-am putut concentra la muncă în ziua aceea. Ar fi trebuit să revizuiesc nişte scenarii pentru cele mai noi episoade din *It Takes a Galaxy* şi a trebuit să citesc unul de patru ori, ca să-mi dau seama ce se-ntâmplă-n el.

După serviciu, am mers agale spre Pazza Notte. Am ajuns cu câteva minute înainte şi m-am gândit să mă mai plimb puțin în zonă. În schimb, am intrat şi am ocupat două locuri, la bar. BlackBerry-ul tău mi-a transmis că vei întârzia, ceea ce era neobişnuit la tine, aşa că am comandat un pahar de vin. Băusem cam jumătate când ai ajuns şi tu, într-un iureş de gropițe în obraji şi scuze.

— Mă bucur să te văd, Luce, ai spus, îmbrățişându-mă.

Te-am îmbrățişat şi eu la fel de strâns şi mi-am dat seama că miroseai exact la fel. Specialiştii spun că parfumul este unul din cei mai puternici stimuli

declanşatori ai amintirilor. Cred acest lucru în totalitate. Cu faţa lipită de cămaşa ta, am fost catapultată înapoi în timp.

După ce ne-am desprins din îmbrăţişare, te-ai uitat la mine îndelung.

— Absorbită de vin, ai spus. Arăţi... grozav. Îmi place tunsoarea.

Am simţit că mă-nroşesc.

— Îţi mulţumesc. La fel şi tu, am spus eu.

Şi chiar aşa era. Cât timp fuseseşi plecat, pierduseşi un pic din greutate şi osatura feţei tale devenise mai pronunţată. Părul era tot numai cârlionţi, dar aceştia erau mai scurţi şi mai pe lângă cap. Erai bronzat şi părul de pe antebraţe devenise mai blond.

M-ai băgat atât de tare-n ceaţă cu aspectul tău, încât nici măcar nu-mi pot aminti despre ce-am vorbit în seara aceea. Tu poţi? Sunt sigură c-am vorbit despre emisiunea mea, despre munca ta, despre familiile noastre. Îmi amintesc numai că mă simţeam pe de-a-ntregul şi total vie. Ca şi cum fiecare moleculă a corpului meu era trează, alertă şi surescitată. Orice alte senzaţii erau îndepărtate, zdrobite, pentru că tu erai acolo, în faţa mea, zâmbind de parcă eu eram singura persoană din lume.

Nu voiam să-l înşel pe Darren şi nu cred că l-aş fi înşelat, dar am fost uşor dezamăgită că n-ai încercat să mă ispiteşti. Un sărut care-a alunecat de pe obraz pe buze, o mână pe coapsa mea. Uneori, mă-ntreb ce s-ar fi-ntâmplat dacă ai fi-ncercat. Ar fi schimbat ceva lucrul acesta? Ar fi schimbat, oare, totul?

Darren mi-a trimis un mesaj ca să mă salute şi mi-am dat seama că nu era uşor pentru el să mă ştie cu tine în oraş. Că era, probabil, acasă şi era neliniştit. Ironia este că nu atunci trebuia să se simtă neliniştit. Mai târziu ar fi trebuit să se neliniştească – dar atunci cred că gândul că m-aş putea culca cu tine era probabil ultimul din mintea lui. El credea că eram pe de-a-ntregul a lui. Dar nu fusesem a lui niciodată cu totul.

XXXVIII

La câteva zile după ce te-am văzut, m-am dus cu Kate la cumpărături. Îmi trimisese un mesaj în care-mi spunea că ea şi Tom vor pleca – de-adevăratelea vor pleca – pentru prima oară împreună, pentru zece zile, în Spania şi voia să-şi înnoiască puţin garderoba.

— De ce-ai nevoie? am întrebat-o când am ajuns la apartamentul ei, cel pe care-l împărţisem, cândva.

Ea şi Tom nu locuiau împreună. Ea-i spusese că nu va locui cu cineva decât atunci când va exista un inel de logodnă pe degetul ei. Nu mi-am putut stăpâni un sentiment de vinovăţie în privinţa mea şi a ta când mi-a spus acest lucru. Ştiam că acesta fusese planul ei, dar crezusem că-şi va schimba atitudinea atunci când va-ntâlni pe cineva atât de minunat. Şi Tom era, într-adevăr, minunat – calm şi grijuliu, şi generos. Dar ea nu se răzgândise.

Kate a afişat lista pe BlackBerry-ul ei.

— Două costume de baie, un halat şi o rochie lungă, pentru San Sebastian şi Barcelona. Şi, poate, o pereche de pantofi cu toc ortopedic, pentru plimbările prin Madrid. Şi nu m-ar deranja o pălărie de pai cu boruri mari. Nu crezi că pălăriile cu boruri mari sunt încântătoare?

I-am zâmbit lui Kate.

— Cred că vei arăta ca o stea de cinema cu o asemenea pălărie, i-am spus. Foarte… hmm… Greta Garbo?

M-a privit pieziş şi am izbucnit amândouă în râs.

— N-ai nicio idee despre stilul Gretei Garbo, nu-i aşa? m-a-ntrebat ea, punându-şi braţul peste umerii mei.

— Absolut niciuna, i-am răspuns. Dar nu era încântătoare?

Kate a oftat.

— Foarte. Dar cred că tu te referi la Hedy Lamarr. Ea arăta uluitor când purta pălării mari, cu boruri largi.

— Oh, da, absolut! Hedy Lamarr, am spus eu, prinzând-o cu brațul pe după talie. Deci, încotro? Luăm provocările pe rând sau mergem la mall?

— La mall, a spus ea, fără nicio ezitare. Mă gândeam că Bloomingdale e cel mai apropiat şi apoi putem mânca iaurtul acela al lor, la prânz.

Bineînțeles că Bloomingdale m-a făcut să mă gândesc la tine. De fapt, eu evitasem magazinul în ultimii ani, ceea ce fusese destul de uşor, de vreme ce locuiesc în Brooklyn. Dar hotărâsem că era momentul să reintegrez în viața mea lucrurile din perioada Gabe, aşa că n-am spus nimic, cu excepția declarației…

— Îmi place la nebunie acel iaurt.

Am ajuns acolo şi-am început să căutăm costume de baie. Kate voia unele care să meargă cu pălăria stil Hedy Lamarr, pe care deja şi-o cumpărase, aşa că ne uitam după stilul vintage şi culori moderate. Cu şase-şapte opțiuni, ne-am îndreptat spre cabina de probă.

Eu m-am aşezat pe un scaun cu costumele de baie-n poală şi i-am spus, pentru prima oară, că mă văzusem cu tine şi băusem un pahar împreună.

— Cum aşa? Cum a fost? a-ntrebat ea, cu precauție.

— Ciudat, am răspuns eu. Îl iubesc pe Darren, chiar îl iubesc, şi nu mă-ndoiesc de asta. Dar cu totul altfel decât pe Gabe. Nu pot spune dacă-l iubesc pe Darren mai puțin. Sau că-l iubesc diferit… Tom te face să te simți mai vie când eşti cu el, decât atunci când eşti fără el?

Kate s-a uitat la mine cu seriozitate, ca şi cum cântărea întrebarea şi se gândea cum să răspundă mai bine. Îmi plăcea asta la Kate. Îşi analiza foarte bine cuvintele, chiar şi pe vremea când eram nişte copile.

— Nu, a spus ea, în cele din urmă, mă simt la fel de vie, în acest moment, aici, în această cabină de probă, cu tine, ca atunci când sunt cu Tom.

Eu i-am întins unul dintre costumele de baie.

— Eu mă simt mai vie când sunt cu Gabe decât cu oricine altcineva de pe această planetă, i-am spus. Să nu

crezi, prin asta, că nu te iubesc foarte mult, am adăugat.

— Sau pe Darren? a întrebat ea.

— Este… este diferit, am spus. Şi mi-e teamă că nu e suficient. Că lucrul pe care-l simt pentru Gabe este pur şi simplu atât de monumental, încât nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Kate şi-a pus costumul de baie şi şi-a trecut brațele prin bretele.

— Ce crezi? m-a-ntrebat ea, privindu-se-n oglindă.

— Cinstit? am întrebat-o eu.

— Întotdeauna, a spus ea.

— Cinstit, cred că-ți vine prost pe fund.

S-a răsucit şi şi-a-ntors capul să-şi vadă spatele-n oglindă.

— Oh, uau! Ai dreptate. Ce ciudat!

Kate a-nceput să-şi scoată costumul de baie şi a spus:

— Am vorbit cu sora mea despre relațiile de anul ăsta şi mi-a spus ceva interesant.

Tu ai cunoscut-o pe sora lui Kate? Trebuie să-ți fi spus eu despre Liz, chiar dacă nu ai întâlnit-o. A mers la Brown şi este exact opusul lui Kate, în toate direcțiile – este incredibil de creativă şi artistică şi s-a mutat la Paris, după facultate, ca să lucreze pentru Vogue, când eu şi Kate aveam şaisprezece ani. A avut o groază de relații cu bărbați şi cu femei şi rămâne, până în ziua de astăzi, una dintre cele mai interesante persoane pe care le-am cunoscut.

— Ce-a spus Liz? am întrebat eu.

— A spus că ea crede că fiecare relație amoroasă în care se implică e ca un fel de foc. Că unele relații sunt ca un foc sălbatic – sunt puternice şi pasionale, şi maiestuoase, şi periculoase, şi au capacitatea să te ardă chiar înainte să-ți dai seama c-ai fost mistuită. Că unele relații sunt ca un foc în cămin – sunt solide şi stabile, şi drăguțe, şi hrănitoare. A avut şi alte exemple – o relație foc de tabără, una cu scântei – aceasta a fost o relație de-o noapte, cred –, dar focul sălbatic şi focul din cămin sunt

cele de care-mi aduc cel mai bine-aminte.

— Tu şi Tom sunteți un foc din cămin? am întrebat eu.

Kate a dat din cap.

— Aşa cred. Şi mai cred că asta-mi doresc. Siguranță, stabilitate, şi căldură.

— Cred că Darren şi cu mine suntem tot un foc în cămin, i-am spus, meditând la ce tocmai spusese ea. Dar eu şi Gabe am fost un foc sălbatic.

— Da, cred c-aşa e, a spus Kate.

Îşi pusese un costum de baie din două piese. Era cu buline roşu cu alb, cu talie înaltă.

— Oh, ăsta-ți vine grozav, i-am spus.

Kate s-a examinat în oglindă.

— Îmi place! a spus, dând din cap aprobator la reflecția din oglindă. La unul renunț, pe ăsta îl iau.

— Ți-a spus Liz cu care-i mai bine? am întrebat eu.

Kate a scuturat din cap, în timp ce-şi desfăcea închizătoarea sutienului.

— A spus că depinde de cum eşti tu. De ce vrei tu. A spus că relațiile gen foc de cămin o plictiseau, la un moment dat. Că ea preferă focurile sălbatice, dar că-ncepea să creadă c-ar vrea ceva între cele două. Oh, cred că asta era focul de tabără – în care relația este întotdeauna la limita de a mistui tot, dar nu merge totuşi atât de departe. A spus că nu avusese nicio relație de-acest fel, dar că voia să găsească una.

— Ai putea îmblânzi un foc sălbatic sau înteți un foc de cămin?

— Nu ştiu, a spus ea, scoțându-şi un picior din chilotul costumului. Liz a spus că n-a avut deloc noroc să transforme o relație într-alta. Dar vreau să spun, extinzând metafora, că pompierii pot îmblânzi focul sălbatic, aşadar, poate că şi oamenii sunt în stare s-o facă. Cred că întrebarea este dacă poți îmblânzi oare focul sălbatic fără să-l stingi definitiv.

I-am întins lui Kate un alt costum din două piese, întrebându-mă dac-ar trebui să caut şi eu un foc de

tabără. Dacă ar trebui să experimentez toate diferitele feluri de relații, înainte de a decide pe care o vreau.

— Lucrul de care mă tem este ce se-ntâmplă dacă renunți la un foc din cămin pentru a încerca un foc de tabără şi descoperi că acesta nu este ce-ți doreşti, de fapt. Şi pierzi şi focul din cămin.

— Vorbeşti acum despre tine şi Tom? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri.

— Poate. Nu ştiu.

— Cred că-i complicat, am spus eu. Şi sutienul ăsta îți scoate aripioare.

Kate s-a uitat.

— Oh! E groaznic, a spus ea, trăgându-şi peste cap breteaua cu care sutienul era susținut de gât. Cred că trebuie să faci un fel de analiză de risc, într-o relație. Cât de fericită eşti cu ideea că merită să pierzi această fericire în încercarea de a găsi mai multă fericire în brațele altcuiva. Eu nu ştiu dacă vreau să-mi asum acest risc. Care este pragul? Dacă sunt optzeci şi cinci la sută fericită cu Tom, să risc fericirea aceasta pentru posibilitatea de a fi fericită cu altcineva nouăzeci şi cinci la sută? Şi care este cantitatea maximă de fericire pe care-o poți obține cu cineva? Nu cred că e sută la sută.

— Nu, cu siguranță, nu sută la sută, am spus eu. Nimic nu e vreodată perfect.

M-am întrebat care a fost procentul de fericire cu tine. Şi care era cu Darren.

Şi apoi m-am întrebat cum ai răspunde tu sau Darren la această întrebare – despre procentul de fericire alături de mine. Tu ce crezi? Procentajele noastre au fost aceleaşi atunci? Am fost noi fericiți optzeci la sută? Optzeci şi cinci? Am sentimentul că eu am fost mai fericită decât tine, pentru că tu eşti cel care-a plecat, cel care-a dorit să plece. Chiar dacă tu nu te gândeşti la asta în felul acesta, în mod clar tu ai dorit să-ți asumi acest risc – să vezi dacă tu ai fi mai fericit fără mine în viața ta, ca să-ți urmezi cariera pe care ți-o doreai.

A funcționat? Măcar pentru puțin timp?
Ştiu că n-a funcționat, în cele din urmă.

XXXIX

Uneori un an pare o eternitate, fărâmițată în mici capsule de timp. Fiecare calup este atât de important, încât pare că are propria sa existență în interiorul unei vieți. Aşa a fost anul 2004 pentru mine. A fost calupul de timp în care-am locuit împreună, calupul în care ne-am despărțit, calupul de după întâlnirea pe Darren. Acel an a avut trei secțiuni separate. Dar cele douăsprezece luni ce au urmat momentului în care Darren şi cu mine ne-am cunoscut au părut o unitate solidă. A fost o surpriză când, într-o sâmbătă, în clipa în care i-am trecut pragul, după ce ieşiserăm cu Julia la un mic dejun târziu, Darren a spus:

— Deci aniversarea noastră va fi peste două săptămâni. Te-ai gândit să facem ceva special?

Am simțit impulsul să mai verific o dată calendarul, pe mobil, dar ştiam că el avea dreptate. Nu uitase data. În plus, vara era pe sfârşite – şi noi ne cunoscuserăm anul trecut, spre sfârşitul verii – al celei mai triste veri pe care-o trăisem eu până atunci.

— Este weekendul nostru la Montauk? am întrebat, luându-mi un pahar cu apă.

El făcuse bugetul pentru weekendurile noastre şi trebuia să se informeze cu privire la detaliile călătoriilor.

— Dar, bineînțeles, a replicat el.

Ar fi trebuit să ştiu. Probabil că-şi notase data, când a trimis cererile noastre.

— Poate o cină cu fructe de mare? am sugerat, în timp ce-mi puneam gheață în ceaşcă. La locul ăla simpatic de la docuri? Ştii, acolo unde sunt mai mult adulți şi toți sunt îmbrăcați şic?

Darren a traversat bucătăria şi m-a sărutat.

— Şi noi suntem adulți, a spus.

Eu am râs.

— Ştii ce vreau să spun.

M-a sărutat, de data asta pe nas.

— Cred să sună minunat. Şi m-am mai gândit la ceva, a spus el. Şi e vorba de cadouri.

M-am întrebat dacă era vorba de un inel de logodnă. Sabrina se logodise cu o lună-nainte – în primul rând, pentru că rămăsese însărcinată – totuşi ideea părea frumoasă. Satisfăcătoare, ca atunci când găseşti piesa potrivită la un puzzle, una la care te gândeai de mult timp şi niciodată nu va trebui să mai cauți alta. Nu imediat, dar, cândva, într-o zi.

— Ce cadouri? am întrebat.

— Ei, mă gândeam la lista noastră cu dorințe, a spus el, şi pe lista mea scrie „să salvez un animal de casă”, iar pe-a ta „să-mi iau un câine”. Eu mă tot gândesc la asta de câțiva ani, aşa că... am o surpriză pentru tine. Ştiu că e puțin cam devreme, dar odată ce mi-a venit ideea, n-am mai avut răbdare niciun minut!

S-a dus spre dormitor, unde uşa era închisă, ceea ce părea neobişnuit, a intrat acolo şi s-a întors cu un ghemotoc alb, mic, blănos, care se zvârcolea în brațele lui. Ghemotocul a lătrat. Un cățel. Ținea în brațe un cățel. Eu am înghețat.

— Uite ce ți-am adus! a spus el. Mi-am zis că poate locui cu mine şi poate-ntr-o zi vei veni şi tu să locuieşti cu mine şi cu cățelul.

— Un cățel? am spus eu. Mi-ai adus un cățel!

Eram uluită.

— Sper că-l vei împărți cu mine, a subliniat Darren. Că poate fi câinele nostru.

El mi-a întins puiul de cățel, şi eu l-am luat automat. Cățelul m-a lins pe gât, pe barbă şi pe nas.

— Era cel mai dulce cățel de la North Shore Animal League{8}, a spus el. I-am văzut absolut pe toți.

Eu m-am uitat la câine, şi el a lătrat, în semn de salut. L-am salutat şi eu.

Iată cum stăteau lucrurile: ideea de a-mi lua un câine era plănuită în cel mai pur stil al lui Darren. Dar ceea ce

nu pricepuse în legătură cu mine şi ceea ce încă nu-nțelege este faptul că şi eu voiam să văd toți cățeii de la North Shore Animal League. Voiam să iau parte la decizia cu privire la câinele pe care să-l luăm – sau dacă e cazul să ne luăm câine sau nu. Cred că el consideră că a mă pune în fața faptului împlinit este un gest galant, numai că… pare… un gest copilăros. Sau… superior. Ca şi cum opiniile mele nu meritau atenția lui. Tu n-ai fi făcut niciodată aşa ceva.

— Îmi doream să-i văd şi eu pe toți, i-am spus lui Darren. Este un cadou grozav, dar… simt că am ratat partea mai amuzantă.

El s-a uitat la mine confuz, ridicând din sprânceană.

— Asta e partea amuzantă! Avem un cățel!

Eu am oftat.

— Ştiu… dar ar fi fost frumos să alegem împreună câinele. Astfel, era câinele nostru. Unul cu care să fim amândoi de-acord. Vreau să fim parteneri, Darren.

— Lucy, a spus el, închizând spațiul dintre noi. Bineînțeles că suntem parteneri. Eu voiam numai să-ți fac o surpriză cu ceva special. Nu-mi este permis să-mi surprind iubita cu un cadou uimitor, din când în când?

La vorbele astea, n-am ştiut ce să răspund. Pentru că, în acest context, părea că eu mă port cam aiurea. Nu-i puteam spune să nu-mi facă niciodată surprize, că nu avea voie. Şi cum puteam să mă cert cu cineva care tocmai făcuse acest lucru incredibil, care tocmai îmi dăruise un cățel?

Cățelul voia să mă lingă în nări, ca şi cum şi-ar fi dorit să mă facă să râd. Poate că înțelegea despre ce era vorba.

— Bineînțeles că ai voie să-mi faci surprize, am spus eu, în cele din urmă. Deci are un nume?

— Nu, a spus Darren. Unul dintre lucrătorii de-acolo o striga Annie, pentru că e cățeluşă şi are părul creț, dar eu cred că i-l putem schimba.

— Angel? am întrebat eu.

— Anniversary[9]! a spus el.

Atunci chiar am început să râd. Pentru că era un nume absolut absurd pentru un câine, dar în acelaşi timp, cumva, era perfect. Şi cățeluşa era chiar perfectă – iubitoare, inteligentă şi deloc gălăgioasă. Nu era ea un inel de logodnă – Doamne, ție-ți mulțumesc! –, dar a împărți responsabilitatea în privința altei ființe părea un angajament foarte solid. Odată ce-am acceptat-o pe Annie, mi-am dat seama cât de uşor ar fi să spun da altor lucruri care aşteptau la rând.

XL

Întotdeauna mi-am imaginat că în lume există două feluri de oameni – unii cărora le place să ofere cadouri şi alții cărora le place să le primească. Mereu mi-a plăcut să primesc cadouri şi încă-mi place. Dar la al doilea Crăciun pe care l-am petrecut cu Darren, mi-am dat seama că-mi place şi să ofer.

De Crăciunul acela urma să mergem împreună cu familia lui Darren în Colorado. Îi cunoscusem familia înainte – mai întâi pe cea mai tânără dintre cele trei surori mai mari, împreună cu soțul ei. Apoi pe celelalte două surori, cu soții şi copiii lor. După aceea pe părinții lui. Apoi, în diverse combinații, la diverse evenimente. Dar aceasta era prima vacanță pe care urma s-o petrec cu familia lui şi prima oară când urma să fiu cu toți deodată, în acelaşi loc. Individual, erau toți drăguți, mai ales tatăl lui, un tip liniştit – ochiul uraganului care era clanul Maxwell – dar eram un pic agitată pentru că nu ştiam cum va fi să petrec aşa de mult timp împreună cu ei şi cât îmi va lipsi propria mea familie.

Părinții lui Darren închiriaseră un loc uriaş în Vail şi mama lui promisese un brad imens de Crăciun, în cabană. Familia lui expediase două cutii mari cu cadouri, care s-ajungă înaintea noastră acolo. Noi eram puțin în întârziere cu ale noastre, aşa c-am cumpărat chestii mici – lucruri pe care le puteam căra în geamantane. Ne-am gândit s-o luăm şi pe Annie cu noi, dar fratele meu s-a oferit să aibă grijă de ea şi s-o ia cu el la părinții mei. Cumva faptul că ea era cu ei îmi dădea sentimentul că eram şi eu acolo, aşa că am acceptat oferta.

— E grozav, Lulu, mi-a spus Jay, când i-am spus de planul meu de-a petrece Crăciunul cu familia lui Darren şi nu cu a noastră. El e reacția ta întârziată?

Mi-am amintit acea conversație pe care-o avusesem cu el, cu peste un an şi jumătate în urmă, când i-am spus că

nu vreau să iubesc pe nimeni altcineva, în afară de tine. Sentimentele mele se schimbaseră, în mod clar.

— Cred c-ar putea fi, i-am spus lui Jay.

Am simțit bucuria în vocea fratelui meu, când mi-a spus:

— Sunt fericit pentru tine, deşi îți voi simți lipsa de Crăciun.

— Şi tu-mi vei lipsi, i-am spus. Mult. Dar ne vom vedea când mă-ntorc. Ce-ai zice de un mic dejun târziu în ziua de Anul Nou? Tu, Vanessa, eu şi Darren?

— Sună bine, a spus fratele meu. Abia aştept.

Ne-am dus la părinții mei cu o săptămână înainte, pentru a-mi lua costumul de schi, casca şi ochelarii pe care-i depozitasem în pivnița lor.

— Darren e un om bun, îmi spusese tata, în timp ce mă ajuta să-mi caut casca. Îmi pare rău că nu vă vom vedea pe-amândoi de Crăciun, dar poate vă vom avea la noi anul viitor. Şi de Paşti.

Eu am zâmbit.

— Sună bine, am spus.

Familia mea îl plăcea pe Darren şi amândoi petreceam mult mai mult timp cu ei decât atunci când eram cu tine. Nu ştiu exact de ce. Poate pentru că, pe când eram noi împreună, nu aveam nevoie de nimeni altcineva, nu ne gândeam cu adevărat la nimeni altcineva. Lumea lui Darren şi a mea îi cuprindea pe toți cunoscuții noştri – el era mai sociabil decât mine, el avea grijă să facă loc tuturor în programul nostru.

Şi era atât de emoționat de această călătorie de sărbători. Făcea liste peste liste ca să fie sigur că nu va uita nimic şi, după ce a verificat de două ori valizele, a declarat că suntem gata să plecăm în Ajun de Crăciun. Apoi a făcut gripă.

Lui Darren începuse să-i curgă nasul şi să tuşească puțin pe douăzeci şi trei, aşa că se băgase-n pat devreme, în acea noapte, sperând că asta-l va ajuta să scape de răceală. Planul fusese să dorm la el şi să plecăm la

aeroport împreună, aşa că eu am rămas în camera de zi să văd filmul *O viaţă minunată* şi m-am dus să mă culc cu puţin după miezul nopţii, cam la trei ore după ce se vârâse el în pat.

M-am cuibărit lângă el şi căldura trupului său m-a încălzit, apoi mi-am dat seama că era chiar cald. Mai cald ca de obicei. M-am întors şi mi-am pus buzele pe fruntea lui, aşa cum făcea mama întotdeauna când fratele meu sau eu eram bolnavi. Avea capul fierbinte.

A deschis ochii şi am văzut, în semiîntuneric, cât de lucioşi îi erau.

— Darren, am şoptit. Arzi. Te simţi bine?

A făcut o criză de tuse.

— Nu chiar, a spus el. Mă doare capul. Crezi că am febră?

M-am dus şi-am adus termometrul pe care ştiam că-l păstrează în dulăpiorul cu medicamente şi şi-a luat temperatura. 39 cu 1.

— Poate că e stricat, a spus el.

L-am şters cu alcool şi mi-am luat şi eu temperatura. 37 de grade Celsius.

— Nu cred că e stricat, am spus. Cred că s-ar putea să ai gripă.

I-am dat nişte Tylenol şi am adormit amândoi.

S-a trezit devreme, în dimineaţa următoare, cu aceeaşi febră mare, cu aceeaşi tuse zguduitoare. Durerea de cap se intensificase şi nasul îi curgea mai tare.

— Sunt bolnav de-adevăratelea, a spus, când m-am trezit din cauza tusei lui.

— Da. Eşti bolnav, am zis.

Şi atunci ochii i s-au umplut de lacrimi. Era prima dată când l-am văzut plângând.

— Avionul nostru decolează peste patru ore. Nu cred că pot zbura la Colorado astăzi. Nici măcar nu ştiu dacă mă pot da jos din pat.

Chiar dacă Darren era, de obicei, cel care se ocupa cu logistica – şi încă este – am sunat imediat la compania

aeriană şi, cu câteva rugăminți şi explicații, am schimbat biletele pentru un zbor programat peste două zile. Apoi am sunat-o pe mama lui şi i-am explicat situația. Şi apoi mi-am pus pe mine nişte cizme şi un palton şi m-am dus la farmacie să-i cumpăr ceva – medicamente contra tusei şi antitermice şi pastile împotriva gripei şi răcelii.

— Îmi pare rău că ți-am stricat Crăciunul, mi-a spus el când m-am întors.

L-am sărutat pe fruntea fierbinte şi am spus:

— Atâta vreme cât îl petrec cu tine, nu e stricat.

A luat nişte medicamente şi s-a-ntors la somn, iar eu am zbughit-o din nou din apartament. Am cumpărat un brad de un metru înălțime – cel mai mare pe care-l puteam căra singură – şi lumânări, şi beteală, şi fulgi de nea sclipitori, lucruri care fuseseră deja reduse cu douăzeci la sută la Duane Reade. Am luat o cutie cu ornamente roşii şi aurii şi o balerină pentru vârful bradului, pentru că toate celelalte se vânduseră deja. Apoi, în timp ce Darren dormea, am adus Crăciunul în camera de zi. Am despachetat şi cadourile pentru întreaga lui familie şi le-am pus sub brad, pe care-l montasem pe măsuța de cafea, ca să pară mai înalt. Voiam să-i dau înapoi ceva din fericirea pe care mi-o dăruise în ultimul an.

— Lucy? a strigat Darren din dormitor, chiar în momentul în care lipeam ultimul fulg sclipitor pe peretele din spatele canapelei. Muți mobila?

L-am auzit venind încet spre uşă, tuşind, şi apoi uşa de la dormitor s-a deschis şi iată-l, sprijinindu-se de tocul uşii, palid şi ciufulit, cu cearcăne negre sub ochi. S-a uitat la cameră şi n-a spus o vorbă.

— Darren? Este-n regulă? Voiam să nu-ți lipsească Crăciunul, doar pentru că eşti bolnav.

Am făcut un pas spre el şi am văzut lacrimile din ochii lui.

— Lucy, a spus el şi a-nceput să tuşească. Uneori te iubesc atât de mult, încât nu ştiu cum de-mi rezistă

inima.

M-am dus la el şi l-am luat în braţe, mai tare decât o făcusem vreodată, ca şi cum simţeam cumva nevoia să-i arăt, prin strânsoarea îmbrăţişării mele, cât de mult îl iubeam şi eu.

Darren era experimentul meu Old Nassau. Pe măsură ce trecea vremea, cu atât îl iubeam mai mult şi cu atât era mai bine.

XLI

Există în viața unei persoane anumite evenimente resimțite ca nişte cumpene, chiar în timp ce ce-ntâmplă. 11 septembrie a fost o cumpănă-n viața mea. Plecarea ta a fost altă cumpănă. Şi Crăciunul cu Darren a fost cea de-a treia cumpănă. La momentul acela nu se-mplinise un an şi jumătate de când eram împreună, dar am ştiut că ne vom căsători. Nu imediat, dar ştiam că asta se va-ntâmpla – dacă nu apărea cine ştie ce situație neaşteptată. De fapt, dacă nu-ți făceai tu apariția. Întotdeauna mi-am imaginat că tu erai singura persoană, singurul care mă putea opri să mă căsătoresc cu Darren. Mă-ntrebam dacă asta însemna că nu trebuia să mă căsătoresc cu el, dar ştiam, de asemenea, că nu te puteam avea pe tine şi nu-mi puteam imagina viața fără el. Şi eu îl iubeam – îl iubesc – din tot sufletul şi cu adevărat. Numai că nu aşa cum te-am iubit – cum te iubesc – pe tine.

Eu mă gândesc încă la tine – ți-am mai spus asta – visez la tine de când ai plecat. Tu şi cu mine la picnic în Central Park sau într-o cameră de hotel sau la cules de mere. Uneori visul este despre ceva ce am făcut împreună, alteori nu. Dar întotdeauna în vis mă tragi spre tine la final, cu trupurile noastre lipite, cu buzele întâlnindu-ni-se – şi apoi mă trezesc cu inima bătându-mi ca nebuna, cu un sentiment de vină pentru că mă gândesc la altcineva, în timp ce sunt în pat cu Darren, cu toate c-au trecut atâția ani. Am încercat din greu să opresc aceste vise, dar încă se întâmplă.

Tu mă visezi? În momentul acesta, te gândeşti la mine?

Într-o dimineață, în preajma aniversării mele de douăzeci şi şase de ani, am văzut în *New York Times* o fotografie făcută de tine. Pakistanezi protestând împotriva unui atac cu dronă. Pakistanezi, nu irakieni. Te mutaseşi.

Te mutaseşi într-o altă țară şi nici nu-mi spuseseşi.

În noaptea aceea te-am visat, dar acest vis a fost altfel. Ne plimbam prin Times Square şi au năvălit o mulțime de turişti. Mâna mi-a fost smulsă din mâna ta; am fost separați şi eu te căutam peste tot. În vis, eram panicată şi cred că te strigam, pentru că următorul lucru pe care-l ştiu este că Darren mă scutura de umăr, spunându-mi: „Ai un coşmar. Trezeşte-te, Lucy."

M-am trezit transpirată şi încă panicată.

— Ce-a fost asta? a întrebat Darren. Tot spuneai „Gave"{10}. Ce-ai dat?

Am scuturat din cap.

— Nu… nu ştiu, am bâiguit eu. Dar, desigur, ştiam că nu spusesem deloc „gave".

Darren mi-a adus un pahar cu apă, apoi a venit din nou în pat şi m-a luat strâns în brațe.

— E-n regulă, a spus el. Sunt aici. Voi ține visele urâte departe de tine.

L-am prins în brațe, dar am ştiut că nimeni nu putea ține visele urâte departe de mine. Am stat trează mult timp după asta şi, în cele din urmă, am adormit din nou, când răsărea soarele.

În ziua aceea, la serviciu, ți-am trimis un mail.

Nu mai ştiu nimic despre tine de ceva timp, dar am văzut că eşti în Pakistan. Mi-a plăcut fotografia. Rămâi mai mult timp acolo?

Răspunsul a venit rapid.

Salut, Lucy! Mă bucur că mi-ai scris. Sper că eşti bine. Sunt în Pakistan de câteva luni, dar m-au întrebat dacă m-aş transfera aici oficial. Mă gândesc să spun da. Probabil voi veni din nou în State vara asta. Sper să ne vedem atunci. Urmăresc It Takes a Galaxy, *ori de câte ori călătoresc. Echipa ta face nişte chestii grozave. Încă-l iubesc pe Galacto.*

Îți aminteşti că mi-ai trimis acest mesaj? Am fost aşa de bucuroasă c-ai făcut-o. Să ştiu că nu te-ai mutat fără să-mi spui m-a mai liniştit, de parcă lumea se rotea din nou cu viteză potrivită. Dar, pe bune, nu ştiu de ce-a contat aşa de mult pentru mine. Bănuiesc că voiam să fiu încă importantă pentru tine, să fiu persoana cu care împărtăşeşti noutățile, deşi tu nu erai acea persoană pentru mine. Unii psihologi s-ar fi amuzat de lucrul acesta.

Ceea ce nu mi-ai spus atunci a fost că întâlniseşi o jurnalistă – Raina – care lucra la Islamabad şi că de-aceea te gândiseşi să te muți. Nu ştiu cum m-aş fi simțit dac-aş fi ştiut acest lucru atunci. Sincer, mă bucur că nu mi-ai spus.

XLII

În anul acela Darren mi-a cumpărat o pereche de pantofi Manolo Blahnik, de ziua mea. Şi am decis să ne mutăm împreună. Eram un cuplu de peste un an şi jumătate şi terminaserăm amândoi ratele, în vară.

— Hai să căutăm o locuință nouă, a spus el. Una care să nu fie nici a ta, nici a mea – una care să fie şi să rămână numai a noastră.

Mi-a plăcut ideea. Ar fi fost oarecum ciudat să-ți scoți hainele din sertare ca să mi le pun eu pe-ale mele şi să te oferi să dai jos de pe pereți un poster sau două, pentru ca eu să-mi pot pune câteva de-ale mele. Tu îți împărțiseşi spațiul cu mine şi nu voiam să iau mai mult decât îmi fusese oferit sau să schimb prea multe detalii, chiar dacă eu aş fi amenajat altfel apartamentul.

— Ce crezi c-ar trebui să căutăm? a-ntrebat Darren, luând de pe măsuța de cafea o bucată de hârtie şi un creion.

Stăteam în apartamentul lui. Acolo petreceam mai multă vreme. Probabil pentru că era mai mare şi mai aproape de metrou şi avea un pat special pentru câine, care-i plăcea lui Annie şi care era prea mare pentru a-l căra cu noi şi prea scump pentru a cumpăra unul la fel.

— O maşină de spălat vase, i-am spus eu, în timp ce-mi puneam încărcătorul pe masă. Lumină şi cât de mult spațiu ne putem permite.

El a dat din cap, scriind cu furie.

— Adaug aproape de o stație de metrou, lângă nişte restaurante bune şi nişte magazine, şi două dormitoare.

— Două dormitoare? am întrebat eu, înfigându-mi picioarele-n podea.

— Pentru musafiri, a răspuns el, fără să se uite la mine.

Dar mintea mea a zburat la copii. Mutarea cu Darren nu era ca mutarea cu tine. Era un lucru mai serios.

Semăna mai mult cu o înțelegere adevărată pentru fiecare din noi. Cu pasul de dinainte de logodnă.

Ne-am petrecut weekendul căutând apartamente. Darren n-ar fi permis să ne-aşezăm într-un loc altfel decât perfect. Agentul era pe punctul să ne ucidă.

— Cred că asta este, a spus, în sfârşit, Darren, într-o duminică, spre sfârşitul lui aprilie.

Era de dinainte de război, structurat aparent la-ntâmplare, cu holuri şi alcovuri şi o arcadă la intrarea-n bucătărie. Era situat pe două etaje şi avea un perete cu cărămida la vedere, în dormitorul principal.

— Îmi place la nebunie.

Mi-a zâmbit.

— Şi te iubesc.

Eu l-am împins cu mâna şi-am râs.

— Dar apartamentul îți place? l-am întrebat.

— Da, a răspuns. Şi nu numai pentru că-ți place ție.

— Bine, am spus.

Am semnat contractul în acea zi şi ne-am mutat împreună trei săptămâni mai târziu. Am făcut tone de poze şi ne-am postat zâmbetele pe Facebook. Ne-am dus la Bed Bath Beyond şi-am cumpărat orice ne făcea să râdem – un recipient pentru biscuiți în formă de brioşă, un ceainic cu față de om în relief, o perdea de duş care avea pe ea imaginea unei perdele de duş, care avea pe ea imaginea unei perdele de duş şi tot aşa, la infinit.

— *Mise en abyme*{11}, am spus eu.

Darren s-a uitat la mine de parcă vorbeam în altă limbă, ceea ce cred că şi făceam.

— Fenomenul Quaker Oats, l-am lămurit eu. O imagine cu imaginea proprie pe ea, iar şi iar, la infinit.

— Nu ştiam că are un nume, a spus el.

Tu ai fi ştiut, dar, în momentul acela, nu m-am gândit la tine. Nu m-am gândit la tine când Darren a plătit tot ce aveam în căruciorul de cumpărături sau când am ajuns acasă şi ne-am jucat cu Annie. Dar nu mă puteam opri să compar prima noapte a mea cu Darren în aceeaşi casă cu

cea pe care-am petrecut-o împreună cu tine, în studioul tău, care a devenit al nostru, care a devenit al meu.

Darren şi cu mine am gătit împreună – o treabă extravagantă care a presupus sosuri la foc mic, găinuşe de Cornwall şi o sticlă de şampanie. Apoi am scos-o pe Annie la plimbare, am văzut un film şi am făcut dragoste.

Tu şi cu mine am comandat pizza şi am desfăcut o sticlă de vin şi-am făcut sex în toate locurile posibile. Canapea, podea, măsuța de cafea şi pe pat, desigur. Apoi ne-am trezit, în dimineața următoare, şi-am luat-o de la capăt.

Dar tu şi cu mine nu ne-am spălat unul altuia părul în timp ce făceam duş, cum am făcut eu cu Darren, în acea primă dimineață. Nu ştiu de ce noi nu ne-am gândit să facem asta, dar e minunat să speli părul cuiva pe care-l iubeşti şi care-ți spală, la rândul său, părul. E ceva intim. Poate are legătură cu materialul genetic pe care-l împărțim cu maimuțele; ele îşi îngrijesc întotdeauna perechea.

Tu şi cu mine nu ne lăsam bilețele în frigider. Mici post-it-uri lipite pe diverse recipiente, în aşa fel încât laptele să spună *Te iubesc* şi sucul de portocale să spună *Eşti frumoasă* şi brânza *Sunt aşa de fericită* sau *Şi eu la fel.*

Nu-mi amintesc cum a-nceput, dar țin minte că m-am gândit – Asta-i ceva ce Gabe n-ar face niciodată. Ar crede, probabil, că e o tâmpenie. Sper că nu. Sper că greşesc. Pentru că mie-mi plăcea la nebunie.

XLIII

Când ne-am întâlnit la o cafea, în primăvara aceea, când tu erai în trecere prin oraş, am simțit ceva schimbat. Era ceva schimbat şi în privința oraşului. Începuseră să construiască Freedom Tower şi Ground Zero. Era ca şi cum ar fi bandajat o rană sau ar fi făcut un tatuaj elaborat pentru a acoperi o cicatrice. Am înțeles dorința de-a reconstrui, de a crea ceva înalt şi mare, un mare du-te dracului pe cerul oraşului New York. Dar mie zona mi se părea în continuare sacră, o rană deschisă. Nevindecată suficient pentru a construi ceva acolo.

Asta nu avea nicio legătură cu tine. Avea legătură cu oamenii care arătau ca nişte păsări care zburau de la ferestre, în timp ce turnurile se prăbuşeau şi ardeau. Dacă s-ar fi construit nişte clădiri noi, îmi era mai greu să-i văd. M-am ținut departe de această zonă a Manhattanului. Este oare îngrozitor să recunosc că nu m-am dus acolo niciodată, chiar şi-acum când totul s-a terminat demult? Chiar şi-acum când există acolo un loc memorial? N-am crezut că voi putea suporta asta singură şi n-am dorit să merg cu Darren.

Totuşi, n-am discutat despre Freedom Tower în ziua aceea, nici despre memorial, nici despre dimineața în care ne-am cunoscut.

Ai început prin a-mi spune cât de impresionat fuseseşi de episodul din *It Takes a Galaxy* pe care-l văzuseşi în timpul escalei la Londra.

— Cel în care Electra îi dovedeşte bunicului ei că poate repara nava spațială, chiar dacă el crede c-ar trebui să-l întrebe pe fratele ei. Era episodul tău? m-ai întrebat.

Am zâmbit.

— Îmi recunosc vina, am spus.

— Aşa m-am gândit şi eu, mi-ai zis, în timp ce sorbeai din cafea. Parc-am făcut o mică excursie în mintea ta.

Darren n-a spus niciodată aşa ceva despre *It Takes a*

Galaxy. Cu siguranță nici nu va spune. Am simțit o-mpunsătură, o melancolie. Fusese excelent să am o relație cu cineva căruia-i păsa aşa de mult de slujba mea, care înțelegea acea parte din mine.

— Cum este Islamabadul? am întrebat.

— În regulă, ai răspuns. Este… este-n regulă.

Pentru tine – pentru noi – un astfel de non-răspuns era un eşec. Te-am luat la întrebări, atunci, încercând să văd ce-mi scăpa. Tu păreai relaxat. Stăteai rezemat de spătarul scaunului, cu ceaşca de cafea în poală.

Am început cu întrebările.

— Îți place apartamentul în care stai?

— Este frumos, mi-ai spus. Este o casă întreagă, serios. Locuiesc acolo împreună cu câțiva alți jurnalişti.

— Oh, asta sună amuzant. Un grup de băieți?

Tu ai privit în jos, la ceaşca cu cafea.

— De fapt, locuiesc cu Raina. Am cunoscut-o când m-a trimis P la Islamabad. Am colaborat la un material, ai spus şi ai ridicat din umeri.

— Şi ați ajuns să colaborați în mult mai multe privințe? am adăugat eu în locul tău.

M-am întrebat dacă acest fel de colaborare în muncă şi în viață era ce-ți imaginaseşi tu pentru noi, când îmi ceruseşi să merg cu tine.

Tu ai ridicat, din nou, din umeri, de parcă ai fi fost stânjenit să-mi mărturiseşti asta.

— Este un Pegas, ca şi tine, ai spus, în cele din urmă.

Am simțit un pumn în burtă când ai spus asta, ceea ce era absurd, pentru că eu niciodată nu fusesem de acord cu interpretarea pe care o dădeai tu acelui mit. Dar ştiam ce-nsemna acel cuvânt pentru tine. Şi, chiar dacă eu eram cu Darren de aproape doi ani şi tu nu avuseseşi pe nimeni până acum şi părea corect să-ți găseşti pe cineva, tot mă durea. Cât timp fusesem cu Darren, el nu-ți luase locul în inima mea şi uram ideea că o altă persoană îmi luase locul în sufletul tău.

— E grozav, ți-am spus. Sunt fericită pentru tine,

Gabe.

Tu ți-ai trecut degetele prin păr, cum te văzusem făcând de sute de ori înainte.

— Îți mulțumesc, ai spus. Aşadar, cum e iubitul tău? Daniel? Derrick?

— Darren, am spus eu. Este un om bun.

I-ai greşit numele cu bună ştiință? Întotdeauna mi-am închipuit că da, dar n-am spus nimic despre asta.

Sunt bucuroasă că ne-am văzut numai la o cafea, în ziua aceea. Nu cred c-aş fi putut suporta mai mult de-atât. Gelozia pe care-o simțeam m-a speriat. M-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu relația mea cu Darren şi nu voiam să fac asta. Îl iubeam. Şi tu iubeai pe-altcineva.

XLIV

Există câteva întrebări care schimbă lumea. Nu lumea mare, ca întreg, ci lumea mică, personală. *Te căsătoreşti cu mine?* Cred că aceasta este prima pe listă.

În ultima săptămână din mai, nu mult după ce m-am întâlnit cu tine, Darren mi-a spus să-mi fac bagajul, pentru că plănuia o călătorie aniversară în weekendul de Memorial Day. Un sfârşit de săptămână surpriză, prelungit la patru zile pentru a sărbători faptul că ne-am mutat împreună, că în curând vom sărbători doi ani de când aveam o relație. Încă nu se prinsese că asemenea surprize nu erau favoritele mele, dar eu încă încercam să le apreciez. În mod clar, îi plăcea să facă planuri şi să-mi facă surprize, aşa c-am hotărât să nu țin cont de sentimentele mele şi să apreciez numai cât de mult însemna asta pentru el. Chiar şi-aşa, nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb încotro ne-ndreptam. Credeam că spre Cape Cod sau un alt loc pe coasta statului Maine, de vreme ce erau numai patru zile, ne plăcea amândurora plaja şi nu fuseserăm niciodată altundeva, în doi. Dar când Darren mi-a dat lista lucrurilor pe care să le pun în bagaj, am observat că nu exista niciun costum de baie.

— Nu crezi c-ai uitat ceva? am întrebat în timp ce împachetam.

Darren se pregătea de culcare şi a venit îmbrăcat numai într-un tricou şi boxeri, mirosind a săpun de față şi pastă de dinți. S-a uitat la lista din mâna mea şi a citit-o.

— Nu, n-am uitat nimic. E totul aici, a spus.

— Fără costume de baie? am întrebat.

— Da, a zis. Tot ce-ai nevoie e acolo.

M-am gândit la altceva. Poate vom merge la Berkshires. Sau la acel spa din Connecticut, despre care ne tot vorbise sora lui mai mare. Oriunde ar fi, ne vom distra.

— Poți să pleci de la serviciu, mâine, la ora cinci fix? a-

ntrebat el.

Am dat din cap.

— I-am spus lui Phil şi a spus că e-n regulă.

Darren s-a dus la valiza lui şi-a-nceput să-şi facă şi el bagajul.

— Te iau din faţa clădirii şi plecăm, a spus.

— Ne putem întâlni unde se-nchiriază maşini, i-am zis eu.

— Nu.

Şi-a împăturit o pereche de pantaloni, atent să păstreze dungile, şi i-a pus în valiză.

— Cred că e mai bine să vin să te iau din faţa biroului.

M-am oprit din împachetat şi m-am uitat la el cum îşi punea şosetele în pantofi – câte trei perechi într-unul, bine împinse înăuntru, ca să nu cadă.

Uneori mă uitam la el şi tot ce-mi venea în minte era: *Al meu. Este iubitul meu, trupul pe care să-l îmbrăţişez, mâna pe care s-o ţin cu mâna mea.* Niciodată n-am simţit că tu erai al meu în acelaşi fel în care era… în care este Darren. Întotdeauna a părut că tu îţi aparţineai şi mi te împrumutai mie, când simţeai că voiai acest lucru. Niciodată n-am fost stăpâna ta. Cu Darren, am fost. Şi faptul că era atât de pe de-a-ntregul al meu mă făcea să ignor lucruri pe care, probabil, n-ar fi trebuit să le ignor.

M-am lipit de el, în noaptea aceea, l-am luat în braţe pe la spate şi l-am sărutat pe ceafă.

— Bine, am înţeles, este o excursie-surpriză. Voi înceta să-ncerc să-ţi schimb planurile, am zis.

El s-a-ntors cu faţa la mine, m-a sărutat şi i-am simţit erecţia, lipită de mine.

— Hei, am făcut eu, ridicând din sprâncene.

— Hei, a răspuns el, moale.

I-am ridicat tricoul şi am început să-i sărut trupul, coborând până la elasticul chiloţilor. I-am tras în jos, m-am ridicat în genunchi şi-am continuat să-l sărut mai jos.

— Oh, Lucy.

N-am adormit decât mult prea târziu, în noaptea aceea.

Am fost amețită la muncă, toată ziua, şi am ieşit să mă-ntâlnesc cu Darren, cu zece minute întârziere.

— Unde-ai fost? m-a-ntrebat el, când, în sfârşit, am apărut. El se plimba pe trotuar, în fața unei limuzine.

— Asta nu-i o maşină închiriată, am spus.

El a râs şi s-a scuturat de panica în care intrase.

— Nu este. Mergem la aeroport.

— La aeroport? am repetat, mirată.

— Te duc la Paris! a spus. Ca în lista ta. Să merg la Paris într-un weekend, uite-aşa…

Am făcut ochii mari.

— Tu vorbeşti serios? am întrebat, complet înmărmurită.

O vacanță surpriză, la Paris! Ăsta era genul de scenă care se-ntâmplă în filme, nu în lumea reală. Dar acum se-ntâmpla, în lumea reală. Mi se-ntâmpla chiar mie!

Era un gest incredibil şi romantic. Genul de întâmplare la care visează mii de femei. Dar, după ce-a trecut şocul inițial, mi s-a părut ciudat, ca atunci când Darren mi-a adus-o pe Annie. Voiam să fi avut un cuvânt de spus. Dacă aş fi dorit să stăm într-un anume arondisment? Sau să mergem în vizită la Biarritz, cât timp suntem acolo? Sau la Giverny?

— Serios ca încălzirea globală, a spus el. Haide, trebuie s-ajungem la aeroport!

A deschis portiera ca să urc în maşină.

— Dar paşaportul meu! am spus, în timp ce suiam în maşină.

— E-aici, a spus el, urcând lângă mine şi bătând cu palma în geanta în care era laptopul.

Când am ajuns la JFK, am aflat că rezervase locuri la clasa business.

— Eşti nebun? l-am întrebat, în timp ce aşteptam în holul American Airlines.

— Mile adunate. Puncte pe cardul de credit. Nu m-a costat nimic, ai răspuns tu.

M-am uitat la el cu neîncredere şi el a râs.

— Chiar dacă am plătit, a meritat fiecare bănuț, pentru prima ta excursie la Paris, a spus.

Am mâncat cea mai delicioasă masă pe care o luasem vreodată în avion şi fiecare dintre noi a avut propria sticlă cu vin. Darren mi-a turnat în pahar, povestind cu un accent franțuzesc groaznic, ceea ce mă făcea să râd cu lacrimi. Odată cu lacrimile mi-am şters şi ultimele urme ale supărării că planificase excursia fără mine. Am adormit ținându-ne de mână şi ne-am trezit când însoțitorul de bord ne-a adus micul dejun.

Odată ce-am ieşit din aeroport, am luat trenul spre oraş şi apoi l-am schimbat cu metroul.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Încă o surpriză, a spus.

Când am ieşit din metrou, eram chiar în fața Catedralei Notre Dame.

— Oh, Doamne! am exclamat eu.

— Frumoasă, nu-i aşa? Dar nu asta-i surpriza. Apartamentul nostru este în apropiere. Sper că e la fel de frumos cum era în imagini.

Darren găsise apartamentul pe net şi-l închiriase pentru trei nopți, ceea ce în zilele dinainte de inventarea Airbnb era incredibil. Când am ajuns acolo, am constatat că nu era chiar ca în imagini, dar era totuşi drăguț. Avea un balcon care dădea spre Sena şi era decorat exact cum ți-ai imagina un apartament parizian, tot numai stucaturi şi culori aprinse şi alte detalii pretențioase. Avea, de asemenea, un pat rotund.

— N-am mai văzut aşa ceva până acum, a spus Darren, când a intrat în dormitor. Asta nu se vedea deloc în imagini.

Am venit lângă el să văd şi eu.

— Nu ştiam că fac cearceafuri rotunde. Şi pături rotunde. Poate că e ceva tipic franțuzesc?

Darren s-a scărpinat în cap.

— Cred că e ceva tipic proprietarului.

Eu am râs.

— Sper că e-n regulă, a spus el, luându-mă de după umeri.

— Bineînțeles că este-n regulă, i-am răspuns eu. Va fi o experiență de-a dreptul aventuroasă.

În noaptea aceea, a trebuit să dormim mai lipiți unul de celălalt decât de obicei, ca să nu ne atârne picioarele. A fost drăguț să dormim înlănțuiți, cum făceam noi de obicei. Aşa dormeai şi tu cu Raina? Sau cu Alina? Sau cu femeile din tot acest timp, despre care nu mi-ai povestit niciodată?

În ziua următoare ne-am plimbat în delir – Notre Dame, Luvru, Turnul Eiffel, Sainte-Chapelle. Am ieşit la cină şi-am admirat Turnul Eiffel luminat la fiecare oră, de parcă scutura peste tot oraşul praf de stele.

— Eşti fericită? m-a-ntrebat Darren peste farfuriile cu desert – crème brûlée – şi Vin Santo.

— Incredibil de fericită, i-am spus. Îți mulțumesc pentru această excursie.

Am privit cerul înstelat al nopții, clădirile pariziene şi străzile pavate cu piatră. L-am privit pe Darren, care-mi zâmbea. Şi mi-am simțit inima plină. Dar apoi, o mică parte din mine, cea căreia i-ar fi plăcut să fi pus la cale această excursie împreună, s-a-ntrebat cât de mult face el asta de dragul meu şi cât de mult o face pentru că voia să fie genul de tip care pune la cale excursii-surpriză la Paris pentru prietena lui. Darren face aceste gesturi minunate tot timpul şi, după atâția ani, tot nu sunt sigură cât face asta pentru mine şi cât pentru el.

Chiar înainte de a pleca la Paris, după ce-mi spusese de misterioasa excursie aniversară pe care-o plănuia, îi cumpărasem o brățară. Genul acela cu intarsie de metal care poate fi gravată. Pe-o parte era numele lui şi pe cealaltă, cea din interior, scria „Te iubesc. Lucy”.

După ultima linguriță de cremă de zahăr ars, m-am dus să scot cutia cu brățara din geantă.

— Am ceva pentru tine, i-am spus. Un cadou.

— Şi eu am ceva pentru tine, a spus el.

— Credeam că excursia asta este cadoul pentru mine, i-am spus, jucându-mă cu cutiuța ambalată din poală.

— Este numai o parte din surpriză, a spus el. Dar ştiu eu un loc mai bun pentru schimbat cadouri decât acesta, a adăugat, uitându-se la ceas. Te deranjează dacă ne grăbim un pic?

M-am uitat la încălțările mele.

— Sunt pe tocuri, i-am spus.

— Numai o mică alergare. Te ajut eu să-ți păstrezi echilibrul.

Aşa că a plătit şi am început să alergăm, ținându-ne de mână, traversând străzile pietruite ale Parisului, până am ajuns la mijlocul Pont Neuf.

— Am ajuns exact la timp! a spus Darren, privind spre Turnul Eiffel, căruia chiar începeau să i se aprindă luminițele.

Apoi s-a lăsat pe un genunchi şi a scos o cutiuță din buzunarul de la pantaloni şi, chiar înainte să-mi dau seama ce se petrecea, a spus:

— Lucy, te căsătoreşti cu mine?

Am simțit că-mi ia foc tot corpul şi mi se zbate stomacul. Poate c-ar fi trebuit să m-aştept la asta, dar nu mă aşteptasem. Şi, în acel moment, nu m-am gândit deloc la tine. Sau la faptul că Darren plănuise această excursie fără să mă consulte. Şi nu părea să-mi pese de slujba mea. Şi m-am gândit că visurile mele erau drăguțe, dar nu esențiale. Nu mă gândeam decât la cât de dulce era el. Şi la cât de mult mă iubea. La cât de mult se gândise la această propunere, la cât de multe multe planuri îşi făcuse. La cum simțeam că era numai al meu. La cât de mult iubeam eu toate aceste lucruri.

— Desigur. Absolut. Da, i-am răspuns.

El s-a ridicat şi a-ncercat să-mi pună inelul pe deget –

pe oricare deget – luându-mi mâna dreaptă, până i-am oferit-o eu pe stânga.

Şi apoi ne-am sărutat şi Turnul Eiffel încă sclipea şi era genul de moment romantic din cărți sau din filme, sau din jurnalele intime al fetelor de cincisprezece ani.

Din acel moment, m-am tot întrebat dacă tu te-ai fi dat atât de tare peste cap pentru a-i cere cuiva mâna. M-am întrebat cum ai cerut-o pe Alina. Nu cred că mi-ai spus vreodată cum a-nceput acea relație, ci numai cum s-a sfârşit.

XLV

La câteva săptămâni după ce-am ajuns acasă, Darren a plecat la Montreal, la petrecerea burlacilor organizată de prietenul lui, Arjit, iar eu am primit un telefon de la Jay, în acea vineri seara.

— Lu? a spus el, când am ridicat receptorul. Eşti liberă duminică?

Absența lui Darren era o şansă a unui mic dejun târziu cu Alexis sâmbătă dimineața, un drum la Met, împreună cu Kate, sâmbătă după masă, şi o cină în Koreatown cu Julia, sâmbătă seara, unde voiam să frigem carne pe beţişoare, iar ea să-mi povestească despre şirul ei de întâlniri deloc binecuvântate de Cupidon. Pentru duminică nu-mi făcusem niciun plan. Voiam să-mi petrec duminica acasă, cuibărită pe canapea, doar cu Annie. Voiam să mănânc Cheerios, despre care Darren credea că erau ceva vulgar, direct din cutie, şi să mă uit la reluări din *90210* şi să stau în pijama până cel puțin la ora două după-amiaza.

Am oftat.

— Da, ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

Mi-l puteam imagina pe Jay scărpinându-se-n barbă, la celălalt capăt al firului.

— Deci… ai putea să-mi faci o mare favoare?

Jay nu era genul de persoană care să sune pentru o favoare. Numai foarte rar. Faptul că-mi cerea mie o favoare mă cam neliniştea, de fapt.

— Pentru tine, Jay? l-am întrebat. Bineînțeles. De ce-ai nevoie?

— Vrei să vii la laborator, pentru ziua familiei? Vine, desigur, şi Vanessa, dar… vor fi o mulțime de copii. Tu şi cu mine n-am vorbit despre asta, dar eu şi Vanessa încercăm de ceva timp să avem copii. De peste un an. Şi cred că-i va fi mai uşor dacă eşti şi tu aici. Deci ai vrea să vii?

Asta iubesc eu la fratele meu. Când, în cele din urmă, îmi cere o favoare, n-o cere pentru el. Acum o cerea pentru Vanessa.

— Bineînțeles, i-am spus.

Aşa că m-am dus la New Jersey şi mi-am petrecut duminica după-amiază învârtindu-mă prin laborator şi urmărindu-l pe Jay şi pe ceilalți cercetători făcând experimente pentru copii. Era clar că ziua familiei era, de fapt, „ziua copiilor", probabil concepută ca o modalitate de a le trezi celor mici interesul pentru ştiință sau de a le da şansa să viziteze locurile de muncă ale părinților lor, ceea ce era, de obicei, imposibil. De fapt, nu eram sigură de ce acesta putea fi motiv de supărare, dar, odată ce-am ajuns acolo, am înțeles de ce ar putea fi greu pentru cineva care tot încerca să rămână însărcinată să vină singură.

Nu-mi dădeam seama cât de multe trebuia să ştiu, aşa că n-am vorbit cu Vanessa nimic despre copii. Dar pe când stăteam amândouă în spatele unui grup, privindu-l pe Jay uimindu-i pe şcolarii de la elementară cu o reacție în lanț – favorita lui, cea care trecea de la incolor la portocaliu şi la negru – Vanessa mi-a spus:

— Nu mă mai plimb deloc prin parc.

Eu m-am întors spre ea.

— Serios? am întrebat-o.

Ea a dat din cap.

— Este aşa de greu să vezi atâtea cărucioare şi locurile de joacă.

— Îmi imaginez, i-am spus eu, în timp ce grupul dinaintea noastră ovaționa când amestecul s-a făcut portocaliu. Ai fost la doctor?

— Cu câteva săptămâni în urmă, a spus ea, uitându-se la reacție, în loc să se uite la mine. Am început un tratament. Aşa că să sperăm…

I-am privit fața.

— Sunt sigură că se va-ntâmpla, i-am spus. Nu e nimic rău să ai nevoie de puțin ajutor. O mulțime de femei trec

prin astfel de lucruri şi rămân însărcinate.

Reacția în lanț a ajuns la faza negru şi Vanessa s-a uitat la mine.

— Ştiu, a spus ea. Numai că nu mi-am imaginat niciodată că eu voi fi una dintre ele.

După asta, s-a scuzat şi s-a dus la baie, şi eu m-am dus la o masă care arăta pregătită pentru un experiment pe care-l poți face acasă, cu sticle cu peroxid de hidrogen, săpun de vase şi drojdie. Niciodată nu-l văzusem pe Jay făcând acest experiment, aşa că nu prea ştiam ce se va-ntâmpla. M-am uitat la ingrediente, încercând să-mi dau seama.

— Spumă, a spus o voce.

M-am uitat şi, lângă mine, era un coleg al lui Jay. Nu-l cunoscusem încă, dar avea halat de laborator şi etichetă cu numele. *Dr. Christopher Morgan.* Era înalt, ca tine, cu păr creț, ca tine, dar aici se opreau asemănările. Avea ochi negri, păr negru şi un nas lat, echilibrat perfect de barba pătrată.

— Salut, i-am spus eu. Eu sunt Lucy Carter, sora lui Jason. S-a uitat la mine.

— Văd, a spus el. După sprâncene.

Apoi a zâmbit.

— Să nu-i spui fratelui tău, dar arată mai bine la o fată. Apropo, eu sunt Chris.

Eu am râs.

— Nu-i voi spune, i-am zis. Încântată să vă cunosc.

Chris s-a dus pe cealaltă parte a mesei şi a-nceput să strângă capacul pe sticla de peroxid de hidrogen.

— Nimeni nu pare prea interesat de experimentul meu. Am crezut că va fi amuzant dacă le arăt copiilor ceva ce pot face acasă, dar par mai interesați de cele care nu folosesc ingrediente din bucătărie. Cred că nu mă prea pricep la copii.

Părea cam de vârsta mea. Poate cu un an mai mare sau cam aşa ceva. Mi-am imaginat că nu avea copii – probabil nici nepoți sau nepoate.

— Eu sunt interesată, i-am spus. Aş vrea să vă văd spuma.

El s-a uitat la mine.

— Serios? a întrebat el. Ai vrea să vezi?

— Desigur, am răspuns eu.

Dar, în timp ce spuneam asta, mă-ntrebam dacă nu cumva flirtam cu el. Sau conversam şi-atât? Diamantul de la inelul de pe degetul meu s-a făcut greu, instantaneu.

— Bine, atunci, a spus el şi a-nceput să deşurubeze dopul. Nişte spumă… vine imediat.

În timp ce turna ingredientele, mi-a tot pus întrebări: unde locuiam, ce lucram, cum am ajuns la New Jersey în ziua aceea. M-am trezit că-i răspundeam, fără să-l pomenesc nici măcar o dată pe Darren. Ştiam că nu fac bine.

— Ştii, vin des la New York. Poate, data viitoare când vin, putem să ne vedem la un pahar, a zis el.

— Eu… am spus, ridicând mâna stângă. Îmi pare rău, dar sunt logodită.

— Oh! a făcut el. Îmi pare rău. Nu ştiam…

— Nu, nu! l-am întrerupt eu. Serios, e greşeala mea dacă ți-am lăsat o impresie greşită.

Chris s-a uitat din nou la mâna mea, apoi la ingredientele din fața lui.

— Vrei să pui tu drojdia? m-a-ntrebat el, în cele din urmă.

Am zâmbit, am adăugat drojdia şi am făcut împreună spumă. Dar când m-am retras împreună cu Jay şi cu Vanessa la ei acasă, mai târziu, în acea zi, nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost logodită. I-aş fi dat lui Chris numărul meu de telefon? Ne-am fi întâlnit să bem ceva? Aş fi gustat ceva nou şi minunat în sărutul lui?

Relația lungă cu Darren, chiar după relația cu tine, m-a făcut să uit că mai existau şi alți bărbați. Mii de bărbați. Şi mintea mea s-a-ntors în timp la conversația

mea cu Kate, despre Liz, şi metaforele ei despre foc. Oare mi-am tăiat toate celelalte posibilități, prea curând? Trebuia oare să aştept un foc de tabără şi scântei, şi toate celelalte despre care-i vorbise Liz lui Kate?

Apoi am ajuns acasă şi Darren era acolo, aşteptându-mă cu cadouri de la Montreal şi am gătit împreună spaghete carbonara şi-am plimbat-o pe Annie şi-am râs de lucrurile ridicole pe care le făcuseră băieții în timpul petrecerii burlacilor, şi eu m-am gândit: *Asta este. Asta este ce vreau eu.* Dar m-am gândit la ziua aceea şi mă-ntreb dacă, poate, instinctul îmi comunica un lucru pe care nici creierul, nici inima mea nu voiau să-l recunoască. Am mai fi noi aici, acum, aşa, dacă mi-aş fi ascultat instinctul?

XLVI

Lumea spune că ploaia în ziua căsătoriei aduce noroc. Cred că, undeva, cineva a inventat această sentință tocmai pentru ca miresele să nu se simtă rău dacă se trezesc în dimineața zilei căsătoriei lor sub un cer întunecat, acoperit de nori.

Aşa a fost ziua căsătoriei noastre, a mea cu Darren. Soarele a-ncercat din greu să scoată capul printre nori, dar n-a reuşit deloc. Ne-am căsătorit la şase luni după ce Darren m-a cerut – de Ziua Recunoştinței, în 2006. Darren a spus că nu mai putea aştepta niciun minut în plus pentru a deveni soțul meu, iar eu eram aşa de prinsă de toată povestea, încât am fost de-acord din toată inima. Aveam douăzeci şi şase de ani. Darren avea treizeci şi unu. În afară de cele trei surori ale lui Darren şi de cumnata mea, Vanessa, am mai avut trei domnişoare de onoare: Kate, Alexis şi Julia.

Toate fetele au purtat galben, pentru că mie mi se părea o culoare veselă, şi Darren şi cu mine voiam ca totul să exprime fericire, la nunta noastră. Fericire, pentru că şi noi eram fericiți. Nimeni nu mă făcea să râd aşa ca Darren. Nimeni nu putea transforma o zi cu nori de furtună şi uragane într-o zi cu cer însorit şi senin. Aşadar, poate că era potrivit ca ziua căsătoriei noastre să fie noroasă – pentru că unirea cu el o făcea să pară însorită. El făcea ca viitorul să pară însorit.

Eu aveam buchetul din floarea-soarelui – nu prea subtil, ştiu. Am postat fotografii pe Facebook – aşa de mulți făceau asta, încât bănuiesc că aflaseşi deja despre buchetul meu. Totuşi, pe tine nu te-am invitat. Nu mi s-a părut potrivit. Şi nu te-am văzut deloc, în anul acela. Îți trimisesem un mesaj despre logodna mea şi tu nu-mi spuseseşi nimic, nu m-ai mai anunțat când ai fost în oraş, dar eu te-am văzut pe pagina de Facebook a lui Adam, într-o poză cu tine, cu el, cu Justin şi Scott sub un

mesaj care spunea: „Băieții s-au întors în oraş!” Am simțit un ghimpe-n inimă când am văzut fotografia, dar îmi amintesc că m-am gândit atunci că era mai bine să nu ne vedem, să ieşim uşor-uşor unul din viața celuilalt.

Nunta mea cu Darren a fost la Boathouse, în Central Park. Ştiu că era zona noastră, a ta şi-a mea, dar nu mă gândisem la acest aspect când am făcut rezervarea. Mama tot insista s-o facem în Connecticut, părinții lui sugerau Jersey, şi Darren se gândise c-ar fi frumos la Montauk. Dar eu voiam la New York şi cu ocazia asta am învățat că, de obicei, mireasa obține ce vrea. Şi când am văzut Boathouse, în parc, chiar lângă pistele de alergare, Darren s-a luminat la față. A conceput chiar invitația, o fotografie cu noi doi, de la genunchi în jos, cu picioarele încălțate în tenişi pentru alergare, pe care scria: *Indiferent că vii cu avionul, trenul, maşina sau pe propriile-ți picioare, abia aşteptăm să fii cu noi la nunta noastră!* Ştiu, ştiu, tu ți-ai fi dat ochii peste cap dac-ai fi primit asta pe mail. Nu cred că tu şi Alina erați destul de avansați cu planurile de căsătorie pentru a fi stabilit data. Dar chiar dac-ați fi ajuns şi voi aşa de departe, îmi imaginez că ați fi ignorat complet acest obicei.

În noaptea dinaintea nunții eu dormisem la părinții mei, în Connecticut, şi mă trezise un apel pe mobil, chiar în patul meu din copilărie. Numărul afişat era clar din afara țării. Putea fi al câtorva persoane – puține – al lui Liz, sora lui Kate, al colegilor din Anglia sau Germania, acolo unde emisiunea *It Takes a Galaxy* era la fel de apreciată ca în State – dar ceva-mi spunea că era numărul tău. Am aşteptat să mai sune o dată telefonul şi apoi m-am hotărât să răspund. M-am gândit că poate voiai să-mi urezi baftă.

Dar tu habar n-aveai ce zi era. Sau, cel puțin, nu în mod conştient. Întotdeauna m-am întrebat dacă, undeva în străfundul minții tale, nu cumva ştiai. Poate-ți spusese cineva. Sau trebuie că văzuseşi chiar tu, pe undeva, pe Facebook. Sau poate nu. Poate că era doar o coincidență.

— Lucy? ai întrebat.

— Gabe? am spus.

— Da, eu sunt, ai zis tu. Scuze dacă te deranjez. Ştiu că n-am mai vorbit de ceva timp. Dar… am nevoie de tine.

M-am ridicat în şezut în pat. Trupul mi-a reacționat la vocea ta aşa cum face întotdeauna şi m-am lăsat pe perne.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, imaginându-mi explozii şi răni, şi membre rupte.

— Raina nu este un Pegas, ai spus.

Am răsuflat uşurată. Nu erai rănit. Nu erai făcut bucăți. Cel puțin, nu fizic. Speram că nici emoțional.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat din nou.

— A întâlnit un voluntar. L-a plăcut mai mult decât pe mine. A spus că e mai disponibil decât mine. Luce, sunt eu un tip indisponibil?

La început, n-am ştiut ce să-i răspund, dar apoi mi-am zis c-ar fi mai bine să fiu cinstită.

— Nu ştiu, am spus. A trecut mai bine de un an de când n-am mai vorbit cu tine. Nu te mai cunosc bine.

— Ba da, mă cunoşti, mi-ai răspuns. Sunt acelaşi. Mă cunoşti mai bine decât oricine. Numai că… trebuie să ştiu: are Raina dreptate despre mine?

Nu-mi venea să cred că-mi analizam psihologic fostul iubit, în dimineața nunții mele.

— Cred, am spus eu, alegându-mi cu delicatețe cuvintele, că a te face disponibil înseamnă a pune pe primul loc relația. Nu întotdeauna, dar, oricum, destul de des. Înseamnă a lua decizia cea mai bună pentru amândoi, ca pereche, chiar dacă asta înseamnă să faci ceva compromisuri, din punct de vedere individual. Înseamnă să împarți totul cu celălalt. Gabe pe care-l cunosc eu nu era interesat să facă aceste lucruri.

A urmat o lungă pauză.

— Cred că nu eram interesat, ai spus, foarte încet.

Aproape că n-am putut sesiza dezamăgirea din vocea ta. Speram să spui altceva.

— Îmi pare rău, am zis. Cred că ziua aceasta nu e cea mai potrivită pentru o asemenea discuție.

— E totul în regulă? ai spus. Trebuia să te fi întrebat asta, mai întâi. Dacă vrei să vorbim despre altceva…

— E vorba numai… Azi mă căsătoresc.

Mi-a fost greu să spun aceste cuvinte. Mi-a fost greu să ți le spun ție.

— Luce, ai spus, pe un ton de parcă te-aş fi pălmuit. Te căsătoreşti astăzi?

— Mă căsătoresc astăzi, am răspuns, ca un ecou.

— Oh, ai făcut tu. La dracu'.

Îmi amintesc exact. Felul cum ai spus-o, intonația ta. *Oh. La dracu'.* Ca şi cum fiecare cuvânt era o propoziție completă, de sine stătătoare.

S-a lăsat tăcerea, pentru un moment.

Era tăcere şi la tine. Şi eu m-am simțit prost.

— Totul va fi bine, am spus. Vei găsi un alt Pegas.

— Dar, dacă…

Nu ai continuat această propoziție, de parcă ți-ar fi fost teamă s-o continui sau, poate, ți-ar fi fost frică pentru mine s-o aud.

— Vei găsi, am spus.

Apoi, mai încet, am adăugat:

— Probabil ar trebui să-nchid.

— Da, ai făcut tu. Îmi… îmi pare rău c-am sunat.

— Nu, nu-ți face probleme pentru asta. Este în regulă.

— Scuze, ai spus, din nou.

Am închis amândoi, dar bineînțeles, eu m-am gândit la tine tot restul dimineții.

XLVII

Fără fard rezistent la apă nu cred c-aş fi făcut faţă în ziua nunţii mele. În timp ce mă-mbrăcam, în timp ce părul îmi era prins într-un coc, în timp ce o femeie drăguţă pe nume Jackie îmi aplica fondul de ten, eu am continuat să mă gândesc la tine şi la felul în care ai spus tu *Oh! La dracu'.* Auzeam la nesfârşit propoziţia ta neterminată: *Dar, dacă?...* Eram sigură că Darren era ceea ce-mi doream. Crezusem că eram sigură. Până în acel moment, fusesem sigură. Apoi tu m-ai pus pe gânduri.

Când Jackie a decis să renunţe la fardul de ochi pentru că eu plângeam încontinuu, mama i-a rugat pe toţi să iasă din încăpere.

— Lăsaţi-ne un moment, a spus ea, mângâindu-şi perlele de la gât, ca şi cum acestea erau un rezervor de putere moştenire de familie.

Odată ce încăperea s-a golit, s-a sprijinit de pervazul ferestruicii din apartamentul nupţial.

— Lucy, ce se-ntâmplă? a întrebat.

Eu nu voiam să recunosc că mă gândeam la tine în ziua nunţii mele, că-mi puneam întrebări în legătură cu decizia pe care-o luasem.

— Cred că am emoţii, am răspuns.

S-a uitat atent la mine, privirea ei trecând dincolo de minciuna mea, exact aşa cum făceau când eram copilă.

— Lucy, sunt mama ta. Indiferent despre ce-i vorba, mie îmi poţi zice, a spus ea.

Aşa că i-am spus câte ceva. I-am spus ceva ce mă-ngrijora de luni de zile, ceva ce nu recunoscusem în faţa nimănui.

— Cred că Darren mă iubeşte mai mult decât îl iubesc eu pe el.

Ea m-a luat în braţe, dar cu grijă, în aşa fel încât machiajul meu proaspăt să nu se atingă de rochia ei de

mătase de culoarea şampaniei.

— Oh, scumpo, relațiile nu sunt întotdeauna egale ca intensitate. Echilibrul este în permanentă schimbare. Cine pe cine iubeşte mai mult, cine de cine are nevoie mai mult. Relația ta cu Darren nu va mai fi aceeaşi nici măcar peste numai un an de-acum înainte.

M-a ținut de umăr şi m-a-mpins la distanță, cât să mă poată privi în ochi.

— Şi nu cred că este aşa de groaznic dacă el te iubeşte un pic mai mult decât îl iubeşti tu acum. Atunci ştii că te va trata ca pe-o prințesă.

Eu am râs şi mi-am şters ochii. Dar ea se uita încă la mine cu acea expresie de detector de minciuni.

— Mai e ceva, a zis ea.

Eu mi-am privit degetele, unghiile cu manichiura franțuzească, elegant pictată.

— M-a sunat Gabe, în dimineața asta.

— Gabe Samson? a-ntrebat mama.

Am dat din cap, în timp ce lacrimile îmi umpleau din nou ochii.

— Dacă omul cu care trebuia să fiu este Gabe, nu Darren?

Mama s-a sprijinit din nou de pervaz şi şi-a mângâiat perlele. Pentru o vreme, a păstrat tăcerea. Apoi a-nceput să vorbească:

— Vreau să te gândeşti, dar să te gândeşti serios, la relația pe care o ai cu Darren şi la cea pe care-ai avut-o cu Gabe. Şi vreau să te gândeşti care dintre ei ar fi un partener mai bun – un tată mai bun pentru copiii tăi. Dacă tu crezi că răspunsul nu este Darren, nu trebuie să te căsătoreşti astăzi. Chiar dacă nu e vorba de Gabe. Dacă tu crezi că există altcineva care te-ar putea face mai fericită decât o face Darren, poți renunța. Nu va fi uşor, dar poți s-o faci. Spune numai, şi eu îi zic tatălui tău, iar el îi anunță pe musafiri. Dar nu te vei putea răzgândi din nou. Dacă-i spui adio lui Darren astăzi, îi spui pentru totdeauna. Am văzut cât de mult vă pasă unuia de

celălalt şi ce bine vă simțiți împreună. Dar dacă simți că nu e corect, nimeni nu te poate obliga să te căsătoreşti cu el.

Eu am aprobat. Mama s-a întors spre fereastră. Şi eu m-am gândit la tine, Gabe. M-am gândit la cât de minunat mă făceai să mă simt, dar şi la cât de groaznic, de asemenea. La cât de mult îți păsa, în primul rând, de tine, nu de noi doi. De cum, în cele din urmă, viața ta înseamnă *The Gabe Show* şi, ca să te păstrez, ar fi trebuit să joc un rol secundar. Ştiu că s-ar putea să fie greu pentru tine să auzi asta, dar nu fac decât să-ți spun adevărul. Aşa credeam eu, în ziua aceea.

M-am gândit, de asemenea, la Darren. La faptul că nu era perfect. Că încă nu-mi lua slujba în serios. Şi că, uneori, eram îngrijorată că nici pe mine nu mă lua în serios. Dar îmi imaginam c-aş putea schimba asta, că puteam să mă străduiesc mai mult să-i arăt ce-nsemna asta pentru mine. Îl puteam ajuta să-nțeleagă că voiam să fiu partenera lui, egala lui. Şi că-l iubeam. Îi iubeam râsul, simțul umorului, zâmbetul. El nu era întunecat şi complicat – era amuzant şi simpatic. Simțeam că era solid şi stabil. Mă făcea fericită – în cea mai mare parte a timpului. Şi construiserăm fundația unui viitor frumos împreună. Nu-l puteam părăsi în niciun caz, acolo, la Boathouse, în ziua nunții noastre.

Mi-am şters ochii.

— Îți mulțumesc, i-am spus mamei. Acum sunt bine. Sunt gata.

Mama a respirat profund şi m-a îmbrățişat.

— Ştii că sunt alături de tine, indiferent ce-ți doreşti.

— Ştiu, am spus eu, mirosind parfumul Shalimar de pe gâtul ei.

— Să nu uiți niciodată că între obsesie şi iubire e o mare deosebire, a adăugat ea.

Eu am dat din cap.

Oare eu eram obsedată de tine? Eram obsedați, oare, unul de celălalt? Poate dura obsesia atât de mult timp?

Sau între noi a fost întotdeauna iubire? Aş vrea să cred că da.

XLVIII

Cu toate că lucram de ceva timp la *It Takes a Galaxy,* căutând poveşti din viaţa reală, încercând să identific conflicte din cât mai multe ţări şi culturi cu putinţă, aşa încât scenarişţii să le poată folosi ca bază pentru diferite episoade, n-am călătorit niciodată mai departe de Europa. Astfel că Darren şi cu mine am hotărât să mergem în Turcia, în luna de miere. Voiam s-aud chemarea la rugăciune. Voiam să văd o bucăţică dintr-una dintre ţările despre care mă documentasem deseori. Şi, când am ajuns acolo, nu mă puteam opri din a lua notiţe. Am văzut, pe străzi, femei cu capetele acoperite stând de vorbă cu alte femei, cu părul lăsat pe spate. Am scos o bucăţică dintr-un bilet şi am mâzgălit un mesaj adresat mie însemi – să sugerez o scenă asemănătoare în următorul nostru episod, dar cu extratereştri, bineînţeles.

— Gata cu scrisul! a spus Darren. Suntem în luna de miere. Munca a rămas la New York. Eu n-am sunat la birou nici măcar o dată de când suntem aici şi tu nu te opreşti din notat şi vorbit cu tine însăţi.

M-am oprit din scris la jumătatea cuvântului.

— Munca mea e importantă pentru mine, am spus eu.

Dar imediat mi-am adus aminte ce-ţi spusesem când îmi ceruseşi mâna şi am adăugat:

— Dar tu şi cu mine suntem mai importanţi. Mă voi opri. Şi m-am oprit.

Totuşi, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc cum ar fi fost dac-aş fi fost cu tine în această călătorie. Tu nu mi-ai fi cerut să mă opresc – mi-ai fi sugerat, chiar, diferite lucruri. Şi amândoi am fi căutat oportunităţi deosebite pentru fotografii, exact ca atunci când făceam găuri în tălpi plimbându-ne prin Manhattan.

Călătoria mea cu Darren ne-a purtat până în Capadocia, unde peisajul semăna cu cel lunar şi am

zburat, exact înainte de ivirea zorilor, într-un balon cu aer cald, care a urcat exact la timp pentru ca noi să vedem răsăritul soarelui. A fost de excepție – un vârtej de roz, oranj şi violet – şi Darren îşi înfăşurase brațele în jurul meu ținându-mi de cald şi făcându-mă să mă simt iubită în înaltul cerului spectaculos. Dar eu nu mă puteam abține să nu mă gândesc la femeile acelea. Mi-aş fi dorit să vorbesc cu ele, să le-ntreb cum era viața lor, ce-ar fi dorit să ştie copiii americani despre Turcia.

Mai târziu, Darren şi cu mine eram într-un loc numit Valea Devrent. Darren citea dintr-un ghid:

— „Valea Devrent sau a «Imaginației» este plină de formațiuni stâncoase, care seamănă cu siluete de oameni şi animale. Petreci timp ca să cauți să vezi ce este în roci.

Eu eram alături privind la o cămilă şi un delfin, şi un şarpe, într-o pălărie.

— Cred că formațiunea asta seamănă cu Fecioara Maria, a spus el, arătând spre un stâlp. Tu ce crezi, doamnă Maxwell?

Îmi spusese doamna Maxwell toată excursia, ceea ce, la început, mi s-a părut drăguț şi amuzant, dar apoi a-nceput să mă irite. Îi spusesem că voi lua numele lui, dar că intenționam încă să fiu Lucy Carter, la muncă. Aşa sunt trecută în agenda din telefonul tău? Sau mi-ai schimbat numele când eu şi Darren ne-am căsătorit? Şeful tău îmi spunea Lucy Carter-Maxwell. De fapt, şi tu. Cred că aşa te gândeşti tu la mine.

M-am uitat la roca din fața lui Darren, căutând o mamă cu copilul ei, căutând un văl.

— Eu văd doar un bărbat cu un aparat de fotografiat, am spus.

XLIX

Ştiu atâtea femei care au petrecut ani întregi încercând să rămână însărcinate. Vanessa şi Jay vor avea tripleți, după tratamentul cu Clomid. Kate a sfârşit prin a apela la fertilizarea în vitro, de două ori. Darren glumeşte că, de câte ori strănută spre mine, eu rămân însărcinată. Eu zâmbesc când spune el asta, dar nu consider că e amuzant. Mă face să mă gândesc la mamele din acea carte intitulată *The Giver*{12}, pe care-am citit-o în liceu, şi în care unica lor utilizare în societate era de a rămâne gravide la nesfârşit.

Nu mult după căsătoria noastră, Darren a-nceput să vorbească despre copii. Credea că aveam vârsta perfectă pentru a ne întemeia o familie. Aceeaşi vârstă pe care o avuseseră părinții lui când o aduseseră pe lume pe sora lui cea mare. Chiar dacă Kate tocmai îmi spusese că era însărcinată, eu nu prea credem că Darren avea dreptate. Tripleții se născuseră cu o săptămână mai devreme, prematur, dar remarcabil de sănătoşi. Vanessa şi Jay aveau o doică – şi pe mama Vanessei, care urma să stea cu ei în primele şase luni – şi chiar şi-aşa, când suna, Jay părea un zombi. În acea primă săptămână m-a sunat de la laborator, când eu eram încă la serviciu.

— Poți vorbi? a-ntrebat.

— Sunt la birou, i-am răspuns, lipindu-mi mobilul de ureche. E totul în regulă?

— Oamenii n-au fost programați să aibă trei copii dintr-un foc, a spus el. Oare sunt un monstru dacă nu vreau să mă duc acasă, la ei?

— Jay, nu eşti un monstru, eşti numai foarte obosit, i-am spus. E de-nțeles. Mai stai jumătate de oră şi apoi trebuie să te-ntorci acasă. Copiii aceia au nevoie de tine. Vanessa are nevoie de tine.

— Nici măcar nu-i pot deosebi, dacă nu sunt îmbrăcați, a zis el.

Chestia asta m-a făcut să amuțesc, dar nu prea mult. Uneori, mă-ntreb dacă fratele meu m-ar recunoaşte chiar şi pe mine, dacă m-ar întâlni pe stradă, într-un alt context.

— Gândeşte-te la ei cum te gândeşti la diverse virusuri. Analizează-i cu atenție. Notează deosebirile, nu asemănările dintre ei, i-am spus.

Speram că sfaturile mele vor ajuta. Îmi părea rău pentru Jay. Trei copii dintr-odată erau, în mod clar, mai mult decât se gândiseră el şi Vanessa că vor avea.

El a inspirat adânc şi a spus ce gândea.

— Cum îi place hidrogenului oxigenul, a spus el. Te las să lucrezi acum.

— Şi eu te iubesc, i-am spus, înainte de-a-nchide.

Aşadar, după asta, după tripleți, nu eram total convinsă că-mi doream un copil în viața mea, în acel moment. Dar Darren era sigur. Mi-a reamintit că a fi părinți era pe ambele liste – şi pe a mea, şi pe a lui.

— În plus, a spus el, ne va lua cel puțin un an, dacă ne uităm la Vanessa şi la Kate.

Ne-a luat o lună.

Au fost câteva săptămâni de epuizare absolută, cu somn înainte de ora nouă seara. Apoi o grămadă de săptămâni de greață, care mă obliga să ies din şedințe, altfel aş fi vomat în biroul scenariştilor, peste scenele pe care le revizuiau aceştia. Apoi, când asta a trecut, slavă Cerului, au urmat luni întregi în care a trebuit să fac pipi cam o dată pe oră.

Mi-a luat cam patru luni de sarcină pentru a mă obişnui cu ea. Să ajung să-nțeleg cum va fi viața mea, odată ce va sosi copilul. Dar, după ce mi-am dat seama de asta, au apărut emoțiile. N-am crezut că voi reacționa în acest fel, dar îmi petreceam pauza de prânz, la birou, uitându-mă la hăinuțe pentru bebeluşi şi mobilă pentru camera copilului. Citeam articole despre alăptare şi ruperea apei şi care e momentul ideal să introduci untul de arahide în dieta copilului. Devenisem obsedată de

copil.

Am început chiar să mă-ntreb dacă o carieră de succes era singurul lucru important pentru mine sau maternitatea depăşea viaţa profesională. Mă-ntrebam dacă-mi voi reveni după naştere. Ştiu, după tot ce ți-am spus că nu voiam să fiu definită prin rolul meu de soție sau mamă şi că speram să mă remarc prin activitatea mea profesională – despre cum principala mea nemulțumire în legătură cu Darren era că el n-a înțeles această parte a personalității mele – faptul că mă gândeam să demisionez părea o nebunie. Mi se părea o nebunie mie – era ca şi cum mă transformam în altcineva, o altă Lucy ale cărei priorități se metamorfozau. Dar asta simțeam cu adevărat. Din cauza sarcinii. Iar Darren voia şi el să stau acasă. Spunea că nimeni n-ar avea grijă de copilul nostru cum aş avea eu grijă şi începusem să cred că avea dreptate.

Lui Darren îi mergea incredibil de bine la serviciu. Afacerile încheiate de el i-au impresionat pe şefii lui aşa de mult, încât l-au făcut director, şi noul lui salariu m-a lăsat cu gura căscată. Câştiga de cinci ori mai bine decât mine şi nici eu nu câştigam puțin. Cu tot acest venit în plus, voia să cumpere un apartament mare, într-un cartier foarte bun.

— Hai să ne mutăm în Manhattan, a spus el, într-o dimineață, cu ziarul *New York Times* deschis larg pe genunchi şi cu Annie la picioare. Poate în Upper East Side.

Dar Manhattan era zona noastră. A ta şi-a mea. Şi, începând cu apelul tău de cu cinci luni în urmă, mă simțeam şi mai conştientă de faptul acesta. Cu toate că Darren şi cu mine ne căsătoriserăm în Manhattan, niciodată nu-l revendicaserăm. Locul nostru era Brooklyn.

— Mie-mi place Brooklynul, i-am spus. Ce zici de Park Slope? Sau de Brooklyn Heights?

Chiar dacă eram căsătorită şi aşteptam un copil, tot mă gândeam la tine. Luam hotărâri importante pornind de la noi doi. Dar mă gândeam că asta va-nceta – că tu vei păli în mintea mea, aşa cum se întâmplase şi în trecut. Şi asta s-a dovedit a fi mai mult sau mai puţin adevărat. Dar, în acel moment, tu erai încă acolo, în creierul meu, ghidându-mi gândurile.

— Eşti sigură? m-a-ntrebat Darren. Şcoala publică numărul şase este grozavă. Apoi a ridicat din umeri. Bănuiesc că puteam oricând trimite copilul la o şcoală privată.

— Deci, Brooklyn? am întrebat.

El se uita deja la lista locuinţelor disponibile din Brooklyn Heights.

— Am găsit! a spus el, după câteva minute. Ascultă: patru dormitoare, trei băi şi jumătate, două etaje din piatră maronie, pe Love Lane. Cum să nu locuim noi pe Love Lane?

Apoi m-a tras lângă el şi m-a sărutat pe burtică, apoi pe buze. L-am sărutat şi eu.

— Avem nevoie de patru dormitoare? l-am întrebat.

— S-ar putea, într-o bună zi, a spus el, zâmbind.

Ştiam că-şi dorea o familie numeroasă, ca a sa. Nu-mi prea dădeam seama ce simţeam eu în legătură cu asta, dar nici nu excludeam posibilitatea.

— Ce-ar fi s-o vedem? am spus eu.

Ne-am dus să vedem casa. Niciodată nu mai văzusem un apartament atât de mare, în zona centrală. Era o sufragerie, o bucătărie în care se putea şi mânca – dar ce vorbesc eu, tu ştii toate lucrurile acestea. Evident. Ai trecut prin asta.

După ce-am cumpărat apartamentul, după ce ne-am mutat în el, după ce-am început să decorăm camera copilului, după ce toate acestea s-au întâmplat, m-am simţit cu adevărat mamă. Abia aşteptam să-mi văd copilul.

L

Nu ştiu de ce multiplii de cinci şi de zece sunt aşa de importanți: a treizecea zi de naştere, a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei, întâlnirile o dată la cinci ani – aniversarea noastră a fost în vara în care eram însărcinată pentru prima dată, la o săptămână după ce eu şi Darren ne-am mutat în noul apartament din Brooklyn Heights. Darren nu se mai oprea din a spune să umplem toate camerele cu copii, dar eu eram prea concentrată la cel care-mi creştea în burtă.

Tu veniseşi în oraş, fără să mă anunți. Nu mă mai contactaseşi de când mă căsătorisem. Probabil că era atitudinea corectă. Eu mă gândeam destul de mult la tine şi fără să-ți faci apariția, în mod real, în lumea mea.

Dar bănuiesc că nu voiai să mă iei pe nepregătite la întâlnire sau, poate, voiai să fii tu pregătit, să vezi ce fel de reacție am eu, înainte de a ne întâlni față-n față. Şi-ai trimis un mesaj, în după-amiaza aceea.

— *Vii diseară?* ai scris.

M-am uitat la mesajul de pe telefon preț de două minute lungi. Nu ştiai că sunt însărcinată. M-am gândit c-ar trebui să afli, înainte de a mă vedea.

Eu voi fi tipa însărcinată, într-o rochie albastră, ți-am scris eu, o jumătate de oră mai târziu.

Probabil nu era cel mai elegant mod de-ați da vestea. Nu mi-ai răspuns.

Şi, desigur, tot restul zilei m-am gândit la ce credeai tu. Dacă erai supărat sau erai fericit pentru mine. Dacă mă vei evita la reuniune sau mă vei căuta intenționat.

— Ce se-ntâmplă azi cu tine? a-ntrebat Darren, punându-mi mâna pe umăr. Te-am strigat de două ori, dar parcă eşti în altă lume. Vrei să-ți închid fermoarul la rochie?

— Scuze, eram cu gândurile la facultate. Şi da, mulțumesc.

Darren are un fix cu închiderea fermoarelor rochiilor mele. Crede că e ceva foarte intim să îmbraci pe cineva. Mai intim decât să dezbraci pe cineva. Spune că asta dovedeşte iubire, nu numai dorință.

— Vrei să-ți fac eu nodul la cravată? l-am întrebat.

El a zâmbit şi a spus da.

Tu cum te-ai pregătit pentru reuniune? Stai la prieteni? Sau la hotel? N-am avut ocazia să te-ntreb.

Reuniunea a fost un pic cam haotică – nu eşti de-acord? Oameni, în mod vizibil, nedezlipiți de soții sau soțiile lor. Câteva dintre noi, în rochii de gravide. La fel cum am simțit acei ochi geloşi ațintiți asupra noastră, la Bloomingdale's, cu ani în urmă, am văzut femei privindu-mă, în timpul reuniunii, cu invidie. Pusesem mâna pe un bărbat de succes şi urma să am un copil. Nu conta că am fost împreună la o universitate din Ivy League, că femeile erau avocate şi doctorițe, dramaturgi şi lucrătoare în bănci, consultante şi cercetătoare academice – toate au venit la mine şi m-au întrebat despre copil, despre căsătorie. Nimeni nu m-a-ntrebat unde lucrez eu, ce-am făcut de la absolvire până atunci. Nimănui nu-i păsa că tocmai fusesem promovată producător-asociat, că pregăteam, de una singură, un nou show numit *Rocket Through Time,* care-i purta pe copii în istorie şi le arăta cum aceasta ne influența prezentul. Numai „Când naşti?", „Ai aflat sexul copilului?", „De cât timp sunteți căsătoriți?", „Unde l-ai cunoscut?" N-aş fi surprinsă dacă jumătate din femeile cu care-am vorbit să se pregătească să-nchirieze case în Hamptons, în vara aceea. Începeam să cred că fostele colege de cămin avuseseră dreptate când se hotărâseră să nu participe.

Apoi te-am zărit pe tine. Erai în cealaltă parte a cortului şi o femeie pe care n-am recunoscut-o îşi ținea mâna pe antebrațul tău, în timp ce stăteați de vorbă. Ea a zâmbit la ceva ce-ai spus tu, apoi a răspuns. Tu ai râs. Brusc mi s-a făcut greață.

— Am nevoie de aer, i-am şoptit lui Darren, care găsise

un alt bancher pentru investiții, cu care discuta afaceri.

— Oh! a făcut el. Te simți bine?

Eu am dat din cap.

— Mi-e un pic greață. Voi fi bine.

Scăpasem de faza cu greața de dimineață a sarcinii numai cu câteva săptămâni înainte. Darren era obişnuit să mă vadă vomitând, dar nu era o experiență plăcută, pentru niciunul dintre noi.

— Eşti sigură? m-a-ntrebat el.

— Da, am spus eu şi m-am îndreptat spre ieşirea din cort.

Am tras de câteva ori aer în piept şi apoi m-am întors spre cort. Acesta n-avea niciun perete, aşa că puteam privi direct înăuntru. Nu te-am mai văzut, dar femeia stătea de vorbă cu altcineva, cu mâna pe antebrațul acelui bărbat. Asta a contat pentru mine mai mult decât respirațiile profunde. Greața a dispărut.

Eram pe punctul să mă întorc la Darren, când am simțit că mă atinge cineva pe umăr. Erai tu, bineînțeles.

— Luce, ai spus.

M-am răsucit.

— Gabe, salut! am spus eu.

Pielea de pe umăr mi s-a făcut ca de găină când m-ai atins.

— Frumoasă rochie! ai zis.

Darren mi-a spus că atunci când bărbații rostesc asta, vrea să însemne, de fapt „Arăți sexy în această rochie.” Niciodată nu-mi dădusem seama total dacă avea dreptate. Ar fi trebuit să te-ntreb pe tine, atunci, ce voiai să spui.

— Mulțumesc, am zis. Frumoasă cămaşă!

Gropița ta din barbă şi-a făcut apariția.

— Nici măcar nu-mi dau seama. Eşti exact ca înainte, mi-a spus el.

Atunci m-am întors într-o parte şi mi-am strâns rochia pe lângă corp.

— Dar acum? l-am întrebat.

Ochii tăi s-au mărit, pentru o clipă, înainte să

zâmbeşti.

— Ei, e…

— Da, am spus eu. E un copil.

Sarcina nu era foarte înaintată, eram numai în patru luni. Dar nu-mi mai puteam purta hainele obişnuite. Fusesem nevoită să-mi cumpăr o rochie nouă.

— Felicitări, Luce, ai spus tu. Mă bucur pentru tine.

— Mulțumesc.

Am dat drumul rochiei.

— La tine cum mai stau lucrurile?

Zâmbetul tău a pălit şi ai ridicat din umeri.

— Întotdeauna e ciudat când mă-ntorc la New York. Parcă sunt în *Înapoi în viitor* şi mă-ntorc într-o lume care a mers înainte, în timp ce eu mă uitam în altă parte.

Privirea ta a rătăcit înapoi spre burta mea.

— Şi lumea ta s-a schimbat, totuşi, am spus eu.

Tu ai scuturat din cap.

— Nu pot explica. Lumea mea s-a schimbat, dar simt că New Yorkul meu trebuia să rămână acelaşi. Totul trebuia să fie exact cum l-am lăsat, ca atunci când revii la dormitorul tău din copilărie.

Te-ai întrerupt brusc.

— N-are niciun sens ce spun, ai adăugat.

— Ba are, am zis. Spațiul tău de siguranță s-a schimbat.

— Da, ai spus, cu privirile pe burta mea. Da, ai repetat.

Apoi ai adăugat:

— Ar trebui, probabil, să plec… a fost grozav că te-am văzut, Lucy. Baftă! Sunt cu adevărat fericit pentru tine.

Te-ai dus repede spre barul aflat lângă ceasul solar.

Voiam să te strig şi să-ți spun să nu pleci. Voiam să-ți pun mai multe întrebări, ca să-nțeleg ce simțeai, să aflu cum era lumea ta. Aşteptam să m-atingi din nou şi să mi se facă pielea de găină.

Dar tu erai gata să pleci. Prelungirea acestei conversații n-ar fi adus nimic bun. Aşa că m-am întors la Darren.

— Te simți mai bine, iubito? m-a-ntrebat el.

— Mult mai bine, i-am spus eu şi mi-am sprijinit capul de umărul lui.

Fără a pierde un cuvânt din conversația pe care-o purta, el m-a luat în brațe şi m-a sărutat pe creştet.

Nu mi s-a făcut pielea de găină, dar m-am simțit chiar bine.

LI

Un lucru pe care l-am învățat – de la muncă, de la tine, de la viața mea cu Darren – este că, în ceea ce mă priveşte, nouăzeci şi nouă la sută din surprize ar trebui evitate cu orice preț. Când pot să mă pregătesc pentru ceva, îmi este mult mai uşor să gestionez lucrul acela. Nu mă pot stăpâni să nu-mi imaginez că, dac-aş fi fost pregătit dinainte, când tu ai plecat din New York, dac-aş fi ştiut că eşti în negocieri cu Associated Press pentru o slujbă, m-aş fi descurcat mai bine cu situația. Dar faptul că totul a fost o surpriză, asta… asta a făcut totul şi mai dificil. De aceea am decis să aflăm sexul copilului. Voiam să ştiu, ca să mă pot pregăti. La câteva săptămâni după reuniune, am aflat că vom avea o fetiță. Nu m-am deranjat să le contactez pe toate femeile care mă întrebaseră. Mi-am imaginat că vor afla de pe Facebook, dacă erau cu toate atât de curioase.

Din cauza faptului că nu-mi plăceau surprizele, am citit – nu-ți pot spune cu exactitate cât de multe cărți – despre experiențele unor femei la naştere, despre lucrurile la care trebuia să mă aştept, despre opțiunile pe care le aveam la dispoziție. Am crezut că m-ar putea ajuta să mă pregătesc – ar putea opri coşmarurile pe care le aveam în legătură cu naşterea în metrou sau la birou, sau într-un taxi. Sau cele despre situația în care copilul mi-ar provoca rupturi, ca în scena aceea din *Alien.* Am făcut un plan pentru naştere, aşa cum a sugerat doctorul, dar, în timp ce-l făceam, ştiam că bebeluşul putea avea propriul lui plan, la care eu nu contribuisem.

Am intrat în travaliu, noaptea, după cina la Heights Cafe. Am mâncat un burger – de fapt, jumătate de burger, pentru că, practic, în stomacul meu nu mai era loc pentru mâncare. Copilul urma să se nască peste două zile, pe 21 noiembrie, şi Darren a spus c-ar trebui să ieşim cât mai mult seara, înainte ca fetița să se nască,

chiar dacă asta însemna o jumătate de burger la un restaurant din apropierea apartamentului, ca să putem merge până acolo pe jos. La atât ne ducea mintea atunci. Ştiam c-o va chema Violet, după bunica lui Darren, care murise când el avea şaisprezece ani. Mie îmi plăcea mult numele – cum suna, faptul că era nume de floare şi de culoare, cu alintul Vi. Am hotărât şi un al doilea nume – Anne – după mătuşa mea. Violet Anne Maxwell. Încă îmi place numele ei.

Aşadar, după cină, în timp ce mergeam pe jos spre casă, eu cu o haină care cu greu mi se-nchidea peste burtă, am simțit cum mi se umezeşte lenjeria. Dau prea multe informații? Îți pasă, de fapt, ție despre ce simțeam eu în noaptea în care s-a născut Violet? Dacă-mi spui să mă opresc, o voi face. Numai să-mi dai un semn. Nu? Bine.

Îmi amintesc că m-am gândit: *Serios? Acum?* Unul dintre scopurile mele în privința sarcinii a fost să trec prin toată experiența fără „să fac vreo greşeală", cum spuneam noi când o-nvățam pe Violet să meargă la oliță. Kate fusese nevoită să-şi schimbe chiloții de fiecare dată când strănuta, în timpul sarcinii. Eu sperasem să nu mi se-ntâmple aşa ceva. Când am ajuns la un bloc distanță de apartamentul nostru, totuşi, picătura a devenit mai mult decât o picătură şi mi-am dat seama ce se-ntâmplă.

M-am întors spre Darren.

— Cred că mi s-a rupt apa, am spus.

El a înțepenit pe loc.

— Serios?

Vedeam emoția din ochii lui.

— Stai, crezi sau ştii? a-ntrebat.

— Cred că ştiu, am răspuns eu.

El a râs şi m-a îmbrățişat, şi m-a sărutat, şi a spus:

— Poți merge? Eşti bine? Să chemăm doctorul? Acum?

Chiar dacă eram deja îngrijorată în legătură cu ce urma să se-ntâmple din acel moment şi chiar dacă picioarele îmi erau ude şi-mi era frig, i-am spus că eram

sigură că puteam merge până la apartamentul nostru şi că-l puteam suna pe doctor când ajungem acasă. M-a ținut de mână tot drumul, vorbind mult mai repede decât de obicei despre persoanele pe care trebuia să le sunăm şi despre lucrurile pe care nu trebuia să le uite, odată ce pornim spre spital. (Încărcătorul pentru telefon! Laptopul lui! iPodul lui şi difuzoarele!) Făcuse o mică listă cu muzică pe care s-o ascultăm în diferite momente ale travaliului şi ale naşterii. Nu eram sigură că voiam s-o ascult, dar asta-i dădea lui ceva de făcut, un mod de a se pregăti.

Am aşteptat acasă, încercând să urmărim un film de care nu-mi aduc deloc aminte, până când contracțiile au început să se repete la intervale de cinci minute, exact cum spusese doctorul. Atunci am luat un taxi şi ne-am dus la spital. Douăsprezece ore mai târziu, s-a născut Violet. Era frumoasă şi perfectă, cu păr negru şi ochi închişi la culoare şi cele mai lungi gene pe care le văzusem vreodată la un copil.

Darren are ideea fixă că copiii tuturor prietenilor săi – inclusiv tripleții lui Jay şi ai Vanessei – arătau ca Winston Churchill sau Mr. Magoo când s-au născut. Deschidea chiar, din când în când, calculatorul ca să-mi arate copilul cuiva pe Facebook şi-mi spunea: „Churchill sau Magoo?" Şi în toate cazurile copiii arătau ca unul dintre cei doi.

Când Violet a fost spălată şi îmbrăcată, şi înfăşată ca un burrito, cu o căciuliță în dungi pe cap, asistenta mi-a pus-o în brațe, şi eu m-am uitat la Darren.

— Churchill sau Magoo? l-am întrebat eu.

— Cred că este primul copil din istoria lumii care nu arată ca niciunul dintre ei. Seamănă cu tine, a spus el. Norocoasă fetiță!

Apoi s-a descălțat, s-a urcat în pat lângă mine şi am început să ne legănăm toți trei. La un moment dat, eu căzusem în adorație – eram uimită de faptul că Darren şi cu mine creaserăm împreună o persoană, modul în care

genetica o făcuse să semene cu mine, modul în care lucrează biologia pentru a face posibil acest moment de fericire.

— Te iubesc, i-am spus lui Darren.

— Eu vă iubesc pe amândouă, a spus, la rândul lui.

Trebuie să-nțelegi că-l iubesc cu adevărat pe Darren. Ce avem noi nu este perfect, dar este iubire absolută.

LII

Când m-am logodit, brusc am simțit că intrasem într-un club, unul care exista de zeci de ani, de secole, de milenii – Clubul Femeilor Care s-au Logodit. La fel am simțit şi la căsătorie, ca şi cum calitatea de membră a Clubului Femeilor Căsătorite a devenit efectivă când mi-am pus rochia albă şi-am mers printre invitați şi am spus „Da". Dar nimic nu mi-a dat sentimentul de aderare la un club mai mult decât faptul că am avut un copil. Exista o linie care despărțea femeile cu copii de cele fără copii. Mamele şi nemamele.

Chiar şi-n acest club existau nişte subdiviziuni – Mamele „Doamne, Ajută-mă" şi Mamele Experte, cele cu poze ale copiilor îmbrăcați impecabil, dormind pe perne de satin, pe care era scris *Îl visez pe tata,* puse pe Facebook.

Eu nu eram genul acesta de mamă. Încă nu sunt genul acesta de mamă şi nu voi fi niciodată.

M-am înscris în Clubul Mamelor – am fost nevoită, nu era altă cale – dar consideram că am avut o zi bună dacă eu şi Violet eram curate, hrănite şi dormeam mai mult de cinci ore, în total, pe noapte. Am avut concediu post-natal trei luni, dar după vreo opt săptămâni, am simțit că am ajuns la limită. Să devin o mamă casnică nu era deloc ceea ce-mi imaginasem eu că se va-ntâmpla.

Kate mă suna cel puțin o dată pe zi să vadă ce mai fac, chiar dacă putea să stea de vorbă numai un minut sau două. Ea o născuse pe fiica ei, Victoria, cu şase luni înainte şi firma ei avea un program maternal cu adevărat generos, aşa că tocmai se-ntorsese la birou şi lucra ca o nebună, încercând să se asigure că nu devenise o mamă obsedată.

— Va deveni din ce în ce mai uşor, mi-a spus ea. Jur.

Dar eu nu simțeam deloc că era aşa.

Alăptam, şi Violet sugea, practic, toată ziua. Sau cel

puțin aşa mi se părea. În unele zile, nici măcar nu mă deranjam să-mi pun un tricou. Şi mă confruntam cu ceea ce numeam Nivele de Incidente Fecale. Nivelul unu nu era cine ştie ce. Nivelul doi umplea un scutec. Nivelul trei se scurgea pe picioare. Nivelul patru îi uda spatele. Nivelul cinci era cel mai rău – însemna că era plină de fecale de la umeri până la genunchi. Era nevoie de îmbăiere. Şi, adesea, era nevoie să-mi schimb şi eu hainele. Între nivelul trei, patru şi cinci aruncam atâtea scutece, încât e uluitor că aveam destule ca s-o schimb.

Totuşi, într-o zi, Violet a reuşit să ajungă la nivelul şase. Avusesem o dimineață grozavă. Ea era curată, eu eram curată, mâncaserăm amândouă – deşi eu nu dormisem mai mult de trei ore la rând de zile bune – şi, cum în apartament era foarte cald, ea era îmbrăcată numai într-un scutec şi tricou. Tocmai începuse să surâdă şi mie mi se topea inima la fiecare zâmbet de-al ei.

Aveam o zi atât de bună, încât am decis să pregătesc o cină adevărată, ceva ce se-ntâmplase probabil de două ori în ultimele opt săptămâni. O pusesem pe Violet într-un scaun pentru copii care vibra şi l-am pornit. Apoi am dezgheţat nişte carne de pui şi am început să-l gătesc. Mergea radioul – un post care-mi amintea de tata – şi am început să cânt My Girl. Aveam mâinile murdare de ou şi pesmet, dar mă simțeam grozav. Şi, atunci, Violet a-nceput să urle.

M-am dus la ea şi-am încremenit. Atinsese pentru prima oară în viața ei Nivelul de Incidente Fecale şase. Probabil din cauza scaunului care vibra sau a unghiului în care era aşezată, sau a lipsei altor hăinuțe în afară de scutec şi tricou, dar, cumva, avea caca pe coapse, pe mâini şi în păr. Am tras aer în piept, m-am spălat repede pe mâini şi-am ridicat-o din scaun. Dădea din mâini dezordonat, aşa că, acum, şi eu aveam caca pe obraji, pe tricou şi pe încheietura mâinii. Şi apoi, m-a apucat de păr. Încă țipa şi am început şi eu să plâng.

Aşa ne-a găsit Darren.

— Lucy? l-am auzit strigând din holul de la intrare. Ce se-ntâmplă? De ce Violet…?

Şi atunci a intrat în bucătărie.

— Oh, a făcut el. Oh, Doamne!

Şi-a lăsat servieta pe podea şi şi-a scos haina de la costum.

— Mă ocup eu de maşina asta de făcut caca. Tu du-te la duş, a spus.

M-am uitat la el şi am inspirat, scuturându-mă din tot corpul.

— S-o dezbrac întâi. Nu vrei să-ți murdăreşti costumul. Şi nu este doar o maşină de făcut caca. Este şi-o maşină de vomitat, în acelaşi timp, am zis.

— Bleah, a făcut el, desfăcându-şi nasturii de la cămaşă şi aruncând-o peste haină. Ce titlu crezi c-ar fi potrivit pentru asta? *Bărbat gol îşi salvează soția şi copilul?*

Eu am râs, oarecum.

— Ce-ai zice de *Bărbat gol face ce face soția lui cât e ziua de lungă cu copilul murdar?* i-am sugerat eu.

— Serios? a-ntrebat el. Se-ntâmplă des?

Se dezbrăcase de tot, mai avea pe el numai chiloții, şi a luat-o pe Violet.

— Oh, ce grea e, a spus când a apucat-o de subțioară.

— Ei, nu nivelul şase, i-am spus eu, dar nivelul cinci nu este aşa de rar.

— Despre ce vorbeşti? m-a-ntrebat el, în timp ce ne-ndreptam toți trei spre baia principală.

Baia avea şi vană, şi duş, şi instalaserăm o cădiță pentru copii în cada cea mare, pentru Violet. Annie s-a alăturat paradei noastre când am început să urcăm treptele, exprimându-şi confuzia prin lătrat.

Darren a dat drumul la apă pentru baia Violetei, în timp ce eu m-am dezbrăcat şi m-am băgat la duş, iar Annie s-a ghemuit pe covoraşul din fața chiuvetei. Printre aburi, i-am explicat lui Darren despre Nivelele Incidentelor Fecale.

Şi, cu această ocazie, i-am spus că voiam să mă-ntorc la lucru, când se va termina perioada postnatală. Că aveam nevoie de asta. Vorbiserăm despre lucrul acesta de mult, din perioada sarcinii, dar amânasem să iau o decizie, pentru că mi se păruse că erau prea multe variabile, prea multe detalii pe care nu le ştiam. Cu toate acestea, ştiam ce voia Darren să fac.

— Credeam c-am vorbit despre lucrul acesta, a spus el.

— Am discutat şi acum discutăm din nou, am spus, în timp ce-mi spălam părul murdar de vomă.

— Dar credeam c-ai fost de-acord că Violet va fi mai bine cu tine decât cu o străină. Nimeni nu va avea grijă de ea cum ai tu.

Mi-am băgat capul sub duş.

— Cinstită să fiu, cred că greşeşti. Şi asta-i numai o parte a problemei. Mă tot gândesc la ce-mi spunea bunicul, tot timpul: *Cei care pot, fac.* Prin asta înțelegea asumarea responsabilității. Dacă poți ajuta pe cineva, dacă poți să faci ceva bun, dacă poți îmbunătăți lucrurile, trebuie s-o faci. Şi eu pot. Sunt capabilă să-mi aduc contribuția mai mult în lume decât dacă aş sta acasă cu Violet, în fiecare zi. Pe 11 septembrie, mi-am promis mie însemi să-mi trăiesc viața în aşa fel încât să dăruiesc ceva lumii. Şi vreau să fac asta. *Trebuie* s-o fac.

— Dar nu-ți place să stai acasă cu Violet? a-ntrebat Darren, ca şi cum n-ar fi auzit niciun cuvânt din ce spusesem eu.

Am tras aer în piept.

— Sunt momente minunate, am răspuns. Dar îmi place şi să fiu producător-asociat. Ador să fac emisiuni de televiziune. Am muncit din greu în ultimii cinci ani şi sunt bună la ce fac. Nu mă pricep la spălat scutece.

— Ai doar nevoie de mai mult timp, a spus, aruncând la gunoi tricoul lui Violet şi scutecul murdar. Nu se poate să crezi că slujba e mai importantă decât fiica ta.

Eram gata să lovesc ceva. Sau să-ncep să plâng. Sau amândouă. Mi-am clătit părul pentru ultima oară şi-am

oprit apa la duş.

— Bineînțeles că nu cred asta, am spus, punându-mi pe mine un halat. Dar îmi prețuiesc şi propria-mi fericire. Şi, dac-aş sta acasă, dacă asta ar fi viața mea, mi-ar displăcea profund. Aş avea resentimente față de *ea.* Şi față de tine.

— Cred că face pişu, a spus el, în timp ce-o aşeza în cădiță.

— Se-ntâmplă, am răspuns, îngenunchind s-o ridic.

— Multe femei şi-ar da viața pentru această şansă, a spus Darren. Tu n-ai nevoie să munceşti. Câştig eu destul. Am slujba asta şi tu n-ai nevoie să lucrezi.

— Nu, am spus, şamponându-i lui Violet părul. Tu ai acea slujbă pentru că-ți place acea slujbă. Îți place să faci bani şi să obții respectul oamenilor. Îți place senzația care vine odată cu încheierea unor contracte uriaşe.

— Nu numai asta… a spus Darren.

Eu l-am oprit.

— Şi-ți place şi să-ți întreții familia, înțeleg asta. Îți place să poți avea grijă de noi. Şi apreciez lucrul acesta, chiar îl apreciez. Dar să nu spui că tu munceşti numai ca să nu trebuiască să muncesc eu. Munceşti pentru că-ți place ce faci. Exact cum şi mie-mi place ce fac.

Darren tăcea. Când m-am uitat la el, părea că mă studia, mă cerceta din priviri.

— Ai vrea să renunți? Să stai cu ea în fiecare zi, toată ziua, singur? Ştiu că e minunată şi amândoi o iubim. Dar ai vrea să faci asta?

— Financiar, nu este posibil, a spus el, în timp ce-o spălam pe Violet pe spate cu un prosopel în formă de rățuşcă.

— Nu asta te-am întrebat.

— E o-ntrebare ridicolă, a zis el. N-am putea trăi numai din salariul tău.

— Să zicem, să zicem că e posibil, din punct de vedere financiar, am spus eu printre dinți. Să zicem că putem trăi din salariul meu, atât de bine cât să fii fericit. Ai fi

dispus să renunți la slujba ta?

— Soțiile multor colegi de-ai mei… a-nceput el.

— Eu nu sunt soțiile colegilor tăi, am spus eu. Eu sunt eu. Şi n-ai răspuns încă la întrebarea mea. Ai vrea să stai acasă cu ea, în fiecare zi, şi să renunți la slujbă? În teorie?

Violet părea curată, aşa c-am scos-o din baie. A plâns până-am înfăşat-o într-un prosop roz aprins, cu o glugă, care avea urechi de iepure. Şi o coadă de bumbac.

— Nu aşa am crezut că va fi viața noastră, a spus Darren. Nu asta mi-am dorit.

L-am privit direct în față, în timp ce-o țineam pe fiica noastră la piept. Am simțit cum mi se umplu ochii de lacrimi şi nu aveam nicio putere să le opresc.

— Nici eu nu mi-am dorit asta.

El a deschis gura, dar părea că nu-şi găsea cuvintele.

Nu m-am mai uitat la el. N-am mai spus nimic altceva. În schimb, am uscat-o pe Violet, frecând-o cu prosopul şi am dus-o în camera ei, unde i-am pus un scutec nou şi o pijama în dungi.

— Eşti bine-acum? am întrebat-o.

Ea a zâmbit şi-a gângurit către mine, în timp ce eu îmi ştergeam lacrimile de pe obraji cu un şervețel.

L-am auzit pe Darren intrând în cameră, în spatele meu.

— Nu, a spus el. N-aş vrea să-mi părăsesc slujba şi să stau acasă, în fiecare zi, cu ea.

Eu am dat din cap, lipindu-mi buzele pe părul lui Violet, simțindu-i căldura la pieptul meu, trăgând putere din ea, pentru ea. Ea avea nevoie de-o mamă care să fie acolo pentru ea, căreia să nu-i fie frică să facă exact ce-şi dorea. Trebuia să fiu un model pentru Violet.

— Acum înțelegi, i-am spus eu lui Darren.

El s-a apropiat şi m-a prins pe după umeri.

— Regret că nu sunt una dintre acele femei, că nu sunt ca soțiile colegilor tăi, am zis. Îmi cer scuze că statul acasă nu mă va face fericită. Dar asta sunt eu. Şi simt

nevoie să muncesc.

— Nu spune asta, a zis el. Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru că eşti cine eşti. Eu trebuie să-mi cer scuze.

Voiam să-ntreb: *Pentru ce?* ca să mă asigur că nu-şi cerea scuze numai pentru a face pace. În schimb, am spus:

— Scuzele sunt acceptate.

Deşi, privind înapoi, mi-am dat seama că el nu-şi prea ceruse scuze. Înțelesese numai c-ar trebui să-şi ceară scuze.

A doua zi am început să căutăm o bonă. Şi, cam după o lună, eu am început serviciul. Violet îmi lipsea cât eram la muncă – mai mult decât mă aşteptasem, de fapt. Dar îi eram recunoscătoare lui Darren. Recunoscătoare pentru că noi doi aveam opțiuni, că puteam angaja pe cineva să ne-ajute când era nevoie, că, în cele din urmă, el voia să fiu fericită.

LIII

Există câteva momente în viața mea pe care le pot revedea atât de clar, de parcă m-aş putea întoarce în timp şi retrăi amintirile pas cu pas şi, apoi, există lungi perioade de timp – zile şi săptămâni întregi – care par imposibil de deosebit una de-alta. Lunile de după reîntoarcerea mea la serviciu, cu Violet încă bebeluş, sunt în ceață. Abia dacă apucam să dorm puțin şi mă ocupam de noi emisiuni. Mă mulgeam la birou şi încercam să petrec cât mai mult timp posibil cu Violet. Pe Facebook stăteam foarte puțin şi numai pentru a posta acele fotografii obligatorii „la cinci luni, la şase luni, la şapte luni". Aşa că n-am mai văzut poze cu tine şi Alina. N-am mai urmărit evoluția acelei relații. Dacă n-aş fi fost atât de ocupată, aş fi remarcat faptul că nu mai vorbiserăm de la reuniune. Ajunsesem la faza în care tu nu mai contai, la faza dinainte de apelul tău, din dimineața nunții mele.

Apoi, când am postat fotografia „Violet la opt luni" şi i-am dat Like Juliei care era la Amsterdam, emblema cu inimioară şi-a făcut apariția pe pagină. *Gabriel Samson s-a logodit cu Alina Alexandrov.* Era o fotografie de-a ta ținând în brațe o femeie frumoasă cu păr castaniu, cu ochi mari căprui şi un zâmbet enorm. Am simțit că-mi zvâcneşte stomacul. *Asta n-ar trebui să-nsemne nimic pentru tine,* mi-am spus în sinea mea. *Tu eşti căsătorită, ai un copil, nu l-ai văzut pe el de aproape un an, nu mai e al tău de aproape patru ani.* Dar n-a fost aşa. A contat. În acea fotografie, am văzut cum aş fi putut fi eu. Am văzut calea pe care n-am urmat-o.

Mi-am petrecut următoarele patru ore deschizând fotografiile tale şi uitându-mă la voi doi în vacanță în Croația. Eu nu fusesem în Croația. Apoi, la tine, în China, pe Marele Zid. Şi în Egipt, dansând cu Alina, care purta o fustă pentru dansul de buric, făcută din şifon roşu, cu monede de argint. Am fost surprinsă de cât de geloasă

eram pe acel stil de viață. Voiam să urc şi eu pe Marele Zid în China, voiam să dansez din buric, în Egipt.

Erai din nou stabilit în Bagdad şi părea că şi ea era acolo, lucrând la *The Guardian.* Am deschis site-ul *The Guardian* şi-am citit toate articolele scrise de ea. Apoi am căutat pe Google şi-am citit articolul despre ea din Wikipedia. Apoi am descoperit că şi tu ai o pagină pe Wikipedia. Şi că paginile voastre erau conectate şi cineva adăugase recent informația despre logodna voastră.

Eu nu aveam o pagină pe Wikipedia. Nici Darren nu avea. Când verificam asta, Violet a-nceput să plângă, aşa că am închis calculatorul. Dar, mai târziu, în acea zi, ți-am trimis un e-mail în care-am scris scurt: *Felicitări!*

Tu nu mi-ai răspuns.

LIV

În acel septembrie, eram tot în perioada de aiureală de după naşterea lui Violet, dar viaţa începea s-o ia pe-o cale mai sigură. Ea dormea toată noaptea, în sfârşit, şi ne petrecuserăm ultima săptămână din august, ca o familie adevărată, într-o casă închiriată la Westhampton Beach. Îi plăcea la piscină, aşa c-am uns-o cu cremă protectoare, am pus-o într-un mic dispozitiv care avea ataşat un acoperiş care s-o apere de soare şi-am lăsat-o să plutească ca o mică geamandură, în timp ce ne bălăceam, la rândul nostru, în piscină. Parcă eram într-un colţ de rai.

— Îţi place aici, a spus Darren mai târziu, în timp ce Violet sălta şi lovea apa cu mâinile şi noi doi stăteam pe trepte la un capăt al piscinei, cu câte-un pahar cu Chardonnay rece în mână.

— Şi ţie-ţi place aici, am răspuns, punându-mi capul pe umărul lui.

— Îmi place, a spus el. Ar trebui să ne cumpărăm o casă aici.

— Poate-o vom face-ntr-o zi, i-am spus eu. Dar, deocamdată, să închiriem pentru o săptămână sau două, în fiecare vară, mie mi se pare ideal pentru noi.

El a aprobat.

— Într-o zi. E pe lista mea, îţi aduci aminte?

Nu-mi aduceam aminte.

— Desigur, am răspuns. Mă tem c-am amânat multe puncte de pe listă.

El a clătinat din cap.

— Nu, n-am amânat nimic, a spus el. Anul acesta am devenit părinţi. Asta era pe lista noastră.

Am râs.

— Aşa-i, am spus. Retrag ce-am spus. Ne pricepem de minune să concepem liste cu ce avem de făcut înainte de moarte.

— Chiar suntem, a spus el sărutându-mă, în timp ce Violet ne stropea pe-amândoi.

La asta mă gândeam, în dimineața aceea, în metrou – la săptămâna petrecută la Westhampton, la piscină, la cât de relaxant a fost. Apoi am ridicat privirea. Bărbatul din fața mea avea în mână un exemplar din *The New York Times.* Am citit titlul unui articol: *Mai multe cadavre scoase din hotelul Rubble, în Pakistan.* M-am gândit imediat la tine. Oare erai în Pakistan? Ultima dată când aflasem ceva despre tine erai în Bagdad, dar era posibil să te fi mutat? Sau să ai o misiune în Islamabad? Era posibil să fi locuit în acel hotel?

N-am putut respira normal până n-am ajuns la serviciu, nu m-am logat la Facebook şi n-am văzut că ai postat articolul de pe Associated Press, despre hotel. Cunoşteai persoane care fuseseră ucise în explozie, dar nu, nu fuseseşi ucis. Tu erai încă în Irak.

— Oh, îți mulțumesc, Doamne, am şoptit.

Apoi, am parcurs pagina ta, curioasă să văd ce mai făceai. Mi-a sărit în ochi un simbol al unei inimioare frânte. Tu şi Alina vă despărțiserăți. M-am întrebat ce sentâmplase şi mi-a părut, cu adevărat, rău. Voiam să fii fericit. Pentru o clipă, m-am gândit să-ți scriu, dar n-am făcut-o.

Ziua mea, săptămâna, luna au continuat, dar tu erai prezent în gândurile mele mai mult decât fuseseşi de când se născuse Violet. Continuam să caut fotografii deale tale. Mă-ntrebam dacă aveai de gând să te-ntorci la New York, curând şi, în caz că te-ntorceai, dacă mă vei anunța.

LV

Zilele obişnuite se transformă, uneori, în zile extraordinare, când te-aştepți mai puțin. Era o zi de vineri din ianuarie. Lucram de-acasă, auzind-o pe Violet gângurind cu bona, în timp ce răspundeam la mesajele de la birou. Violet avea un an şi două luni şi putea să spună doar câteva cuvinte, ceea ce n-o împiedica să-ncerce să ne explice nouă secretele universului. Cel puțin, asta ne imaginam Darren şi cu mine că făcea ea în timp ce monologa minute-n şir, scoțând sunete fără niciun sens.

Maria, bona, răspundea în spaniolă – urmare a ideii lui Darren de a-ncerca s-o creştem pe Violet într-un mediu bilingv. Eu credeam că era suficient s-o facem să vorbească într-o singură limbă, dar el a insistat şi eu m-am lăsat convinsă. I-am cerut totuşi Mariei să-i citească cărți în engleză şi s-o ducă la cursuri de muzică, şi la locuri de joacă, şi la lecturi de poveşti, la biblioteca publică. Părea un compromis cinstit. Şi, apropo, Violet n-a-nvățat niciodată mai mult de *hola, adios, por favor* şi *gracias,* până n-a-nceput să urmărească *Dora Exploratoarea.* Puterea televiziunii! Alți copii au interdicții cu privire la ce pot urmări la televizor, dar Violet se uita la toate emisiunile scrise de mine şi, în plus, la unele concursuri. Ea era micul meu grup-țintă format dintr-o singură persoană şi era interesant să văd ce anume-i capta atenția, ceea ce o atrăgea. Am fost bucuroasă, în secret, când *Rocket Through Times* a ținut-o lipită cu ochii de televizor. Şi, de asemenea, când a ieşit din cameră în clipa în care a început *Guillaume.* Detest acea emisiune. Kate jură că de acolo a învățat Victoria să se prostească. Probabil că are dreptate.

În timp ce scriam un răspuns despre bugetul următorului sezon al emisiunii *It Takes a Galaxy,* Gmail-ul m-a atenționat şi imediat a intrat un mesaj de la tine.

Salut, Luce,

Ştiu c-a trecut ceva timp. Cam prea mult. Imposibil de măsurat, aşa de mult pare. Dar voi fi în New York, mâine, în drum spre ceremonia din DC. Nu puteam rata un asemenea moment. Îți vine să crezi, primul nostru preşedinte afro-american? Toată lumea este în culmea fericirii pe-aici. Cred că alegerea lui Obama va aduce lucruri măreţe pentru ţara noastră – o direcţie nouă, mai bună, mai blândă. Oricum, mi-ar plăcea să te văd. Există vreo şansă să fii liberă pentru o cafea, mâine după-amiază?

Gabe

Nu-mi venea să cred. N-am răspuns imediat. De fapt, nu am răspuns până în noaptea următoare, după ce i-am spus despre vizita ta lui Darren.

— Ai rămas în legătură cu tipul ăla? m-a întrebat el, sincer surprins.

Eu am clătinat din cap.

— Nu l-am mai văzut şi n-am mai vorbit cu el de la reuniunea de la Columbia. Mi-a trimis un e-mail, aşa, din senin.

Darren şi-a desfăcut nasturele de la guler.

— Vrei să-mi faci o favoare? m-a-ntrebat el.

Eu am încremenit, oarecum uimită.

— N-ai încredere în mine? am întrebat eu.

Darren a tras aer în piept.

— Am încredere în tine, a spus el. În el n-am încredere. Nu ştiu de ce vrea să te vadă. Şi cred c-ar trebui s-o iei cu tine pe Violet.

Eu am dat din cap. Ştiam că, dacă aş fi spus nu, i-aş fi transmis lui Darren un mesaj pe care nu doream să i-l transmit.

— Bineînţeles, am spus. O voi lua pe Violet cu mine. Dar eu cred că e numai un vechi prieten care vrea să

păstreze amiciția noastră.

Ți-am răspuns, noaptea.

Mă bucur să am veşti de la tine. Ce zici de ora 3 p.m., mâine, în Brooklyn Heights? E un Starbucks pe Montague.

Nu i-am spus despre Violet.

Tu mi-ai transmis imediat: *Sună bine.*

Aveam un plan al nostru.

În ziua următoare, am îmbrăcat-o pe Violet în jeanşi, cizmulițe şi un pulover gri cu o inimă roz brodată aplicată. I-am pus o fundă roz în păr. De fapt, eram îmbrăcate cam la fel, deşi puloverul meu era maron, fără broderie şi n-aveam nicio fundă-n păr.

Darren era la sală când noi două ne-am tras fermoarele hainelor de iarnă şi-am ieşit din casă.

M-am uitat prin uşa de sticlă a localului Starbucks şi te-am văzut la o masă, cu capul plecat, citind ceva pe BlackBerry. Darren şi cu mine abia trecuserăm la iPhone, dar, cumva, avea sens ca tu să foloseşti încă BlackBerry. Am parcat căruciorul afară, am luat-o pe Violet pe coapsa mea şi-am deschis uşa. Tu ai ridicat privirea.

— Salut, Lucy, ai spus tu. Şi salut…

— Violet, l-am ajutat eu. Violet, acesta este prietenul lui mami, Gabe. Gabe, ea e fiica mea.

— Hei-hei, a făcut Violet.

Era unul din cuvintele ei, întotdeauna dublate, iar eu şi Darren nu-nțelegeam deloc de ce.

— Seamănă cu tine, ai spus, ridicându-te. Uau.

La ce te gândeai, în momentul acela? Întotdeauna m-am întrebat. Faptul că semăna cu mine şi nu cu Darren o făcea pe Violet mai… interesantă? Mai tolerabilă? Mai uşor de iubit?

Cred că Violet simțise ceva ce-i plăcea, pentru c-a ridicat mâinile şi tu ai luat-o în brațe.

— Hei-hei, a spus ea şi te-a mângâiat pe obraz.

— Hei-hei, i-ai răspuns tu.

Apoi ți-ai folosit brațul liber pentru a mă-mbrățișa.

— A trecut atâta timp; mă bucur c-ai venit.

Ți-am luat-o pe Violet din brațe şi ne-am aşezat față-n față. Am pus pe masă câteva cărți şi câteva cuburi şi Violet a-nceput să se joace cu ele.

— Am văzut pe Facebook că te-ai logodit, am spus.

Nu ştiam cât timp aveam la dispoziție şi voiam să aflu ce se-ntâmplase. Pentru că Darren avea dreptate, nu exista niciun motiv evident pentru această întâlnire, după atâta vreme.

Tu ai râs.

— Direct la țintă.

Eu am ridicat din umeri şi am luat cartea pe care Violet o aruncase pe podea.

— Vrei să ştii ce s-a-ntâmplat, ai spus.

— Numai dacă vrei să-mi spui, am răspuns.

Aşa că mi-ai povestit despre Alina şi despre slujba care i s-a oferit în D.C. Şi despre cum voi doi v-ați dat seama că mai importante decât relația voastră erau carierele voastre. Ea voia să meargă în D.C., tu voiai să rămâi în străinătate şi niciunul nu voia să facă un compromis pentru a rămâne împreună. Nu mă puteam stăpâni să nu mă gândesc la noi doi, la cum m-ai părăsit şi pe mine, din acelaşi motiv.

— A fost o poveste cu două persoane foarte cumsecade care nu erau făcute una pentru cealaltă, ai spus.

M-am întrebat dacă făceai remarca de dragul meu.

— Îmi pare rău, am spus.

— Răă-uu, a repetat Violet, ridicându-şi privirea.

Un alt cuvânt de-al ei.

Tu ai râs.

— Te-ai clonat? Ai făcut un xerox? E fantastică.

— Eşti fantastică? am întrebat-o pe Violet.

Ea a zâmbit şi-a bătut din palme.

Am început şi eu să râd.

— Eşti fericită, mi-ai spus. Cu Darren, cu Violet, eşti

fericită.

— Sunt, am zis.

Şi era adevărul adevărat.

— Mă bucur că unul dintre noi e fericit.

Felul în care ai spus-o nu era sarcastic sau malițios, era oarecum melancolic.

— Tu eşti cel care-a plecat, ți-am reamintit.

— Ştiu, ai spus. Mă gândesc mult la alegerile pe care le-am făcut. De ce le-am făcut. Cum ar fi fost viața mea dacă nu făceam aceste alegeri.

Păreai aşa de contemplativ, ca şi cum luai bucată cu bucată viața ta şi-o judecai.

— Crezi c-ai fi fost mai fericit? m-am aventurat. Dacă-ai fi rămas?

Ai oftat.

— Nu ştiu, ai răspuns. În unele zile, cred c-aş fi fost mai fericit dacă n-aş fi-ncercat niciodată fotografia. Cred că eram mândru de faptele mele, că făceam ceva important. Dar a fost cu adevărat greu. M-a consumat mult. Dar… nu ştiu. Poate că nu sunt genul de persoană care să fie vreodată fericită. Poate că nu sunt bărbatul care-am sperat să fiu.

— Mama! a spus Violet.

— Violet! i-am răspuns eu.

Ea s-a-ntors la jucăriile din fața ei.

— Îmi doresc atât de multe lucruri opuse, mi-ai mărturisit, cu ochii la fiica mea, care dădea paginile cărții. Nu ştiu dacă dorințele mele sunt compatibile între ele.

— Eşti numai într-o pasă proastă, în acest moment, am spus. Vei ieşi tu din ea.

— N-am reuşit până acum, ai spus, privind în ceaşca de cafea. Şi mi-a fost dor de tine, de ce-am avut noi doi.

Ți-ai ridicat privirea spre mine.

— Urmăresc show-ul tău ori de câte ori am ocazia. Ori de câte ori mi-e frică, te visez pe tine. Ori de câte ori sunt trist, îmi doresc să nu fi plecat.

Ritmul inimii mi s-a accelerat uşor.

— Te rog, nu face asta, i-am spus, ținând-o strâns pe Violet. Ți-ai trecut degetele prin păr.

— Scuze, ai spus. Uită c-am spus-o.

Am răsucit-o pe Violet, ca s-o pot lua în brațe.

— Ascultă, a fost grozav să te văd, Gabe, dar Violet şi cu mine ar trebui, probabil, să plecăm.

Ai dat din cap.

— Sper să găseşti tot ceea ce cauți.

— Îți mulțumesc. Şi eu îți doresc la fel, ai rostit cu voce spartă.

— Spune pa-pa, Violet, i-am zis fiicei mele.

— Pa-pa, a spus ea şi s-a-ntins din nou spre tine.

Tu ai îmbrățişat-o. Te-ai uitat la mine, voind, în mod clar, să mă-mbrățişezi şi pe mine. În schimb, te-ai uitat în jos şi te-ai îndepărtat. Eu am încheiat fermoarele hainelor şi i-am pus gluga lui Violet. Chiar dacă ziua era noroasă, am cotrobăit în sacul cu scutece după ochelarii de soare. Nu voiam să-mi vadă nimeni lacrimile, cum nici tu nu voiai ca eu să-ți văd lacrimile.

LVI

În vara aceea, Darren şi cu mine ne-am pus la patru ace pentru prima dată după mult timp şi ne-am dus la nunta lui Gavin. Nu-l prea văzusem de când se născuse Violet şi abia dac-o cunoşteam pe logodnica lui.

Darren a fluierat admirativ când am intrat în camera de zi într-o rochie albastră cu decolteu adânc.

— Mama sexy, a spus el.

Am zâmbit.

— Hai să mergem, frumosule.

Trebuia s-ajungem devreme la ceremonie, pentru că Darren era cavaler de onoare, şi Gavin ne-a întâmpinat când am intrat.

— Acum am şi eu păpuşa mea de hârtie, a spus el râzând.

Nu mă gândisem la asta de ani de zile, la cum îmi spusese el păpuşa de hârtie a lui Darren, la prima noastră întâlnire.

— Ce-nseamnă asta, de fapt? am întrebat eu.

— Nu e important, a spus Darren, apoi s-a-ntors spre Gavin. Ce trebuie să fac eu, frate?

Băieții s-au îndepărtat şi eu m-am dus la soțiile şi prietenele celorlalți cavaleri de onoare, care stăteau lângă o tavă cu pahare cu şampanie. Foarte elegant. În stilul lui Gavin.

Mai târziu, în timpul ceremoniei, m-am trezit lângă Gavin, la bar. Băuserăm amândoi destul de mult. Toți nuntaşii băuseră.

— Deci, serios, ce este o păpuşă de hârtie?

El a râs.

— Darren mă va ucide dacă-ți spun, dar, în vara aceea, el avea o listă cu iubite. Tu ai satisfăcut toate cerințele. Brunetă. Cu educație aleasă. Din Brooklyn. Între douăzeci şi doi şi douăzeci şi cinci de ani. De pe East Coast. Corp frumos. Nu-mi mai amintesc restul. Dar,

oricum, tu lucrai pe hârtie, aşa că ți-am zis…

— Păpuşă de hârtie, am terminat eu ideea.

— Exact! a spus Gavin, ciocnindu-şi paharul cu Johnnie Walker de paharul meu plin cu vodcă, înainte de-a lua o sorbitură.

O asemenea listă era genul lui Darren şi n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Dar asta a făcut ca iubirea lui pentru mine să pară, cumva, mai puțin reală, mai calculată. Nu-mi plăcea sentimentul pe care mi-l dădea ideea de a fi redusă la o serie de atribute.

Darren şi-a făcut apariția.

— Am auzit că lucram pe hârtie, i-am spus. Bine că nu sunt cu câțiva centimetri mai înaltă, c-aş fi fost descalificată.

El a râs.

— Niciodată nu vei afla ce-ți doreşti dacă nu ştii ce anume cauți.

Paharele cu Jäger pe care el şi ceilalți cavaleri de onoare le băuseră îl făcuseră mai puțin atent la ce vorbea, decât de obicei. Şi mai vocal.

— În vara aceea, pe tine te căutam, a adăugat el.

— Sau pe cineva ca mine, am spus.

Şi eu eram mai puțin atentă decât de obicei.

— Încetează, *pe tine* te voiam, a spus el, prinzându-mă cu-n braț de talie şi trăgându-mă spre el. Lista m-a ajutat numai să-mi concentrez atenția la femei care meritau efortul.

— Femei care meritau efortul? am repetat eu.

— Haide, a spus el, refuzând paharul pe care Gavin i-l întindea. Hai să dansăm.

L-am lăsat să mă conducă pe ringul de dans şi, odată ce-am început să dansăm twist – la care eram amândoi, groaznici – am început să râdem şi gândul la lista lui de iubite s-a evaporat. Dar, recent, m-am gândit mult la lista aceea. Dac-aş fi făcut şi eu o listă atunci, nu cred că tu sau Darren ați fi îndeplinit toate criteriile. Şi dacă Darren ar face o listă acum, nu cred c-aş mai fi eu păpuşa lui de

hârtie.

LVII

Am citit cândva că zilele de naştere sunt sărbătorite mai elaborat în New York decât oriunde altundeva în lume. Eu nu am nicio informație, niciun studiu pe care să-l pot cita, de aceea aş cere cuiva de la slujbă să mi-l pună la dispoziție, dar din punct de vedere anecdotic n-aş putea s-o contest.

Pentru aniversarea mea de treizeci de ani, Darren ne-a tratat pe mine, pe Kate şi pe Julia cu o zi la spa la Bliss şi a rezervat pentru noi doi o excursie de-o săptămână în Australia.

— Este pe lista ta! a spus el.

Cel puțin de-această dată mai întâi m-a-ntrebat. Darren şi cu mine ne țineam destul de bine de punctele de pe listele noastre cu lucruri de făcut în această viață. El reuşise chiar să meargă pe Segway la o petrecere a burlacilor din Miami, cu câteva luni mai devreme, şi să marcheze astfel punctul 1 de pe lista lui.

— Dar cum rămâne cu Violet? am întrebat.

Avea aproape doi ani şi jumătate şi o lăsam la părinții mei sau la ai lui Darren pe timpul weekendurilor prelungite, dar niciodată nu stătuserăm departe de ea mai mult de-atât şi niciodată nu fuseserăm mai departe de California.

— Cred că Violet s-ar bucura să scape puțin de noi, a spus el.

Violet era pe podea, lângă Annie, cu nişte creioane de formă triunghiulară. Îi plăceau lucrurile acestea – putea mâzgăli ore-n şir. Nu exagerez deloc.

— Hei, Vi, a spus el.

— Hei, tati, a spus şi ea.

— Am nişte veşti interesante. Vei merge să stai cu Nina şi cu Pop-Pop, o săptămână-ntreagă, cât mami şi cu mine mergem într-o excursie!

— Pop-Pop!

Ochii lui Violet s-au făcut mari.

— Da, te rog, a spus ea şi s-a-ntors la colorat.

— Cred că se va simți grozav, a spus Darren.

Şi, astfel, am plecat în excursie. Cu avionul de la New York la San Francisco, apoi de la San Francisco în Hawaii, apoi din Hawaii în Fiji, apoi din Fiji la Sydney. Mie nu-mi plac avioanele. Am vorbit oare vreodată despre asta? Spațiul mic, aerul reciclat, imposibilitatea de-a ieşi – toate astea mă scot din fire, dacă mă gândesc la ele prea mult. Aşa că Darren s-a gândit că dacă luăm zboruri mai scurte, îmi va rămâne mai puțin timp să mă panichez. Cred c-a fost o idee bună, de fapt, pentru că, de fiecare dată când zborul începea să mi se pară prea lung, eram gata să aterizăm. Am încercat să folosesc această strategie mereu, începând din acel moment. Totuşi, am călătorit direct de la New York la Tel Aviv. Era cel mai rapid mod de-a ajunge acolo.

Oricum, am aterizat cu o zi înainte de aniversarea mea şi de la aeroport ne-a luat o limuzină, care ne-a dus la Four Seasons.

— Am rezervat un apartament, mi-a spus Darren în timp ce stăteam relaxați pe bancheta din spate a maşinii.

— Eşti caraghios, am zis.

El a ridicat din umeri.

— N-am călătorit niciodată într-un loc deosebit, după luna de miere. Şi cine ştie când vom avea şansa s-o facem din nou.

Când am intrat în cameră, m-am conectat la Wi-Fi şi i-am sunat pe părinții mei.

— Violet e bine, a spus mama. Jason şi Vanessa sunt şi ei aici, cu tripleții. Se distrează de minune cu fostul vostru leagăn.

Nu-mi dădeam seama dac-ar fi mai bine sau mai rău să vorbim la telefon şi, din moment ce Violet se distra, m-am gândit că puteam să sun din nou, mai târziu.

— Trebuie să vezi asta, spunea Darren, din dormitor.

— Voi suna din nou mai târziu, i-am zis mamei. Dă-i

lui Violet un pupic din partea mea.

— Desigur, a spus mama.

M-am dus în dormitor şi pe masa de toaletă erau căpşuni trase în ciocolată şi şampanie. Pe pat era o cutie cu o duzină de trandafiri cu cozi lungi.

— Ce le-ai spus? l-am întrebat pe Darren.

— Că avem o aniversare, a spus el. Să trimită ce au ei mai bun. Apoi m-a sărutat şi eu m-am relaxat în brațele lui. Să fiu cu el era ca atunci când arunci cât colo pantofii cu toc, după ce-ai fost încălțată cu ei toată ziua. Natural, eliberator, comod.

— Te iubesc, i-am spus, în timp ce el îşi strecura mâna sub tricoul meu şi-mi desfăcea sutienul.

Şi acei trandafiri minunați au sfârşit prin a fi răspândiți peste tot, pe podea.

M-am trezit, în mijlocul nopții, cuprinsă de panică, de parc-aş fi uitat ceva. Am parcurs lista din cap. Îmi pusesem în bagaj încărcătorul telefonului şi adaptorul. Îmi amintisem să pun în bagaj sutiene, chiloți şi şosete. Farduri. Deodorant. Tenişi. O sunasem pe mama, vorbisem cu Violet. Apoi mi-am dat seama ce era. L-am ciupit pe Darren.

— Mi-am uitat anticoncepționalele, i-am şoptit, când a fost destul de treaz pentru a mă auzi.

— E bine, a mormăit el. E momentul pentru un al doilea copil.

Apoi a adormit la loc, dar eu nu. Am petrecut noaptea uitându-mă-n tavan, întrebându-mă cât de supărat ar fi Darren dacă l-aş ruga să-şi pună prezervativ.

Răspunsul a fost: foarte.

Liam a fost conceput în Australia.

LVIII

Unul dintre lucrurile cele mai interesante în legătură cu perioada de sarcină este că nimeni nu pare să trăiască această etapă în acelaşi fel. Şi că simptomele se schimbă de la o zi la alta. Auzisem că aceeaşi femeie poate avea simptome diferite la sarcini diferite, ceea ce mi se păruse destul de ciudat. N-ar trebui să reacţioneze corpul la fel, de fiecare dată? Dar e-adevărat. Fiecare dintre sarcinile mele a fost uşor diferită – deşi epuizarea şi greaţa au fost aceleaşi, de fiecare dată. Dar cu Liam, deşi eram epuizată, eram şi insomniacă. Aşa am ajuns să urmăresc la televizor *The Daily Show,* singură în camera de zi, în timp ce Darren era gata să meargă la culcare. Aşa am ajuns să te văd pe tine.

După pauza pentru reclame, a apărut Jon Stewart şi a spus:

— Continuăm. Oaspetele meu din această seară este un fotograf de la Associated Press, căruia tocmai i-a apărut prima carte, *Defiant*{13}*,* un pictorial narativ al Primăverii arabe. Pentru toată lumea, Gabriel Samson.

Şi iată-te, în camera mea de zi, la un an şi jumătate după ce te lăsasem în acea cafenea Starbucks de pe Montague. În timp ce Jon Stewart prezenta pagini din cartea ta şi tu vorbeai despre experienţele tale, nu mă puteam stăpâni să nu simt un fel de mândrie. Recunoaşterea pe care o primiseşi pentru munca ta era uriaşă – premii, se părea, o mulţime de premii – şi, din întrebările care ţi se puneau, părea că reacţia la cartea ta era şi ea una magnifică. Aparent, era aşteptată o trecere în revistă, în *Times,* în săptămâna următoare, şi aveai câteva oferte de la muzee şi galerii pentru organizarea unor expoziţii cu fotografiile tale.

— Se pare că eşti aşteptat pretutindeni, de la Londra la Omaha, Nebraska, a spus Jon Stewart. Eu îţi sugerez Omaha. Au nişte fripturi grozave.

Tu ai râs şi apoi ai spus:

— Oricât aş aprecia o friptură bună, ofertele pe care le iau mai mult în considerare sunt în New York. Oraşul acesta înseamnă mult pentru mine.

— Newyorkezii sunt critici, a spus Jon, prinzând din zbor ironia. Dar suntem nişte oameni grozavi. Şi eu aş alege, oricând, o pizza newyorkeză în locul unei fripturi din Omaha, dacă vrei să ne referim la acest aspect.

— Absolut. Şi, de asemenea, femeile newyorkeze, ai spus tu.

Şi aşa s-a-ncheiat un segment, dar eu am continuat să privesc ecranul. Arătai minunat. Păreai fericit. Şi mă bucuram pentru tine. Dar nu mă puteam stăpâni să nu mă-ntreb despre cine vorbeai când ai pomenit femeile din New York. Te refereai la mine? Te refereai la altcineva? Sau era numai un lucru amuzant de spus la televizor? Am încercat să-mi scot din cap întrebarea asta. Dar e greu să faci asta, când zaci în pat şi te uiți în tavan, la ora trei dimineața.

LIX

Oricât de rea era insomnia din timpul sarcinii, faptul că, până pe la patru luni, Liam nu dormise niciodată mai mult de patru ore la rând era încă şi mai rău. Mă transformasem într-un zombi. Şi cel mai sigur mod de a-l adormi din nou era să-l alăptez. Ceea ce însemna că aveam mult mai mult timp să mă uit la ştiri, pe telefon, decât o făceam de obicei.

La ora nouă şi patruzeci şi cinci de minute, pe 2 mai, în timp ce-l hrăneam pe Liam, s-a anunțat că preşedintele urma să se adreseze națiunii, în acea seară.

— Despre ce crezi că e vorba? l-am întrebat pe Liam.

Singurul lui răspuns a fost să sugă mai departe.

Pe la ora unsprezece, cu Liam pus în pătuțul lui, eu citeam articole din miile de surse diferite. La unsprezece şi treizeci şi cinci, eram în camera de zi şi-l ascultam pe preşedintele Obama spunând:

— Bună seara! În seara aceasta, pot raporta poporului american şi lumii întregi că Statele Unite au desfăşurat o acțiune în care a fost ucis Osama bin Laden, conducătorul al-Qaeda şi teroristul responsabil de uciderea a mii de bărbați, femei şi copii nevinovați.

Apoi eu am intrat pe Twitter şi am văzut fotografiile pe care le postai tu – repostări ale pozelor colegilor tăi – cu demonstrația de bucurie de la porțile Casei Albe. Eu nu simțeam nicio bucurie pentru moartea lui bin Laden, dar simțeam uşurare. Simțeam că s-a încheiat ceva, ca şi cum moartea lui completa un puzzle care rămăsese neterminat din 2001. Cred că şi tu simțeai la fel. Într-unul din mesajele tale de pe Twitter, în noaptea aceea, spuneai: *Lumea este astăzi un loc mai bun decât a fost ieri. #Operațiunea-NeptuneSpear.*

Ți-am urmărit pagina din ce în ce mai plină cu fotografii şi link-uri cu articole, mesaje de la politicieni şi jurnalişti.

Am deschis mesageria şi ți-am scris: *Nu pot să cred.*

Ştiu. Parcă lumea şi-a revenit la axa ei, mi-ai răspuns tu.

La fel şi eu.

LX

La două luni după asta, am primit un telefon de la Julia, la serviciu. De când plecase din televiziune şi intrase în industria editorială, ne vedeam mai puțin decât înainte, dar încercam să ne întâlnim măcar o dată la câteva luni, ca să păstrăm legătura. Şi vorbeam încă mult la telefon. Viața ei era destul de diferită de-a mea, pentru că ea era singură încă, mergea totuşi la întâlniri, se bucura încă, într-un mod în care eu n-o mai făceam de ani de zile, de ce-i oferea New York-ul.

— Ai citit astăzi *Time Out New York?* m-a-ntrebat ea.

— Oh, Jules, nu-mi mai aduc aminte când am văzut ultima oară *Time Out New York,* am spus eu.

Mi-am întors scaunul într-o parte, ca să pot privi pe fereastra biroului. Aveam un birou cu fereastră de aproape un an şi tot nu mă săturam să privesc clădirile de dincolo de stradă şi traficul.

— Astăzi o să-l cumperi, a spus ea. E un articol despre Gabe – fostul tău iubit, Gabe. Are o expoziție de fotografie la galeria Joseph Landis, în Chelsea. N-am avut şansa să citesc articolul sau interviul pe care i l-au luat, dar titlul şi citatele sunt grozave.

Am văzut oprindu-se un taxi şi luând doi pasageri – un cuplu mai în vârstă, cu nişte valize.

— Lucy? a spus Julia.

Eu încercam să-mi dau seama ce voiam să fac.

— Vrei să mergi la expoziție? am întrebat-o, în cele din urmă. Azi, la prânz? Ne-ntâlnim acolo?

— Tocmai mi-am anulat toate planurile în dimineața asta, a spus Julia. La douăsprezece treizeci?

M-am uitat la agenda întâlnirilor mele.

— Mai bine unu? am întrebat.

— Unu să fie.

Ne-am întâlnit la galerie şi, chiar dacă era în mijlocul săptămânii, nu eram singurele vizitatoare. Între succesul

cărții tale şi articolul din *Time Out New York,* atrăseseşi ceva mulțime. *Lumină, O Retrospectivă fotografică de Gabriel Samson,* scria cu şablon pe perete.

Eu şi Julia am trecut de la o fotografie la alta, alături de un grup de doamne casnice ieşite la socializare, înaintea noastră, şi câțiva studenți de la NYU, în urma noastră. Expoziția începea cu imagini de la Primăvara arabă, câteva dintre cele pe care le prezentase Jon Stewart, din carte. Erau uimitoare, ca toate fotografiile tale – acel gen de imagini care-l duceau pe privitor în direcția corectă, ca Steve McCurry, cum visaseşi tu.

— Pline de speranță, continuau să spună doamnele, la aproape fiecare imagine. Uitați-vă la speranța din ochii lor.

Julia ajunsese să le îngâne cuvintele şi şi-a dat ochii peste cap. Dar, chiar îşi dădea ochii peste cap, Julia spunea, de asemenea:

— Sunt spectaculoase.

Şi chiar erau spectaculoase, felul în care captai tu emoția, felul în care-i încadrai pe oameni, felul în care totul părea plin de culoare şi sentiment, şi determinare.

— Am auzit că băiatul ăsta este cu adevărat un dur, a spus unul dintre studenți. Urcă munți de moloz şi se scufundă în smârcuri pentru a face aceste fotografii. Am auzit că, odată, a fost bătut în Irak, pentru că a făcut o poză soției unei anumite persoane.

Când am auzit aceste cuvinte, mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre motivul pentru care fuseseşi bătut în Irak. Numai că mâncaseşi bătaie. Numai că mă sunaseşi, după aceea. Ar fi trebuit să-ți pun mai multe întrebări? De-aceea nu m-ai sunat niciodată din Arizona?

În timp ce mergeam, am sesizat că fotografiile erau expuse invers din punct de vedere cronologic. De fapt, puteai vedea cum sporeau speranța şi determinarea – pozele mai vechi erau mai puternice decât cele recente. Apoi, textele de pe perete ne spuneau că mergeam şi mai mult înapoi în timp, înainte de Primăvara arabă, înainte

de fotografiile din cartea ta, şi vedeam imagini din Afganistan, din Pakistan, din Irak. Nu citisem articolul despre expoziție, dar presupun că vorbea tot despre *Defiant.* Era interesant să vezi alte țări, prin comparație. Apoi am mai făcut un pas spre dreapta şi-am văzut imagini de la New York, pe care le-am recunoscut – fetița din spatele ferestrei cu zăbrele era acolo, cea care inspirase episodul cu visul din *It Takes a Galaxy.* După care am cotit şi m-am trezit în fața ochilor cu un perete plin cu imaginea mea.

— Uau! a făcut Julia, când a ajuns lângă mine.

Eram acolo, eu, la douăzeci şi patru de ani, cu capul dat pe spate, cu un pahar în mână. Eram acolo, pe canapea, zâmbind, cu brațele întinse spre tine. Eram în bucătărie, arătând încântată, cu o farfurie cu napolitane în mână. Apoi la douăzeci şi trei de ani, lunecând pe-o pereche de pantofi cu toc înalt, cu părul desfăcut, plutind în urma mea. Imaginea finală era una pe care n-o văzusem niciodată: eu, adormită pe canapea, cu o mână pe laptop şi cu cealaltă ținând paginile unui scenariu.

Şablonul de pe perete spunea: *O femeie plină de lumină face tot ce-atinge şi mai luminos. Lucy, Luce, Luz, Light.*

Când am ajuns la sfârşitul expoziției, pe o masă, erau o grămadă de cărți şi un mic anunț care spunea: *Semnate de artist.* M-am oprit pe loc.

— Eşti bine? m-a-ntrebat Julia. Eu…

— Nu ştiu… Nu cred, am spus.

Nu puteam nici măcar să dau un nume emoțiilor care mă-ncercau în acel moment. La ce te-ai gândit, când ai montat pe perete fotografii de-ale mele, fără să mă-ntrebi?

— Voi cumpăra o carte, am spus, arătând spre teancul de cărți.

Femeia de la stand continua să se uite la mine lung. Apoi s-a uitat la numele de pe cardul de credit.

— Tu eşti. Eşti Lucy, a spus ea.

Eu am dat din cap.

— Eu sunt.

Arăta de parcă voia să mai spună ceva, dar, în schimb, mi-a întins o chitanță s-o semnez şi mi-a dat cartea.

Când i-am dat înapoi chitanța, ea a zis:

— E foarte talentat.

— Ştiu. Aşa a fost întotdeauna, am spus.

Creierul meu era încă dat peste cap când am ajuns înapoi la birou şi am pus cartea ta într-un sertar. Nu mă puteam concentra la nimic. Aşa că am deschis mailul şi ți-am trimis un mesaj:

Salut, Gabe,

Am văzut astăzi expoziția ta de la galeria Landis. Nu ştiu ce să spun. Este un tribut minunat, dar îmi doresc să mă fi întrebat. Sau măcar să mă fi anunțat. A fost oarecum un şoc să mă văd pe un perete.

Lucy

Răspunsul tău a venit instantaneu.

Lucy!

Ştiu că trebuia să te fi-ntrebat. Dar mi-a fost frică să nu spui nu. Şi expoziția nu putea fi completă fără tine în ea. Am învățat cum să captez lumina spiritului în timp ce te fotografiam pe tine. Tu ai fost muza mea, inspirația mea, pentru toate acele fotografii.

Mă bucur că te-ai dus să vezi expoziția.

Gabe

După asta, nu ți-am mai scris. Părea prea periculos să fiu în contact cu tine. Şi încă nu descâlcisem nodul de emoții, nu deslușisem ce simțisem cu exactitate când mă văzusem pe peretele acela.

Am citit interviul din *Time Out New York* în drumul de la birou spre casă. Cel care îți luase interviul te întrebase despre mine. Tu n-ai spus multe lucruri, dar m-ai numit muza ta, lumina ta. Pe hârtie. Asta a fost foarte necuviincios din partea ta, Gabe. Aşa că… Nu ştiu. Să fie *egoist* cuvântul potrivit? Te-ai gândit la cum va reacționa Darren? La ce-ar putea să-nsemne asta pentru mine? Probabil că nu. Mai degrabă, cu siguranță nu. Ştiu că voiai să fii sincer în arta ta, să captezi lumea în cel mai onest mod, poate să-mi transmiți un mesaj, nu ştiu ce să zic. Dar, Dumnezeule, m-ai pus într-o situație atât de stânjenitoare. Pentru c-a trebuit să-i spun lui Darren despre asta, înainte să-i spună altcineva. Şi ştiam că lui nu-i va plăcea.

Am aşteptat până după cină. Până când copiii s-au dus la culcare. Până când Annie a fost plimbată şi hrănită.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat pe Darren.

— Băutură miercurea… Ia te uită! a spus el.

I-am zâmbit palid.

— Aşa de greu a fost la serviciu? Desigur, toarnă-mi un pahar, a spus el.

În luna noastră de miere, descoperisem raki-ul şi ne plăcea, aşa că am pus în pahare pentru amândoi, ca o aluzie subtilă la faptul că eram un cuplu, eram împreună, eram căsătoriți. M-am gândit că el va avea nevoie de asta.

— Deci, ce emisiune îți face probleme? m-a-ntrebat când i-am dat paharul şi m-am aşezat pe canapea.

Se-mpăcase cu munca mea. Începuse, în cele din urmă, să se intereseze de ea după ce l-am născut pe Liam şi i-am spus clar că, deşi aveam doi copii, nu voi sta acasă. Şi, din când în când, atunci când treceam pe lângă vreun magazin care avea în vitrină cutii pentru prânz cu emblema emisiunii *Rocket Through Time* sau pe lângă vreo stație de autobuz cu un poster cu *Sparkle On!* – spectacolul inspirat de fiica mea, ce frumos e să ai o fată – am putut detecta o nuanță de mândrie în zâmbetul lui, care m-a făcut şi pe mine să zâmbesc.

Totuşi, în loc să-i răspund, am spus:

— Astăzi, în pauza de prânz, m-am dus la o expoziție de fotografie cu Julia.

— Oh, da?

S-a-ntors să se uite la mine, încercând deja să-nțeleagă unde voiam s-ajung cu asta.

— Ce mai face Julia?

— Bine, i-am răspuns eu, cu grijă. Expoziția era a lui Gabe. Fostul meu iubit, Gabe. Ea a citit despre expoziție în *Time Out New York,* în dimineața asta, aşa că ne-am dus s-o vedem.

Trupul lui Darren a devenit țeapăn.

— Înțeleg, a spus.

Am luat revista de pe măsuța de cafea şi am deschis-o, apoi i-am dat-o lui.

— În expoziție erau fotografii cu mine, Darren. Jur că n-am ştiut.

— E de-adevăratelea, a spus el, citind rapid cuvintele din fața lui.

— Este, am spus eu. Am fost şocată. Am…

Mă simțeam vinovată, simțeam c-ar trebui să-mi cer scuze, că era vina mea, deşi nu era. Era vina *ta,* Gabe.

Darren şi-a ridicat privirile de la interviul tău, rănit. Avea fața palidă.

— Vrei să-mi spui că tu şi cu el…

— Nu! am spus eu. NU! Nu e nimic între noi. Nu l-am văzut de când eu şi Violet ne-am întâlnit cu el la cafea. Chiar înainte de-a fi însărcinată cu Liam. Şi am schimbat cu el un mesaj pe Twitter, în noaptea în care a fost ucis bin Laden. Atât! Serios. Jur.

Culoarea începea să revină în obrajii lui Darren.

— Chiar nu l-ai văzut. Chiar nu ți-a cerut permisiunea.

— Jur pe viețile celor doi copii ai noştri, am spus.

Darren a-nceput, atunci, să se enerveze. A mototolit ziarul.

— Ce mizerabil. Ce mizerabil încrezut. Hai să sunăm la galerie. Le putem cere să dea fotografiile jos.

E în regulă, am spus eu. Nu trebuie să facem asta. Nu trebuie să stârnim un scandal. Emoțiile mele erau neclare şi, oricât de furioasă eram pe tine, nu voiam să se-nchidă expoziția. Într-un fel îmi plăcea să fiu acolo. O parte din mine se simțea specială. Aleasă. Importantă.

El a tras adânc aer în piept.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit. Nu trebuie să facem un scandal şi mai mare.

Am luat o-nghițitură de raki. La fel şi Darren. Apoi el şi-a golit paharul. L-am urmat, uşurată că n-a fost mai rău. Nu ştiu ce mă aşteptasem să se-ntâmple, ce credeam că va face el, dar a fost bine. Darren şi cu mine eram bine.

El şi-a pus, cu zgomot, gheață în pahar.

— Mâine seară vom lua cina-n oraş, după serviciu, a spus el. Voi face rezervări într-un loc fantastic. Şi apoi vom merge să vedem expoziția. Dacă undeva, într-o galerie, există poze cu soția mea, vreau şi eu să le văd.

Am dat din cap.

— Sigur. Facem tot ce vrei tu, am spus.

În dimineața următoare, m-am îmbrăcat cu o rochie neagră, strâmtă, şi cu pantofi cu tocuri înalte, ca să merg la serviciu. Era o ținută care-i plăcea lui Darren. Una care-l făcuse, odată, să-mi şoptească, după câteva pahare de vin la o petrecere: „Am cea mai sexy soție din locul ăsta blestemat."

După cina fantastică, la Del Posto, am luat un taxi direct spre galerie. Când am intrat, m-am aşezat la coadă, ca să trecem de la țară la țară, urmând călătoria speranței şi luminii înapoi în timp. Dar Darren m-a luat de mână şi m-a-ntrebat:

— Unde eşti tu?

— La sfârşitul expoziției, i-am răspuns, arătându-i colțul din cealaltă parte a galeriei.

Darren m-a tras după el prin mulțime – şi era cu adevărat o mulțime de oameni în seara aceea, mult mai

mulți decât atunci când fusesem acolo cu Julia – până am cotit. Şi atunci s-a oprit. S-a înmuiat tot şi mi-a dat drumul la mână. S-a uitat atent. Şi s-a tot uitat. Şi n-a scos o vorbă.

Eu priveam imaginea mea de pe perete. Am încercat să mă pun în locul lui. Eram persoana pe care crede c-o cunoaşte cel mai bine din lume şi, în acel moment, vedea o versiune de-a mea diferită. O vedea pe Lucy cea de dinainte de Darren, pe Lucy care iubea pe altcineva, pe Lucy care împărtăşea secretele şi visurile altcuiva. Care le inspira. Pe Darren nu cred că-l inspirasem vreodată în vreun fel. N-avea cum să-i fie uşor să mă vadă prin ochii tăi. M-am dat c-un pas mai aproape de el, dar el n-a făcut la fel.

Când şi-a desprins, în sfârşit, privirea de la fotografii, am putut vedea furia clocotindu-i în ochi. Gelozia. Suferința.

În noaptea aceea, ne-am certat din cauza ta, prima şi ultima oară. Darren voia să-i promit că nu voi mai lua legătura cu tine niciodată, dar, în ciuda faptului că-nțelegeam ce simțea, nu puteam fi de-acord cu asta. În cele din urmă, raționalul, şahistul Darren şi-a revenit şi şi-a retras cererea. Dar a fost momentul în care l-am simțit cel mai nesigur, cel mai neajutorat dintotdeauna.

— Tu mă iubeşti? m-a-ntrebat.

— Te iubesc. Da, i-am răspuns.

Apoi m-a-ntrebat, cu voce spartă:

— Pe el l-ai iubit?

— Nu. Numai pe tine, i-am răspuns.

Şi, în acel moment, acesta era adevărul sau aşa credeam eu. I-am jurat că-l iubeam mai mult decât te iubisem pe tine vreodată, că nu era să intervii între noi, atâta timp cât el şi cu mine aveam o familie împreună. Spre sfârşitul nopții, el şi cu mine eram din nou în regulă. Am făcut dragoste. Am dormit îmbrățişați.

După asta, te-am scos cu forța din mintea mea. M-am

concentrat pe furia față de situația în care m-ai pus, pentru faptul că nu m-ai întrebat, mai întâi. O făceam pentru Darren, pentru Violet şi Liam, pentru familia noastră. Dar n-am putut să rămân furioasă pe tine. Pentru că eram cu adevărat flatată că m-ai inclus în retrospectiva ta. Flatată că însemnam aşa de mult pentru tine, pentru munca ta. În acest nod de emoții, o parte din mine vibra la gândul că mă numiseşi muza ta.

LXI

Uneori, viața pare să se târască, într-un ritm lent, de la o zi la alta, până când se-ntâmplă ceva care te face să te opreşti, să observi şi să-ți dai seama că nu ştii unde a trecut timpul. O aniversare, o zi de naştere, o vacanță. Pe 11 septembrie 2011, Violet avea aproape patru ani. Liam abia împlinise opt luni. Eu eram producător pentru trei emisiuni diferite pentru copii şi lucram la alte două. Darren şi cu mine eram căsătoriți de aproximativ cinci ani. Erau aproape şapte ani de când plecaseşi din New York. Şi exact zece ani de la prima noastră întâlnire. O decadă de la atacurile care au pus viețile noastre de adulți în mişcare şi care au făcut ca drumurile noastre să se alăture şi să se despartă.

La grădinița lui Violet, pe 11 septembrie s-a sărbătorit Ziua Eroilor. S-a organizat o adunare specială în Prospect Park, unde copiii au aflat despre pompieri şi ofițerii de poliție şi alți salvatori. După asta, ori de câte ori Violet vedea o maşină de pompieri, de poliție sau o ambulanță, se oprea şi cânta „Trăiască eroii! Trăiască eroii!" Încă mai face asta. Liam de asemenea. Asta mă face întotdeauna să zâmbesc.

În oraş au avut loc evenimente comemorative. Slujbe religioase la St. Pat şi la Trinity Church şi expoziții de fotografii la Historical Society. De la Ground Zero se înălțau două coloane de lumină, care luminau mai sus decât cele două turnuri, vizibile de la kilometri întregi distanță. Şi atunci… ai sunat tu. De fapt, aşteptam să suni, deşi ştiam că n-ar trebui.

Sunt sigură că-ți aminteşti.

Erai la Kabul.

— M-am gândit la tine toată ziua, ai spus, când am răspuns la telefon.

— Şi eu la fel, ți-am mărturisit, ducându-mă în dormitorul lui Violet şi închizând uşa-n urma mea.

— Nu ştiam dacă vei răspunde, ai zis.

M-am gândit la toate momentele în care mă căutaseşi.

— S-a întâmplat să nu-ți răspund eu vreodată? am întrebat.

— Niciodată, ai spus, moale.

M-am aşezat pe patul lui Violet şi ți-am povestit despre Ziua Eroilor, despre ce se întâmplase la New York. Mi-ai spus că ți-ai fi dorit să fii aici.

— Ar trebui să fii aici. Ar trebui să te urci pe acoperişul de la Wien şi să iei în stăpânire oraşul.

— Aş vrea eu, ai spus.

Niciunul dintre noi n-a mai ştiut ce să spună, după aceste cuvinte, dar niciunul dintre noi nu voia să-nchidă telefonul. Am rămas acolo, în tăcere, cu receptoarele lipite de urechi.

— Hai să ne imaginăm că suntem acolo, chiar acum, am spus.

— Şi că nu e fum, numai un orizont minunat, ai zis tu.

Am închis ochii.

— Şi păsări şi un cer albastru, fără nori, şi oameni plimbându-se pe străzi, am adăugat eu. Şi poți auzi râsete de copii înălțându-se de la locul de joacă. Şi nimănui nu-i este frică că următoarea sa respirație va fi ultima.

— Şi altceva? ai întrebat tu.

— Empire State Building, ai spus tu. O putem vedea.

— Înălțându-se puternică şi mândră.

Am deschis ochii.

— Îmi place asta. Îți mulțumesc, Lucy, ai spus tu.

— Cu plăcere, am zis, deşi nu prea ştiam pentru ce-mi mulțumeai.

— Trebuie să mă culc, aici e târziu, ai spus tu căscând.

— Bine. Noapte bună, somn uşor. Tu ai căscat din nou.

— Mă bucur c-ai răspuns, ai zis tu.

— Mă bucur c-ai sunat, ți-am răspuns eu.

Apoi am închis amândoi şi mi-am dat seama ce mult ansemnat să vorbesc cu tine, în ziua aceea. Cât de

incompletă m-aş fi simțit altfel.

Şi tu simțeai la fel?

LXII

Uneori mi se pare că vorbele, expresiile şi numele oamenilor rămân înţepenite în creierul meu şi că, apoi, le aud pretutindeni. Nu ştiu dacă sunt aievea sau dacă eu sunt în alertă şi le remarc, astfel, mai mult.

După ce-ai sunat tu, *Kabul* a devenit unul din aceste cuvinte. *Afganistan,* un altul.

Şi, trei zile mai târziu, am auzit aceste cuvinte la NPR. Ambasada SUA de la Kabul a fost bombardată. Gândurile mele au zburat la tine. Am pus mâna pe telefon, înainte să-mi dau seama ce fac.

— *Eşti bine?* am scris.

Am rămas cu ochii pe ecran până când am văzut cele trei puncte care semnalizau că scrii.

Sunt în viaţă. Nu sunt rănit. Nu eram acolo. Dar prietenii mei da, ai scris tu.

Apoi, mai multe puncte.

Nu sunt bine.

N-am ştiut ce să răspund. Aşa că n-am răspuns.

Acum îmi pare rău.

LXIII

Adesea mă gândesc la cum adunăm lângă noi oameni, de-a lungul vieții. Mai bine zis Oameni, cu O mare. Cei pe care-i întâlnim într-o situație de urgență – cei pe care ştim că putem conta. Dacă suntem norocoşi, părinții sunt primii noştri Oameni. Apoi, frații noştri. Cel mai bun prieten din copilărie. Soțul sau soția.

Poate pentru că tu ai călătorit atât de mult sau poate numai pentru că erai cine erai, tu păreai că n-ai strâns în jurul tău Oameni, ca noi, ceilalți. Tu o aveai pe mama ta. Ştiam de pe Facebook că mergeai la ea destul de des. Şi cred că mă aveai pe mine. Dar, altfel, aveai un web întreg de cunoştințe şi prieteni, cum erau colegii tăi de cameră, pe care-i vizitai din când în când, dar parcă te simțeai stânjenit să te sprijini pe ei. Cel puțin, nu cât fuseserăm împreună şi, presupun, nici după aceea, pentru că eu eram cea pe care o sunai.

Era într-o sâmbătă după-amiază şi pe telefonul meu a apărut numărul tău. O dădeam pe Violet în leagăn, în Coxsackie Park. De fapt, nu acesta era numele parcului, dar aşa îi spusese acea femeie, Viviana, în vara trecută, când fiul ei, Mateo, şi alți patru copii au luat virusul Coxsackie, după ce se jucaseră acolo. Cuvântul s-a răspândit printre părinții din cartier ca virusul printre copii şi nimeni n-a mai mers în acel parc luni întregi. Dar bunul simț i-a făcut probabil pe oameni să creadă că virusul a murit peste iarnă şi, în ziua aceea, nu eram singurul părinte la leagăne.

Darren era cu Liam la un curs de înot pentru tați şi copii.

Am împins-o mai tare pe Violet şi apoi am apăsat pe butonul verde al telefonului. Tot ce-am putut auzi erau suspinele tale. Leagănul pe care era Violet s-a întors şi l-am împins din nou.

— Gabe? Ce s-a-ntâmplat? Eşti rănit? Unde eşti? am

întrebat. Tu ai tras aer în piept.

— JFK, ai spus. Mama a murit, Lucy. Mama nu mai e.

Apoi ți-am auzit respirația neregulată şi suspinele întretăiate. Am simțit o durere ascuțită-n inimă, la fel cum simțeam când auzeam pe Violet, Liam sau Darren plângând. Când îl auzeam pe Jason plângând.

— La ce terminal eşti? l-am întrebat. Cât rămâi acolo?

— La United, ai zis, când ai fost în stare să vorbeşti. Am patru ore la dispoziție.

— Vin. Voi fi acolo în patruzeci de minute, ți-am spus eu.

Am închis telefonul şi-am oprit leagănul lui Violet, intrând în modul criză-iminentă, pe care-l foloseam la serviciu.

Acționează, acum, caută zborul, îndreaptă lucrurile. Măcar fii acolo.

— Nu ne mai dăm în leagăn? a-ntrebat Violet, împingându-şi picioarele, în încercarea de-a pune din nou leagănul în mişcare.

— Vi, am spus eu, avem ceva important de făcut: trebuie să mergem la aeroport să-l vedem pe prietenul lui mami. Este puțin trist acum pentru că mama lui a plecat pentru mult timp, aşa că el plânge. Dar noi mergem să-ncercăm să-l facem să se simtă mai bine.

Ea a ridicat brațele ca s-o pot lua din leagăn.

— Uneori şi eu sunt tristă şi plâng.

— Da, i-am spus eu, ridicând-o. Şi eu.

După ce-am instalat-o pe Violet în cărucior, m-am uitat la ceas. Lecția de înot a lui Darren se terminase, dar de obicei întârzia puțin cu ceilalți tați, la cafeneaua de lângă piscină. Mi-am făcut curaj şi l-am sunat. Nu avea să fie uşor, simțeam asta.

— Trebuie să mă duc până la JFK, i-am spus lui Darren, când a răspuns.

L-am auzit pe Liam, gângurind, în fundal.

— Poftim? a făcut Darren, nelămurit. De ce?

Nu mai vorbiserăm despre tine din noaptea cu

expoziția ta. Ştiam că n-o să-i cadă bine. Dar nu te puteam lăsa singur, plângând, la Terminalul 7. Era iar vorba de acele semințe de rodie. Eram captivă, ca Persefona.

— Tocmai am primit un telefon de la Gabe – Gabe Samson, am spus eu. A murit mama lui şi el e la JFK. Este distrus.

Darren amuțise, la celălalt capăt.

L-am auzit pe Liam repetând încontinuu „covrig", în fundal.

— Şi e treaba noastră să-l ajutăm să-şi revină? a-ntrebat Darren. Nu.

— Nu are pe nimeni altcineva, am spus eu.

— Nici pe tine nu te are, mi-a zis Darren. Îți iau covrig imediat, i s-a adresat lui Liam.

— Bineînțeles că nu, am spus eu. Tu mă ai pe mine. Liam mă are pe mine. Violet mă are pe mine. Dar a murit mama lui şi el m-a sunat. N-ar trebui să fie singur, în acest moment. Nici tu n-ar trebui să fii singur, dac-ai fi în locul lui.

— Dar eu n-aş suna-o pe soția altuia, a spus Darren; simțeam duritatea din vocea lui.

— Pentru el nu sunt soția altuia, sunt doar o veche prietenă, un om pe care-l suni când eşti la necaz.

— El spunea că eşti lumina lui, a spus Darren.

— Şi eu îți spun ție soțul meu. N-are importanță cum îmi spune el. Te rog, hai să nu facem asta la telefon. În fața prietenilor tăi. În fața copiilor.

Mi l-am imaginat cum strângea din dinți. Cum închidea ochii şi apoi îi deschidea încet.

— O iei şi pe Violet? a-ntrebat Darren. Ştii că n-am încredere în el.

— O iau pe Violet cu mine, am spus.

Mai ales pentru că nu ştiam la cine aş putea s-o las, în ultima clipă, iar Darren era chiar în cealaltă parte a Brooklynului.

— Bine, a spus el. Dar nu-mi place chestia asta.

Ştiam că, mai târziu, trebuia să liniştesc lucrurile, trebuia să mă străduiesc mult, dar, între timp, eram în drum spre aeroport. Urma să mă văd cu tine.

După o oprire scurtă pentru a lăsa căruciorul la poarta noastră, taxiul ne-a lăsat la Terminalul 7 şi-am intrat. Tu ieşiseşi din zona de securitate, pentru că noi nu puteam intra fără bilet de acces, şi aşteptai lângă uşă, prăbuşit pe-o bancă, distrus. Aveai coatele pe genunchi şi-ți sprijineai barba-n mâini. În clipa în care m-ai văzut, ai început să plângi din nou. Am alergat spre tine cu Violet în braţe şi ne-am aşezat, aşezând-o în poala mea. Mă-ntreb, acum, ce era-n capul ei şi ce se petrecea-n capul tău. Retrospectiv, cred că eu trăiam un eşec parental. Nu exista niciun motiv pentru care Violet ar fi trebuit să fie martoră la această întâmplare, să vadă pe cineva atât de înnebunit de durere. Dac-aş fi gândit mai limpede, aş fi sunat pe o mamă din blocul nostru şi i-aş fi spus lui Darren că n-o iau cu mine, chiar dacă asta l-ar fi înfuriat la culme. Şi asta ar fi putut schimba atât de multe.

Te-ai întins peste Violet, să mă îmbrăţişezi. Te-am îmbrăţişat, la rândul meu şi, la fel a făcut şi Violet, prinzându-te în braţe, atât cât a putut cu braţele ei mici.

— Eşti teafăr, ți-a spus Violet. Nu ai sânge pe nicăieri.

După ce te-ai liniştit puţin şi după ce-am găsit un creion şi o foaie de hârtie în geantă, pentru ca Violet să se poată juca pe podea, mi-ai povestit despre anevrismul cerebral al mamei tale. Despre cât de devastat te-ai simţit pentru că nu veniseşi în Arizona de aproape un an, ca s-o vizitezi. Despre cât de dezrădăcinat te simţeai, pentru că nu mai era nimeni care să te lege de acest pământ, de parcă ai fi putut dispărea fără să observe cineva.

— Eu aş observa, i-am spus.

În timp ce vorbeam, Violet ți-a prins în braţe gamba, ținându-te pe jumătate îmbrăţişat, în timp ce continua să coloreze.

— Cred că şi ea ar observa, am spus eu.

Tu ai zâmbit uşor, cu tristeţe.

Ne-am dus la un stand cu mâncare şi-ai cumpărat nişte apă. Eu ţi-am sugerat un sandvici sau măcar o banană, dar ai spus că nu crezi că poţi mânca.

Când Violet şi cu mine am plecat, tu păreai puţin mai liniştit decât cum te găsisem, dar eu continuam să mă gândesc la ce spuseseşi despre dezrădăcinare. Eu aveam legături cu mulţi oameni, nici nu-mi puteam imagina cum era acest sentiment. Şi nici nu cred că voiam să aflu.

LXIV

Copiii sunt uluitori. Chiar sunt. Sunt deschişi şi grijulii, şi iubitori, în special cei de patru ani şi jumătate.

Mi-a rupt inima faptul că te-am văzut atât de distrus, la aeroport. Dar, în mod vizibil, încă şi mai tare i-ai rupt inima lui Violet.

— Prietenul lui mami, Gabe, plângea, le-a spus ea păpuşilor a doua zi. Era foarte trist. Îi pot da lui Gabe această pictură? m-a-ntrebat ea apoi. O inimă, un soare şi o acadea. Şi abțibilduri cu fețe zâmbitoare. Pentru că ele sunt fericite.

— Ce-ar fi să le fac o poză cu telefonul şi să i le trimitem? am întrebat-o eu.

Ea a dat din cap şi-a ridicat cu solemnitate pictura, pentru a fi fotografiată.

— Să nu uiți să-ți încarci telefonul, ca să funcționeze, mi-a spus ea, ceea ce, cred, spunea mai multe despre mine decât despre ea.

Sau, poate, câte puțin despre fiecare dintre noi.

Am făcut fotografia şi ți-am trimis-o pe e-mail, cu o explicație. Îți aminteşti? Răspunsul tău a venit câteva minute mai târziu: *Spune-i lui Violet că-i mulțumesc.*

— Bine, a spus ea. Spune-i cu plăcere.

Apoi, la cină, Violet i-a povestit totul lui Darren. Şi, spre surpriza mea, a adăugat:

— A trebuit să-l înveselesc mai mult. Aşa că eu cred c-ar trebui să vină să ne jucăm, într-o zi. Îi voi arăta cum să facă biscuiți.

Abia-ncepusem să gătim împreună şi Violet credea că este cea mai încântătoare experiență de pe lume. Se tot uitase pe geamul cuptorului la tava cu aluat, până când aceasta a crescut devenind o prăjitură, povestindu-ne ce se-ntâmpla înăuntru.

Darren a ridicat întrebător din sprâncene spre mine.

— E prima dată când aud şi eu asta, am spus.

— Era aşa de trist, tati, i-a spus Violet. Era un om mare care plângea ca un copil. Şi când oamenii plâng trebuie să-i înveselim. Asta spune domnişoara Melissa, la şcoală.

Eu mi-am muşcat buza. Ştiam ce simte Darren, dar mai ştiam că eram îngrijorată pentru tine, la fel cum era Violet, şi nu m-ar fi deranjat să mă mai întâlnesc o dată cu tine, înainte ca tu să zbori peste ocean.

— Are dreptate. Asta-i învață domnişoara Melissa… am spus eu, ridicând din umeri în semn de renunțare.

N-aveam de gând să mai insist. Aveam de gând să-l las pe el să decidă. Pentru că tu chiar ai pus-o în expoziția ta fotografică retrospectivă pe soția altui bărbat, Gabe. Şi, chiar dacă n-ai fi făcut asta, eu aş fi înțeles dacă el ar fi spus nu. Darren are tot dreptul să nu-l vrea pe fostul meu iubit în casa noastră. Ca să fiu cinstită, probabil c-ar fi trebuit să spun eu nu. Ar fi trebuit să mă gândesc mai serios la asta, la ce însemna să te primesc aici, dar n-am făcut-o. Căsătoria mea părea destul de solidă, încât nici măcar nu m-am întrebat dacă intrarea ta în lumea mea ar destabiliza-o, ar slăbi-o, ar schimba felul în care-l priveam pe Darren. Dar asta s-a-ntâmplat. La momentul acela nu mi-am dat seama, şi nici chiar în lunile care-au urmat. Dar, dacă reiau firul lucrurilor, cred că acela a fost unul dintre momentele de răscruce, o decizie care ne-a aşezat pe calea pe care am ajuns s-o urmăm.

Darren a meditat, cu ridul ce-i apărea între ochi când juca şah la locul lui.

— Bine, a spus el, după câteva momente în care Violet îl implorase din priviri, în care eu mă uitasem fix în farfurie, tăindu-mi somonul în bucățele potrivite pentru mâncat. Ai dreptate, Vi. Ar trebui să-i înveselim pe oameni, când aceştia sunt trişti.

M-am întrebat atunci dacă nu cumva încetase să te vadă ca pe o amenințare, pentru că eu sau Violet spuseserăm ceva anume. Sau dacă nu se gândea că, atunci când vei intra în casa noastră, decorată peste tot

cu fotografiile familiei noastre, eu voi deveni, cumva, mai puțin dezirabilă pentru tine. Sau dacă nu cumva credea, pur şi simplu, aşa cum credeam eu, că mariajul nostru era atât de solid, încât venirea ta la noi n-ar conta. Niciodată nu l-am întrebat de ce-a spus da. Eu doar am acceptat. Dar sunt sigură că un motiv exista. În cazul lui Darren, există întotdeauna un motiv.

Şi uite-aşa tu ai primit o invitație să vii în apartamentul nostru, să coci biscuiți cu fiica mea. Trebuie să recunosc că am fost surprinsă când ai acceptat.

Am stabilit prin e-mail data – o zi de vineri în care eu urma să lucrez de-acasă, deşi am sfârşit prin a-mi lua o zi liberă. Tu programaseşi să rămâi în New York patruzeci şi opt de ore şi urma să vii la noi direct de la aeroport. Violet a insistat să decorăm apartamentul cu baloane şi să desenăm fețe zâmbitoare pe fiecare balon, pentru tine. Ceea ce-am şi făcut, unele feţişoare cu limba scoasă, altele fără. Unele aveau pleoape. Altele, sprâncene.

— Vrei unul? l-a-ntrebat ea pe Liam.

Acesta avea aproape un an şi jumătate şi Maria urma să-l ducă la Transit Museum{14} – lui Liam îi plăcea grozav să urce şi să coboare din trenuri.

— Verde, a spus el.

Ea a dat din cap şi i-a dat un balon verde, apoi el a plecat însoțit de Maria.

Am pornit maşina de spălat cu hainele copiilor şi apoi Violet şi cu mine am pregătit ingredientele pentru biscuiți. Când scoteam mixerul, s-a auzit soneria şi fiica mea a alergat să răspundă. Annie a urmat-o, lătrând.

— Cine este? am întrebat eu la interfon.

— Eu sunt, ai răspuns.

— El este! a spus Violet.

Am apăsat butonul de intrare şi ți-am deschis uşa. Câteva minute mai târziu, ai intrat în camera mea de zi. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost că te răseseşi

pe cap. Violet a remarcat asta, de asemenea.

— Unde... unde ți-e părul? a-ntrebat ea, cu sprâncenele încruntate.

Era singura expresie care-o făcea să semene cu Darren. Privirile tale s-au întors fulgerător spre mine şi, apoi, înapoi la ea.

— Este… este la spălat, i-ai răspuns.

— La spălat? a repetat ea.

Tu ai ridicat din umeri, iar gropița din barbă şi-a făcut apariția, pentru scurt timp.

— Tu nu-ți speli părul, când se murdăreşte?

Violet a dat din cap.

— Dar în baie!

Ți-ai pus bagajul pe podea.

— Eu m-am gândit că e mai uşor la spălătorie.

Violet s-a uitat la mine.

— Pot să-mi spăl şi eu părul la spălătorie? a-ntrebat ea.

— Vorbim despre asta mai târziu, i-am spus.

Ea a plecat spre bucătărie, presupunând c-o vom urma, recapitulând rețeta de biscuiți. Dar tu te-ai oprit lângă mine. Eu am întins brațele şi tu ai căzut în brațele mele. Ți-am simțit lacrimile pe gât.

— De ce te-ai ras pe cap? l-am întrebat, pe un ton liniştit.

Tu te-ai ridicat şi ți-ai trecut o mână peste ochi.

— Este un ritual de doliu, ai spus tu. Simt că aşa trebuie. Arăt chiar aşa de diferit?

— Diferit, totuşi tu, am spus. Eşti sigur că eşti în stare să faci biscuiți?

— Bineînțeles, ai spus. Şi-ți mulțumesc. Că ai o fiică atât de dulce. Pentru c-ai acceptat dorința ei de-a înveseli un bătrân trist. Pentru c-ai fost lângă mine. Poate că sună absurd, perspectiva zilei de azi m-a făcut să trec mai uşor peste cele întâmplate în Arizona.

După ce-am pregătit aluatul şi l-am aşezat în forme diferite în tava de copt, după ce-am băgat tava-n cuptor,

Violet a scos un vas pentru paste.

— Aşa facem, ca să nu ne ardem, a spus ea.

Apoi, a pus cuptorul la foc mic, a pus vasul în faţa uşii cuptorului şi s-a aşezat lângă aceasta.

— Acum nu mai putem atinge uşa, a spus ea şi-a bătut cu palma locul de lângă ea, de pe podea.

Tu te-ai aşezat acolo, lângă ea, şi amândoi aţi urmărit timp de douăzeci de minute cum se coceau biscuiţii, fără ca vreunul dintre voi să spună vreo vorbă. Eu mă-ntrebam la ce te gândeai tu. La ce se gândea ea. Dar nu v-am întrebat. V-am privit pe-amândoi, în speranţa că ziua aceasta te va ajuta, că grija lui Violet însemna ceva pentru tine, că vei simţi că existau încă oameni cărora le păsa de tine, deşi mama ta nu mai era în viaţă. Nu voiam să te simţi fără rădăcini.

Când a sunat timer-ul, Violet mi-a adus mănuşa pentru cuptor, care atârna de un sertar de lângă chiuvetă.

— Sunt gata! a spus ea. Şi ne putem juca de-a v-aţi ascunselea la castel, până se răcesc.

— De-a v-aţi ascunselea la castel? ai întrebat tu, ridicându-te şi luând vasul pentru paste cu tine.

Violet s-a-ntors în timp ce eu deschideam uşa cuptorului.

— Ne-mbrăcăm ca nişte oameni dintr-un castel şi ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Tu poţi fi regele.

Mie aproape că mi-a căzut tava cu biscuiţi din mână când ea a spus asta. Darren era singura persoană pe care-o lăsase vreodată să fie regele. Când venea Jay, îl punea să fie magicianul. Iar tata şi tatăl lui Darren erau întotdeauna bufonii de la curte.

— Şi tu eşti regina mea? ai întrebat-o pe Violet, în timp ce ea te-a luat de mână şi te-a dus la cutia ei cu recuzită pentru teatru.

— Nu! a spus ea, ca şi cum asta ar fi fost cea mai caraghioasă idee care i-ar fi putut veni cuiva. Eu sunt zâna! Mami e regina.

Tu te-ai uitat la mine în timp ce închideam cuptorul şi mă îndreptam spre voi doi.

După ce ne-a aşezat coroanele pe cap, Violet şi-a pus aripile de zână şi-a zis:

— În regulă, rege şi regină, acum mă ascund în castelul vostru! Numărați până la douăzeci şi trei şi, apoi, începeți să mă căutați!

Douăzeci şi trei? m-ai întrebat pe muteşte. Eu am ridicat din umeri. Violet a plecat alergând şi noi am început să numărăm.

— Mai tare! a strigat ea de pe hol.

Ajunsesem la douăzeci şi trei când am auzit-o spunând:

— Hei! E un şanț în castel!

Eu m-am oprit din numărat.

— Un şanț imaginar? am strigat eu.

— Unul adevărat! a strigat şi ea.

Apoi, am auzit zgomotul inconfundabil de picioruşe sărind într-o băltoacă.

Am alergat din camera de zi spre hol.

— Unde eşti? am întrebat eu.

— Suntem în castel şi ne jucăm de-a v-ați ascunselea! a spus Violet. Nu-ți pot spune!

Lăsase deschisă uşa spre spălătorie, deşi apa se-tindea până pe hol.

— Oh, Doamne! am spus, alergând spre băltoacă.

Tu ai alergat în urma mea spre Violet.

— Te-am găsit! i-ai spus tu. Cred că acesta-i momentul în care regele o ia pe zână şi-o face să zboare!

Ai ridicat-o pe Violet, scoțând-o din apă.

— Mai sus! a strigat ea, râzând. Zânele zboară mai sus.

Eu rămăsesem în fața spălătoriei, uitându-mă lung. *La dracu',* îmi spuneam în gând, *la dracu', la dracu', la dracu'.* Apa venea în continuare, din spatele maşinii de spălat. Am scos telefonul din buzunar şi am format numărul lui Darren.

— Eşti bine? a răspuns el, după primul apel.

— Eu, da, am spus eu. Spălătoria, nu. E plină de apă. Cred că s-a stricat maşina de spălat. Cine e instalatorul nostru?

— Oh, la naiba! a spus el. Îți trimit pe e-mail numărul lui. Sau vrei să-l sun eu?

— Nu, nu, am spus. Sun eu. Ar trebui s-o închid? S-o scot din priză?

— Habar n-am, a zis Darren. Cheamă-l pe instalator. Tocmai ți-am trimis numărul. Spune-mi cum merge treaba.

Am închis telefonul şi-am intrat în e-mail. Tu ai venit lângă mine, cu Violet în zbor.

— Unde-i tabloul de siguranță? m-ai întrebat. Trebuie să întrerupi alimentarea cu curent a maşinii de spălat.

— Eşti sigur? l-am întrebat, verificând mailul de la Darren. Îl voi întreba pe instalator.

— Sunt sigur, ai spus, învârtind-o pe Violet în aer. Trebuie să opreşti maşina ca să nu mai intre apă-n ea şi să nu atingi nimic electric, când stai cu picioarele-n apă.

— Oh, am făcut eu. Are sens. E-n bucătărie.

Ai zburat cu Violet în bucătărie şi, apoi, ai spus:

— Zâna se apropie de aterizare! în timp ce-o aşezai pe-un blat.

— Mai vreau să zbor! a spus ea.

— Regele are de reparat ceva, i-ai zis tu.

Aveai încă pe cap coroana de rege, numai că acum, era uşor strâmbă.

Ea şi cu mine ne uitam cum ți-ai îndreptat coroana şi ai decuplat siguranța pe care scria *Spălătorie.*

— Să-l sun pe instalator acum? am întrebat eu.

Tu îți scoteai deja pantofii şi şosetele.

— Lasă-mă să arunc o privire, ai spus suflecându-ți pantalonii.

Eu am ridicat-o pe Violet de pe blat şi am dus-o spre spălătorie, unde ne-am uitat cum ai tras maşina de spălat de lângă perete şi ai fixat un cot slăbit într-un furtun. De vreme ce apa nu mai curgea, apa de pe podea

aproape dispăruse, mulțumită scurgerii din mijlocul acesteia.

— Trebuie văzut, ai spus tu. Poți să-l suni pe instalator, ca să fii sigură, dar poți şi să porneşti din nou maşina de spălat ca să vezi dacă mai curge sau nu.

Stăteai acolo cu coroana aceea caraghioasă pe cap. *Aşa ar fi fost viața, dacă lucrurile ar fi avut alt curs,* m-am gândit eu.

— Eşti bine? m-ai întrebat, uitându-te la mine, amuzat.

Eu am zâmbit.

— Mulțumesc, am spus. Eşti mai degrabă un cavaler în armură strălucitoare decât un rege. Îți mulțumesc că mi-ai salvat spălătoria.

Tu ai râs.

— Regret să dau la schimb coroana, dar întotdeauna mi-a plăcut Lancelot.

Voiai să intru-n jocul acela? În povestea lui Lancelot şi a lui Lady Guinevere? Presupun că da.

Am înghițit în sec, dorindu-mi să nu mă poți citi aşa de bine, apoi m-am întors spre Violet, care era încă în brațele mele.

— Ei, prințesa mea fermecată, cred că biscuiții s-au răcit destul cât să-i putem mânca. Vrei un biscuit?

Ea s-a smuls din brațele mele, coborând pe podea, şi a luat-o la fugă spre bucătărie, strigând:

— Da!

— Un biscuit, regina mea? ai întrebat tu, aranjându-mi coroana pe cap.

M-am uitat în ochii tăi şi am văzut acolo tristețe, cu toate că-ncercai s-o camuflezi. În haosul provocat de inundarea spălătoriei, pierdusem din vedere motivul pentru care veniseşi.

— Cum te mai simți? te-am întrebat.

— Mai bine, ai spus. Îți mulțumesc pentru astăzi.

— Mă bucur şi eşti bine venit.

Voiam să te îmbrățişez, cum făcusem când intraseşi,

dar m-am abținut. La urma urmelor, Guinevere se căsătorise cu Arthur. În schimb, i-am spus:

— Ar trebui să mergem în bucătărie, înainte ca Violet să se urce pe vreun dulap.

Apoi ne-am aşezat lângă Violet şi-am mâncat biscuiții pe care-i pregătiserăm noi trei împreună.

Niciodată nu i-am spus lui Darren că am rămas în legătură, pe email, ceva timp, după acel moment. Şi, apoi, tu călătoreai atât de mult. Abia dacă puteam ține pasul cu tine în Filipine, Rusia, Coreea de Nord, Africa de Sud. Intervalul dintre mesaje devenea din ce în ce mai mare, până când mi-am dat seama că trecuseră mai multe luni de când nu mai vorbiserăm. Violet părea să te fi uitat. Dar, când şi când, mă-ntreba dacă-şi poate pune părul la spălat în maşina de spălat, iar eu tăceam şi trimiteam Universului dorința mea ca tu să fii în siguranță şi fericit.

LXV

În toamna de după ce mi-ai reparat maşina de spălat – şi chiar o reparaseşi, ți-am spus asta, nu-i aşa? – am primit de la Kate un telefon care mi s-a părut neliniştitor. Darren se uita la un meci de golf şi copiii se jucau în camera de zi. Annie adulmeca pe sub canapea, probabil în căutare de cereale, pe care Liam le împrăştia peste tot. Eu încercam să răsfoiesc ziarele newyorkeze şi mă gândeam c-ar trebui să-mi anulez abonamentul, pentru că la vederea teancului care creştea săptămână de săptămână, mă simțeam ciudat. Şi-mi aminteam de cât de puțin timp aveam pentru mine, timp care să nu fie consumat de muncă sau familie.

— Ce crezi despre chiloții deschişi în față? m-a-ntrebat ea, când am răspuns la telefon.

— Hmm, am făcut eu, asigurându-mă că Liam şi Violet erau concentrați la construcția unui turn, înainte de a pleca în bucătărie. Nu prea m-am gândit la asta, dar, bănuiesc că sunt cam inutili? Ca ochelarii fără lentile sau sutienul fără cupe.

— Există aşa ceva? Sutien fără cupe? a făcut ea.

— Habar n-am. Mă gândeam numai. Dar de ce mă-ntrebi despre chiloții decupați în față? am întrebat-o.

Kate a oftat, la celălalt capăt.

— Ai simțit vreodată… nu ştiu. Ai dorit vreodată să faci lucrurile mai picante?

— Te referi la sex? am întrebat.

Asta nu-i era deloc caracteristic lui Kate. Până în clipa aceea n-o auzisem niciodată folosind astfel de expresii sau vorbind despre acest gen de picanterii. Petrecerea ei de burlăcițe fusese la un spa. Fără paie pentru băuturi în formă de penis.

— I-am spus lui Liz că, ştii tu… cu Tom, lucrurile sunt aşa de… răsuflate, iar ea mi-a spus să-mi cumpăr chiloți decupați în față.

Lucrurile începeau să capete un sens. Probabil că Liz poartă astfel de chiloți, de obicei. Şi sutien fără cupe, dacă aşa ceva chiar există.

— Te referi la sex, că e răsuflat? am întrebat din nou.

Kate a oftat.

— La tot, a răspuns ea. Iau acelaşi tren spre centru, în fiecare dimineață, şi acelaşi tren, seara, spre casă. Tom îmi pune aceeaşi întrebare, în fiecare zi, când ajunge acasă, la două trenuri după mine. Întotdeauna eu mă spăl pe față în timp ce el se spală pe dinți, şi, apoi, când eu mă spăl pe dinți, el face pipi. În fiecare seară. Alaltăieri m-am spălat pe dinți înainte de-a mă spăla pe față, iar el părea că nu mai ştie că să facă. Va fi aşa pe vecie?

Eu chiar nu mă gândisem că lucrurile deveneau perimate, dar, dac-aş fi fost cinstită cu mine, uneori, le simțeam un pic… putrede, ca o rutină.

— Înțeleg ce vrei să spui, am spus eu. Darren mă sună în fiecare zi la cinci şi două minute să mă-ntrebe la ce oră cred c-ajung acasă. Asistenta mea face glume pe seama acestui obicei al lui. Cumpărăm acelaşi tip de hârtie de toaletă – Charmin Ultra Strong – de când suntem împreună. Luna trecută, m-am întrebat ce-ar fi dac-aş cumpăra Charmin Ultra Soft. Dar n-am făcut-o.

— Trebuia s-o faci, a spus Kate.

— Şi tu ar trebui să iei alt tren, i-am spus eu. Du-te la coafor şi tunde-te. Sau, poate, pleacă-ntr-o excursie singură, doar cu Tom. Le poți lăsa pe fete cu noi, într-un weekend.

— Chiar ai avea grijă de ele, într-un weekend? m-a-ntrebat ea.

— Bineînțeles, i-am răspuns. Fă-o! Du-te într-o excursie.

— Şi tu? m-a-ntrebat ea.

— Voi cumpăra alt tip de hârtie igienică, i-am spus.

Am râs amândouă. Tom şi Kate chiar şi-au lăsat fetele la noi şi-au plecat în weekend. Iar eu am cumpărat Charmin Ultra Soft. Dar sunt atâtea de făcut în fiecare zi,

atâtea lucruri de care să ai grijă, încât e mai uşor să respecți o rutină, să nu fii nevoit să gândeşti. Chiar acest efort mental de-a alege un alt fel de hârtie igienică poate face ca lucrurile să devină din „simple”, „copleşitoare.”

Dar Kate m-a pus pe gânduri: uneori, viața mea cu Darren părea plicticoasă. Şi plictisul poate duce la ceva mai rău, dacă lucrurile continuă aşa.

LXVI

În iarna aceea, la câteva luni după ce Liam a împlinit doi ani, toată familia noastră s-a îmbolnăvit. A fost un fel de răceală oribilă care-a făcut-o pe Violet să nu poată merge la grădiniță timp de-o săptămână. Era apatică şi smiorcăită şi mi se rupea inima de câte ori făcea crize de tuse. Şi ție ți s-ar fi rupt inima, Gabe. Era aşa de tristă şi de nefericită. Annie nu se dezlipea de ea. Nici Darren nu se simțea bine şi, pe deasupra, lucrurile nu mergeau la serviciu aşa cum şi-ar fi dorit el, aşa că era irascibil – cu copiii şi cu mine.

După patru zile în această stare, Violet şi cu mine stăteam ghemuite pe canapea împreună cu Annie şi ne uitam la *Sparkle On!* iar Liam era pe podea cu trenulețul lui favorit de lemn. Darren umbla de colo colo prin apartament cu un raport financiar de la serviciu în mână, pe care-l citea în mers. La cea de-a treia sau a patra trecere prin camera de zi, Darren mi-a spus:

— Lui Liam îi curge nasul.

— Sunt şervețele pe masa din bucătărie, i-am zis eu.

El s-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Eu lucrez, a spus. Tu eşti mama lui.

— Poftim? am făcut, în timp ce Violet îşi ştergea nasul pe tricoul meu.

— Eu lucrez, a repetat.

M-am uitat fix la el. Uneori spunea astfel de lucruri, care mă făceau să mă-ntreb: *Oare ăsta-i bărbatul cu care m-am măritat?* Nu prea des, dar se-ntâmpla. De obicei, era vorba despre copii, de rolul meu de soție şi mamă, în familie.

Fără altă vorbă, m-am ridicat de pe canapea, luând-o pe Violet în brațe, am luat şervețelele din bucătărie şi-am şters nasul lui Liam.

Mai târziu, în noaptea aceea, am fost trezită de plânsul lui Liam. Tocmai îl mutasem din leagăn în pat, dar încă

nu-şi dăduse seama că putea să coboare singur din el, în mijlocul nopții. M-am uitat la Darren. Şi el era pe jumătate treaz.

— Plânge Liam, a spus el, cu ochii abia deschişi.

— Îl aud.

Aveam capul parcă plin cu vată.

— Te duci tu?

Nu era chiar o întrebare.

— Îhî, am făcut eu, coborând din pat.

Când am ajuns în camera lui Liam, Violet era în uşă.

— M-a trezit, mami, a spus ea, urmându-mă.

— Şi pe mine, i-am spus eu, în timp ce-l ridicam pe Liam din pat. De ce nu te duci înapoi să te culci?

— Pot să rămân aici? m-a-ntrebat ea.

Eram prea obosită ca s-o contrazic.

— Bine, am spus, întorcându-mă spre Liam. Ce se-ntâmplă, puiule?

În brațele mele, plânsul lui Liam s-a transformat în scâncet. I-am şters fața plină de muci.

— Mi-e prea cald, a spus el, cu respirație şuierătoare.

Mi-am pus buzele pe fruntea lui, cum făcusem cu Darren cu multe Crăciunuri în urmă. Dar eram şi eu bolnavă şi nu mă puteam baza pe buzele mele. I-am luat temperatura. 39 cu 3. Am oftat.

— OK, puiule, am spus eu. Nu-ți place chestia asta, dar te va face să te simți mai bine.

În timp ce Violet se uita la noi, i-am picurat lui Liam în gură Tylenol şi i-am ținut gura bine închisă pe biberon. El era prea bolnav şi prea obosit ca să reacționeze. A înghițit, apoi a tuşit.

— Ştiu, puiule, nu e bine deloc să fii bolnav, am spus.

— Nu e bine să fii bolnav, a repetat el, cu buza de jos tremurându-i un pic.

Violet a tuşit, acoperindu-şi gura cu cotul, aşa cum învățase la grădiniță.

Arătau amândoi la fel de rău ca şi mine.

— Ce-ar fi să dormim toți trei împreună, în noaptea

asta?

Violet a dat din cap şi s-a urcat în patul lui Liam. M-am strecurat şi eu lângă ea şi am pus capul lui Liam pe umărul meu, sperând că stând aşa, ridicat, va respira mai uşor.

— Te iubesc, mami, a spus el, în timp ce i se închideau ochii.

— Şi eu te iubesc, a spus Violet, ghemuindu-se lângă mine.

— Eu vă iubesc pe amândoi până la stele şi-napoi, le-am spus eu.

Şi apoi m-am gândit la tine, Gabe. Nu mă mai gândisem la tine de ceva timp, dar zăcând acolo mi-am amintit de ziua, de la care nu trecuse încă un an, în care copseserăm biscuiți şi tu îmi reparaseşi maşina de spălat. Mi-am amintit că m-am gândit la cum ar fi putut să fie. Şi m-am întrebat cum ai fi reacționat tu la cei doi copii bolnavi. Te-ai fi dat jos din pat şi mi-ai fi spus să dorm, în timp ce l-ai fi calmat pe cel care plângea? Ai fi adus în patul nostru o familie întreagă căreia îi curgea nasul şi avea febră, toată în acelaşi pat? N-ai fi aşteptat ca totul să cadă pe mine, că eu să fiu cea care ştergea nasurile şi administra Tylenol. Ştiu asta, cu siguranță.

În noaptea aceea, cu copiii în brațe, te-am visat pe tine, în loc să-l visez pe Darren. Făceai napolitane pentru Violet şi Liam. Aveam pe cap acele coroane ridicole. Eram cu toții în pijamale asortate, de Crăciun.

Când m-am trezit, mi-am spus că e un vis datorat febrei. Dar a fost, sincer, mai mult de-atât.

LXVII

Anul acela, 2013, mi-a părut adesea un an al dezamăgirilor. L-am dezamăgit pe Darren constant cu alegerile mele. Şi el m-a dezamăgit cu reacţiile lui. Şi cu aşteptările lui. Era vorba de lucruri mărunte – Violet a intrat în clasa întâi la o nouă şcoală, şi el a crezut că voi merge la serviciu mai târziu, ca s-o pot duce eu la şcoală în locul Mariei. Eu am fost invitată să vorbesc la o conferinţă în Los Angeles şi el mi-a cerut să renunţ, pentru că asta ar fi însemnat să lipsesc şase zile de-acasă, ceea ce, considera el, era prea mult pentru copii ca să stea fără mama lor. Încă încerca să mă transforme în femeia pe care şi-o imaginase când făcuse lista aceea fără sens. Dar el nu era Pygmalionul meu. Iar eu nu eram Galateea lui.

Sunt incorectă, totuşi. Ne-am şi distrat. Am petrecut două săptămâni într-o casă splendidă din East Hampton în august şi i-am invitat şi pe Vanessa cu Jay şi cu tripleţii. Copiii s-au distrat de minune înotând şi ridicând castele de nisip şi săpând gropi adânci, iar relaţia mea cu Darren s-a îmbunătăţit acolo, unde munca nu ne stătea în cale.

I-am dus pe Violet şi pe Liam la primul lor meci al echipei Yankees în septembrie, şi am avut locuri chiar în spatele porţii. Austin Romine a semnat pentru fiecare câte-o minge şi copiii au povestit despre asta o săptămână întreagă după meci. Am găzduit prima noastră Zi a Recunoştinţei, unde i-am invitat pe cei din familia mea şi a lui Darren şi toată lumea s-a simţit minunat. Şi noi eram bine, dar nu perfect.

De aceea probabil, când am văzut numele unei femei – Linda – în telefonul lui Darren, în săptămâna în care eram amândoi liberi de la muncă, între Crăciun şi Anul Nou, mintea mea s-a dus imediat cu gândul la o relaţie amoroasă. Felul în care interpretează oamenii diverse

situații spune, adesea, mai multe despre ei decât despre situația însăşi. Ca şi la reuniunea noastră de cinci ani, când, văzând-o pe acea femeie cu mâna pe brațul tău, am presupus că era iubita ta sau cel puțin o persoană pe care erai interesat s-o iei acasă, în seara aceea. Vedem totul prin filtrul propriilor noastre dorințe şi regrete, speranțe şi temeri.

Când am văzut *Linda,* fără nume de familie, m-a luat cu fierbințeală şi răcoare în acelaşi timp. Niciodată nu-mi imaginasem că Darren m-ar putea înşela. Părea prea stabil, prea serios, prea loial. Aşa că m-am hotărât să-mi dovedesc că nu era adevărat. Am căutat în memorie şi n-am găsit nicio Linda. Apoi am intrat pe pagina lui de Facebook, în căutarea Lindei. Singurele două Linda pe care le-am putut găsi erau o verişoară care locuia în New Mexico şi soția unei cunoştințe din facultate, care trăia în Philadelphia. Am tras aer în piept şi-am decis că putea fi vorba de oricare dintre ele. Trebuia să-i acord prezumția de nevinovăție, chiar dacă a lăsa un nume în lista cu contacte părea o alegere deliberată, ca şi cum ai avea ceva de-ascuns.

— Ai vorbit în ultima vreme cu verişoara ta? l-am întrebat în timpul cinei cu macaroane, brânză şi carne de pui, pe care-o luam împreună cu copiii noştri.

Din cine ştie ce motiv, Liam prefera să mănânce carnea tăiată în cubulețe, aşa că ne-am conformat cu toții. Ca personalitate, Liam îmi aduce aminte mult de fratele meu.

Darren a scuturat din cap.

— Trebuia să-i sun şi să le urez La mulți ani.

— Da, am făcut eu. Şi eu ar fi trebuit să fac asta.

Deci nu era vorba de verişoara Linda.

— Ce-ai zice dac-am merge o zi la Philadelphia, cu copiii? am întrebat eu. Ai păstrat legătura cu colegi de-ai tăi din facultate, de-acolo? Nu i-am văzut de mult.

Darren a ridicat din umeri.

— E departe şi n-am mai vorbit cu niciunul dintre ei, de la căsătoria lui Josh, din primăvara trecută. Am ajuns

la punctul în care ne schimbăm vechii prieteni pentru unii mai noi?

Am luat o sorbitură din Merlotul pe care-l turnasem în pahare pentru noi doi, deşi nu prea mergea cu macaroanele cu brânză şi pui. Mie nu-mi place să beau vin alb iarna.

— Ce vrei să spui?

Liam făcea un turn din bucăţelele lui de carne. Violet îşi mânca macaroanele şi brânza, luând o gură de colo, o gură de dincolo.

— Doar că ne-am petrecut timpul mai mult cu persoane din cartier care au copii de vârsta copiilor noştri. Nici măcar nu-mi pot aminti când ne-am văzut ultima oară cu Kate şi cu Tom şi cu fetele lor, şi ei stau la numai o oră depărtare, în Westchester. Poate-ar trebui să ne facem planuri împreună cu ei, în săptămâna asta.

— Bună idee, am spus. Îi voi da un telefon lui Kate.

— Mătuşa Kate? a-ntrebat Violet. Crezi că va avea recuzită nouă cu care să ne costumăm, eu şi Samantha, şi Victoria?

Samantha era cu un an şi jumătate mai mică decât Violet şi Victoria cu şase luni mai mare, dar diferenţele de vârstă nu păreau să conteze aşa de mult ca atunci când fetele erau mai mici.

— Cred că e foarte posibil, i-am răspuns.

Ea a dat din cap şi s-a-ntors la macaroanele ei.

Am renunţat la povestea cu Linda.

Două săptămâni mai târziu, totuşi, Darren şi-a lăsat telefonul acasă, când s-a dus la sală. După ce m-am tot uitat la el vreo cincisprezece minute, l-am luat şi-am decis să aflu, odată pentru totdeauna, cine era Linda. Am tastat codul de acces – data aniversării noastre – şi iphone-ul lui a bâzâit, dar nu s-a deblocat. Fierbinţeala şi răcoarea care mă invadaseră prima oară când văzusem numele Lindei au revenit. Am încercat ziua de naştere a Violetei şi apoi pe cea a lui Liam. Apoi pe cea a lui Darren. Apoi pe-a mea. Nimic n-a mers şi ştiam că dacă

introduc de şase ori codul greşit, telefonul se dezactivează. Dar oricum n-aveam o a şasea idee pentru un cod. Ziua de naştere a Lindei? Am pus telefonul la loc pe măsuța de cafea, unde-l găsisem.

M-am gândit să-i spun lui Kate despre suspiciunile mele, dar mi s-a părut o prea mare idioțenie. Nu exista nicio dovadă. În plus, ea şi Tom aveau şi ei problemele lor de rezolvat. Ultimul lucru de care avea ea nevoie erau problemele mele. Dar, chiar dacă nu mi se părea că am destule dovezi care să justifice un apel către Kate, tot mă temeam să-l întreb pe Darren de ce-şi schimbase codul la telefon. Cine era Linda. De ce n-avea nume de familie. Pentru că, odată ce-aş fi ştiut că mă-nşală, nu mai era cale de întoarcere – durerea, trădarea, certurile, lacrimile. M-am înfiorat la gândul de-a trece prin aşa ceva, la ce-ar însemna pentru copii, pentru mine, pentru viețile noastre. Era mai uşor să mă prefac că totul era bine.

Am fost cu urechile ciulite în următoarele câteva luni şi au fost trei sau patru ocazii în care el a vorbit la telefon de pe hol, întors acasă de la muncă, dar îşi lua la revedere înainte de-a intra în apartament. Oare vorbise cu Linda?

În martie a lucrat în câteva zile de sâmbătă. Linda?

Într-un weekend a mers la golf cu băieții de la serviciu. Sau poate nu?

În acele şase luni abia dac-am dormit. Stăteam întinsă lângă el, întrebându-mă cum de putea dormi atât de profund, când eu țineam în mine un secret atât de oribil, când el mă-nşela în halul ăsta. Nu-mi puteam scoate din cap imaginea lui în brațele unei alte femei. Uneori mi-o imaginam pe aceasta blondă, alteori cu părul roşu, alteori o versiune de-a mea, mai tânără. Indiferent cum mi-o închipuiam, era îngrozitor. Mâncam mai puțin. Beam mai mult. Mă-ntrebam de ce renunțase el la noi. Ce-l determinase să facă asta.

Uneori voiam să-l rănesc la fel de tare cum mă rănea el – fizic, emoțional, oricum, ca să-i arăt ce-i făcea unui om

căruia-i promisese iubire până la moarte. Uneori voiam să-mi spună doar că-i părea rău, c-o va părăsi, că mă iubea încă pe mine şi că mă va iubi întotdeauna; uneori, credeam că asta era tot de ce-aveam nevoie ca să-i iert totul. Inima mea era ca un Yo-yo sau, poate, ca o minge de ping-pong, care sare dintr-un capăt în celălalt al mesei. Peste toate acestea trona, totuşi, acel sentiment copleşitor că, într-un fel sau altul, dădusem greş. Nu fusesem destul de dulce sau de deşteaptă, sau o soție destul de bună. Că era vina mea că el făcea asta. Eram paralizată de ideea acestui eşec.

Cred că de-aceea nu spusesem nimănui. Odată ce-aş fi spus-o cu voce tare, ar fi devenit realitate. Căsătoria noastră eşuase. Noi eşuaserăm. Eu eşuasem.

Darren nu mai făcea sex cu mine la fel de des ca de obicei – poate o dată sau de două ori pe lună – ceea ce era normal după ce se născuse Liam. Nici măcar nu-mi mai băteam capul să mă protejez. După ce văzusem numele Lindei pe telefonul lui, eram atât de supărată pe Darren, încât nici nu mai voiam să-l ating, dar, paradoxal, în acelaşi timp nu voiam să-i dau un motiv să cadă-n brațele alteia. După câteva luni de suspiciune, în timp ce stăteam cu ochii-n tavan, imaginându-mi cum Darren trage fermoarul rochiei altei femei, îi aranjează gulerul, îi pune pantofii, mi-am întins mâna spre partea lui de pat şi i-am strecurat-o pe sub elasticul de la boxeri. El tocmai aținea.

— Nu acum, a mormăit el, îndepărtându-se de mine.

M-am simțit de parcă primisem o lovitură-n piept. Respingerea doare fizic. Cum putea să dorească o străină, în locul meu?

Am analizat în minte tot ce făcea sau spunea, durerea şi neîncrederea mea crescând, dar n-am spus nimic cu voce tare. Singurul lucru bun la gândul că Darren mă înşela era că, atunci când cădeam într-un somn agitat şi te visam pe tine, nu mă mai simțeam deloc vinovată.

Am început să-ți citesc mai des pagina de Facebook, în

acea primăvară. Am accesat mai multe fotografii de-ale tale. Am comentat, chiar, la un articol pe care l-ai postat. Ai observat? Te-ai întrebat de ce?

LXVIII

Sincronizarea este totul. Asta am învățat. Cu munca, prietenii, în relațiile romantice – cu noi înşine, în special.

Tu erai în New York pentru un weekend prelungit, pe la mijlocul lui iunie. Associated Press te trimisese la Ierusalim, după trei adolescenți israelieni răpiți de Hamas. Le spuseseşi că voiai o vacanță în America, înainte de-a te cufunda într-o nouă țară şi într-un nou conflict şi ei fuseseră de-acord. Erai deja un jurnalist destul de cunoscut pe-atunci, bănuiesc că Associated Press îți oferea tot ce voiai. Fuseseşi în Ucraina şi la Moscova. Nu ştiu cum reuşeai – o țară nouă la câteva luni, uneori la câteva săptămâni. Sau mişcarea asta continuă te ajuta?

Te făcea să te gândeşti mai puțin la mama ta? La ce nu mai aveai?

Când mi-ai scris un e-mail că aterizai pe 13 iunie şi m-ai întrebat dac-aş putea să mă văd cu tine, ți-am scris da, fără vreo explicație dată lui Darren. Am decis că nu merita să-l mai consult. Avea secrete față de mine, aşa că puteam să am şi eu secrete față de el.

Darren voia să-i ducă pe copii în New Jersey, la părinții lui, şi eu sugerasem să se ducă sâmbătă, fără mine – ca să mă odihnesc, să mă duc la manichiuristă, să iau prânzul cu nişte prietene, iar mama lui îl putea ajuta cu copiii.

— Sună grozav, a spus el. Şi poate sâmbăta următoare mă pot duce să joc golf?

— S-a făcut, i-am spus, întrebându-mă dacă golf însemna Linda.

Inițial, m-am simțit vinovată că-l mințisem sau, cel puțin, am omis să-i spun de planul de-a mă vedea cu tine, dar când el a spus *golf,* m-am eliberat de senzația de vină. Omisiunea mea se justifica.

Ți-am scris un mesaj, în dimineața aceea: *Ce-ai zice*

dacă ne-am întâlni în Manhattan: Darren e plecat o zi cu copiii în New Jersey. La urma urmelor, Manhattanul era cartierul nostru.

Grozav, ai răspuns tu. *Ce zici de Faces & Names? Mai există? Îl caut pe Google.*

Am râs în timp ce aşteptam continuarea textului.

Mai există. Ne vedem să luăm prânzul? La douăsprezece?

Mie-mi sună bine, am scris eu.

Apoi m-am dus şi mi-am făcut manichiura şi pedichiura, aşa că minciuna servită lui Darren să fie parţial adevăr. Nu-l mai minţisem niciodată până atunci – nu la modul ăsta. Şi nu-mi plăcea să fac asta. Dar să transformi o parte din minciună în adevăr era de ajutor.

Mi-a luat o jumătate de oră să aleg cu ce să mă-mbrac la întâlnirea cu tine. Era soare şi cam şaptesprezece grade – vreme ideală – aşa că mă puteam îmbrăca exact aşa cum voiam: rochie, fustă, pantaloni pescăreşti. Am optat pentru ceva simplu. Jeanşi, tricou negru, balerini, nişte bijuterii. M-am machiat cum mă machiam când eram împreună, cu contur negru pe pleoapa de sus. Ai remarcat?

Am intrat în Faces & Names şi tu erai deja acolo, aşezat pe-o canapea, lângă şemineu.

— Nu-l vor aprinde pentru noi. Au zis că nu fac focul în iunie, ai spus tu.

M-am aşezat lângă tine.

— Chiar are sens.

Te-am privit. Îţi crescuse părul, gropiţa din barbă era la locul ei, dar ochii îţi erau plictisiţi, obosiţi, ca şi cum văzuseră prea multe.

— Eşti bine? te-am întrebat.

— S-ar putea să fiu prea bătrân pentru aşa ceva, mi-ai răspuns. Mă gândeam la asta. N-am aşteptat cu nerăbdare misiunea aceasta şi e prima oară când se-ntâmplă aşa, ai spus.

Apoi, te-ai uitat la mine.

— Dar *tu* eşti bine? m-ai întrebat.

Nu suflasem o vorbă nimănui de luni întregi, dar cu tine mă simțeam în siguranță. În plus, tu nu erai în viața mea de zi cu zi, nu aveai cum să spui nimănui. Darren şi cu mine n-aveam cum să devenim subiect de bârfă, când lăsăm copiii la grădiniță.

— Cred că Darren mă înşală, am şoptit eu.

Am încercat să-mi opresc lacrimile, dar n-am putut. Tu m-ai strâns la piept. N-ai spus nimic, mă țineai numai în brațe. Apoi m-ai sărutat pe frunte.

— Dacă o face, e un idiot, ai spus. Şi nu te merită. Tu eşti inteligentă şi sexy şi cea mai uimitoare femeie pe care-o cunosc.

M-ai ținut în brațe în timp ce eu am comandat un martini cu aromă de măr şi tu un whisky – de dragul vremurilor bune. Am stat sprijinită de tine în timp ce ne-am savurat băuturile. Şi am comandat rândul doi de băuturi. Trupul tău era aşa de primitor. Mi-era aşa de bine sprijinită de el. Mi-am amintit de visul acela din noaptea când am avut febră, în care făceam napolitane, în pijamalele noastre de Crăciun şi m-am întrebat cum ar fi să vin acasă la tine în fiecare zi, să-ți simt compasiunea, forța, înțelegerea.

Mintea a-nceput să mi se-nceţoşeze.

— Trebuie să mănânc ceva, ai spus tu. Nu sunt obişnuit să beau atât de mult, aşa de repede.

Am comandat mozzarella prăjită şi un platou de mini-sandviciuri cubaneze. Lucruri pe care nu le mai mâncasem de ani buni, dar pe care acum le-am devorat, încercând să contracarez efectul alcoolului. Chiar şi-aşa, când m-am ridicat să merg la baie, a trebuit să mă sprijin de creştetul capului tău ca să-mi capăt echilibrul.

— Eşti bine? m-ai întrebat a doua oară în după-amiaza aceea, punându-mi o mână fermă pe spate.

— Mai bine decât în ultimele câteva luni, ți-am răspuns.

La toaletă am continuat să mă gândesc cum m-am

simțit când m-ai ținut în brațe, cât de rece eram cu Darren şi câtă durere acumulasem în lunile care trecuseră. Muream după genul de apropiere pe care-o simțeam în brațele tale. Mi-am închis ochii şi m-am gândit la buzele tale împreunate cu ale mele. Căldura şi apăsarea lor, gustul lor. M-am imaginat dăruindu-mă ție, total, aşa cum o făceam odinioară, pierzând orice control, lăsându-ți ție inițiativa. Voiam asta. Aveam nevoie de asta. Încercasem atât de mult să țin totul la un loc, să-mi țin firea şi eram înfrântă. Aveam nevoie de altcineva să preia controlul. Aveam nevoie *de tine* să preiei controlul.

Când m-am întors la canapeaua noastră, tu plătiseşi deja nota.

— Vrei să facem o plimbare-n parc? m-ai întrebat. Putem cumpăra nişte apă de la chioşcul de-afară.

— Sună bine, am spus, întinzând mâna.

M-ai prins de mână şi te-ai ridicat. Momentul atingerii a fost plin de emoție. Ne-am privit în ochi. Respirația mi s-a-ncetinit, răspunzând, în mod inconştient, respirației tale. Ai făcut un pas mai aproape de mine.

— Gabe, am început eu.

Tu mi-ai dat drumul la mână.

— Îmi pare rău, ai spus, cu privirile-n pământ. Am uitat de mine.

— Gabe, am spus din nou, încercând să pun înțelesul unei propoziții întregi într-un singur cuvânt.

Te-ai uitat la mine şi, de această dată, niciunul din noi nu s-a putut desprinde. Ți-am atins buzele cu degetele.

— N-ar trebui, ai spus tu, ținându-mi mâna între palme.

Apoi nu ştiu cine s-a apropiat primul, dacă tu sau eu, sau poate ne-am mişcat amândoi în exact acea clipă, dar gura mea s-a lipit de buzele tale şi, dintr-odată, tot ce era rău pe pământ s-a schimbat în bine.

M-ai tras mai aproape de tine şi astfel trupurile noastre erau strâns lipite unul de celălalt, coapsă lângă coapsă, stomac lângă stomac, piept lângă piept.

— La ce hotel stai? am şoptit eu.

— La Warwick, pe Six Avenue. Dar… Luce.

— E-n regulă, am spus eu. Niciodată-n viața mea nu mi-am dorit ceva la fel de mult cum te doresc pe tine, în acest moment.

Te-am sărutat şi-am gemut, strecurându-ți mâna în buzunarul din spate al jeanşilor mei, exact cum obişnuiai tu să faci.

Când am ajuns în camera ta de la hotel, cred că m-ai întrebat de patru ori dacă eram sigură că asta voiam. Am spus da, de fiecare dată. Eram beată, dar nu eram idioată. Ştiam ce voiam. De ce aveam nevoie.

— Tu vrei să faci asta? te-am întrebat şi eu, în cele din urmă.

— Desigur! ai spus tu. Dar nu vreau ca tu să regreți.

Eu te-am sărutat mai apăsat şi m-am concentrat la gustul tău. Gabe plus whisky era aroma pe care-o ştiam atât de bine.

— Lucy, Lucy, Lucy, ai şoptit, de parcă nu-ți venea să crezi că aveai şansa să-mi rosteşti din nou numele.

M-ai apucat de marginea tricoului. Eu te-am prins de mână brusc, conştientă de mine însămi.

— Trupul meu nu mai arată la fel, am şoptit.

Tu mi-ai tras tricoul în sus.

— Trupul tău e minunat, ai şoptit şi tu.

Ne-am scos unul altuia hainele şi tu m-ai ridicat în brațe şi m-ai aruncat pe pat. O mişcare pe care-o foloseai şi în urmă cu unsprezece ani. M-am întins şi te-am tras şi pe tine în pat, trecându-mi mâinile peste muşchii spatelui tău, simțindu-i cum se încordează sub degetele mele. Versul din poemul acela al lui e.e. cummings continua să-mi umble prin cap. *Îmi place trupul meu când e înlănțuit cu trupul tău.* Da, Gabe. Îmi place mai mult trupul meu când sunt cu tine, mă plac pe mine mai mult.

— Nu e nimeni ca tine, ai şoptit în timp ce lunecai în mine. Nimic nu e ca asta.

Am răspuns arcuindu-mă şi gemând.

— Nimeni. Nimic, am spus şoptit.

După aceea, am rămas întinşi, goi, pe aşternut, cu trupul tău luând forma trupului meu ghemuit, aşa cum obişnuiam să stăm odinioară. Mâna ta era pe abdomenul meu. Mi-au revenit în minte prima dată când am fost la Faces & Names, drumul până la apartamentul tău, confesiunea ta în întuneric.

— Ce-ar fi să vii cu mine la Ierusalim? ai spus tu.

— Ce-ar fi dac-am călători pe curcubeu şi am dansa pe lună? ți-am răspuns eu.

— Eu vorbesc serios, ai spus, sărutându-mă pe gât.

— Am o senzație de déjà vu, am răspuns eu. Deşi acum aş putea probabil să mă gândesc la ceva legat de munca mea. Să lucrez de la distanță. Un birou satelit. N-ar vrea să mă piardă.

Dinții tăi îmi ronțăiau lobul urechii.

— Frumusețe sclipitoare, ai spus.

M-am întors cu fața la tine.

— Nu pot. Ştii că nu pot. Copiii mei sunt aici, nu-i pot părăsi, şi Darren nu m-ar lăsa în niciun chip să-i duc în Israel. Mai ales dacă asta ar însemna să-i aduc la tine, am spus.

Mi-am lipit palma de palma ta.

— Dacă ar fi vorba numai de mine aş fi acolo cât ai bate din palme.

Încă nu-mi vine să cred că am spus asta. Că am analizat cu adevărat oferta ta, după o după-amiază petrecută cu tine, în pat. Deşi nu era o după-amiază, nu-i aşa? Era o după-amiază în treisprezece ani de aşteptare. Şi eu care crezusem că Darren terminase cu mine, că-şi găsise pe altcineva care să bifeze toate punctele noii sale liste.

Tu n-ai spus nimic altceva, atunci, ți-ai înclinat numai capul şi ai făcut un cerc cu limba în jurul sfârcului meu. Ți-am simțit erecția pe piciorul meu.

— Din nou? am întrebat.

Ți-ai ridicat gura de pe sânul meu.

— Mă faci să mă simt ca la douăzeci şi trei de ani.

— Deci, din nou, am spus.

Ca răspuns, ai început să mă săruți de la stomac în jos.

Parcă eram din nou steaua aceea binară, orbitând unul în jurul celuilalt, nicio altă planetă sau asteroid în calea noastră preț de ani-lumină. Trebuia să mă fi gândit la copiii şi soțul meu, dar eu mă gândeam numai la tine şi la cum mă făceai să mă simt. La legătura dintre noi care părea mai adâncă decât atunci când aveam douăzeci şi patru de ani. Amândoi ne-am schimbat, dar în sensuri care ne făceau mai compatibili. Am stat de vorbă despre noi, despre cum să rămânem în legătură, despre o eventuală vizită de-a mea la Ierusalim. Ți-ai introdus noua adresă în telefonul meu.

— Vreau să te văd din nou ca acum, ai spus, mângâindu-mi trupul gol.

Pielea mi s-a făcut de găină, de la umeri până la glezne. Sfârcurile mi s-au întărit. M-am rostogolit şi mi-am pus mâna pe pieptul tău.

— Şi eu, am spus. Dar nu ştiu cum putem face asta.

— Dacă el te înşală, ar trebui să-l părăseşti, ai spus tu, cu barba pe creştetul meu. Ar trebui să fii cu mine.

Te-am sărutat pe gât şi-am oftat. A sta întinsă lângă tine era toxic – simțeam euforia acestui Gabe entuziast; dependența revenise în forță. Trebuia să mă-ntorc în prima zi, să înlătur obişnuința din nou. Numai că eu nu voiam asta.

— Nu-i aşa de uşor, am spus. Dar voi încerca să găsesc un motiv să călătoresc la Ierusalim, cu serviciul… Poate la Londra? Acolo ar fi mai plauzibil. Ai putea veni la Londra să ne-ntâlnim?

— Lucy, ai spus, în timp ce brațul tău s-a strâns în jurul spatelui meu. Vin să mă-ntâlnesc cu tine oriunde. Niciodată n-am crezut c-aş avea o a doua şansă cu tine;

n-o voi mai da în bară. Tu eşti lumina mea. Întotdeauna ai fost.

— Ştiu, am spus repede, sorbindu-i cuvintele. Dar acum sunt responsabilă față de alte persoane. Într-un fel de aceea nu i-am spus nimic lui Darren despre cealaltă femeie. Ce-ar face Violet şi Liam dacă l-aş părăsi pe tatăl lor? Tu şi mama ta ați fost atât de răniți, când tatăl tău v-a părăsit.

Ai tăcut un timp şi apoi ai spus:

— Dar cum ți-ar fi dacă rămâi cu el?

M-am tras mai aproape de tine.

— Ei sunt mai importanți decât mine, am spus. Dar poate Darren va face prima mişcare. Hai să vedem ce surprize ne rezervă Universul.

— Foloseşte torentul, ai zis.

Am zâmbit, la această amintire.

— Întotdeauna noi doi ne-ntoarcem la Shakespeare, nu-i aşa? „Când la taifasul gândurilor bune / Le chem la mine, glasuri din trecut”[15], ai spus tu. Am un exemplar cu sonetele lui în rucsac. Am citit Shakespeare în fiecare văgăună pe care-o oferă lumea asta şi acesta este versul meu favorit. Întotdeauna mă face să mă gândesc la tine, indiferent unde mă aflu.

Eu eram din nou vrăjită de tine, Gabe, deoarece, chiar dacă te schimbaseşi atât de mult, o mare parte din tine nu se schimbase. Şi acea parte – cea care recita din Shakespeare pe nerăsuflate – mă făcea să mă simt tânără, plină de speranță şi infinită. M-am gândit o clipă să-ți cer să rămâi. M-am întrebat dacă răspunsul tău ar fi diferit de cel de acum zece ani. Dar mă temeam că nu va fi. Şi că întrebarea mea va strica splendoarea după-amiezii noastre.

— Te voi lăsa să te gândeşti, ai spus. Îți voi da timp de gândire.

— Asta-i, probabil, cel mai bine, am spus eu, dorindu-mi să nu fie aşa.

M-ai luat de mână.

— Dar să ştii că mă voi gândi la tine, ai spus.

— Şi eu la fel, am şoptit.

Ne-am dăruit un ultim sărut şi eu am luat metroul, încă orbitând în jurul tău, în mintea mea.

LXIX

Există atât de multe feluri de secrete. Secretele plăcute pe care vrei să le savurezi ca pe bomboane, grenadele care-ți pot distruge lumea, şi cele emoționante, care sunt mai amuzante când le împărtăşeşti şi altora. Chiar dacă secretul nostru era o grenadă, mie tot mi se pare plăcut. M-am dus acasă, am făcut un duş, gândindu-mă la atingerea ta, la cuvintele tale, la trupul tău deasupra trupului meu. Mi-am pus un hanorac Columbia vechi, pe care-l purtam când locuiam împreună, şi o pereche de colanți. În loc să deschid calculatorul şi să răspund la e-mailuri, am scos din bibliotecă un exemplar din *Amantul Doamnei Chatterley.* Nu-l recitisem din facultate. Nu ştiam cum scăpase să nu fie vândut la anticariat atâția ani, dar eram bucuroasă că-l găsisem. L-am deschis exact la capitolul cincisprezece – John Thomas şi Lady Jane. Îți aminteşti acest capitol? Este cel în care Lady Chatterley şi Mellors fug în adăpostul din grădină şi-şi strecoară unul celuilalt flori în părul pubian. În facultate această scenă mi se păruse atât de sexy. Aşa mi se pare şi acum.

În următoarea oră am citit despre Connie şi Mellors, şi Hilda şi Venice. M-am gândit că după-amiaza noastră împreună semăna cu noaptea pe care-au petrecut-o Connie şi Mellors, înainte de plecarea ei în Italia.

Apoi am auzit cheia lui Darren în uşă.

— Mami! a strigat Violet alergând în apartament.

— Mami, mami! a venit şi Liam în fugă, după ea.

Au sărit amândoi pe canapea, lângă mine, şi eu i-am sărutat pe păr.

— Tati ne-a spus un secret, m-a informat Liam.

— Şşşt, a spus Violet. Un secret înseamnă că nu-l putem spune, Liam. Ții minte? A fost secret mult timp, şi noi nici nu trebuia să-l ştim.

Numele Linda a țâşnit în mintea mea, din nou. Darren n-avea cum să le spună despre ea, nu-i aşa?

Darren a lăsat genţile cu lucrurile copiilor la intrarea în camera de zi.

— Ei, au ţinut secretul preţ de treizeci de secunde.

— N-am spus, tati, a spus Violet. Am promis solemn, nu-i aşa, Liam?

Liam şi-a ridicat degetul mic.

Darren a gemut. Apoi a dispărut pe scări în sus.

— Hei, aşteaptă! am strigat eu, în urma lui. Eu pot să aflu secretul sau nu?

— Poţi! a spus el. Aduc imediat ceva să-ţi arăt.

— Cum v-aţi distrat? m-am forţat eu să-i întreb pe copii.

— Bunica şi bunicul ne-au dus în parc, a spus Violet. Îl ţii minte, nu-i aşa? E mai mic decât parcul nostru, dar are un labirint cu ziduri foarte înalte.

— Da, am răspuns. Şi are balansoare.

Ea a aprobat.

— Chiar ne-am dat în balansoare, a spus Liam.

— Dar e mai mic, aşa că tata a trebuit să mă ajute ca să nu rămân înţepenită, a spus Violet şi-a sărit de pe canapea. Mă duc să văd ce-mi fac păpuşile.

— Şi eu mă duc să fac un Lego, a zis şi Liam şi-a sărit după ea. I-am urmat pe scări în sus, ca să-l găsesc pe Darren. El era în birou, camera despre care-mi tot amintea că va deveni dormitorul celui de-al treilea copil, dacă-l vom avea, şi unde-şi instalase laptopul.

— Afurisiţii ăştia mici, a spus el, deschizând câteva ferestre. Nu voiam să-ţi spun până nu e terminat tot, dar m-au auzit vorbind cu tata despre asta. Am încercat să amân până la aniversarea noastră. Îţi vine să crezi că au trecut aproape zece ani?

— Opt, am spus eu. Vom face opt ani de căsătorie, în noiembrie. Darren a zâmbit.

— Zece de când ne-am cunoscut.

Apoi a-ntors calculatorul cu ecranul spre mine.

— Am cumpărat o casă.

Creierul meu nu pricepea ce-mi spunea Darren.

— Ce-ai făcut?

— Ăsta-i secretul! a spus el. Urmăresc casa asta din vara de după naşterea lui Violet. Voiam să cumpăr locul unde ne-am cunoscut. Şi, în cele din urmă, în ianuarie, i-am convins să vândă.

Eu încă mă străduiam să înțeleg ce se-ntâmpla. Darren s-a ridicat şi m-a luat de mână.

— Ştiu că lucrurile n-au fost grozave anul ăsta, dar am fost atât de fericiți vara trecută în East Hampton, şi m-am gândit că această casă…

Am izbucnit în lacrimi.

— Oh, Darren, am spus eu, strângându-i mâna.

El chiar mă iubea încă, încă voia ca relația noastră să funcționeze. Până atunci nu mai fusesem sigură de-asta. Dar acum arunca aventura lui şi mai mult în derută. De ce să mai aibă o aventură, dacă făcuse astfel de planuri pentru noi?

Mi-a strâns mâna, la rândul lui.

— Am comunicat în secret cu agentul imobiliar, o doamnă mai în vârstă cu adevărat adorabilă, Linda, încă din toamnă. În weekendul din martie în care ți-am spus c-am jucat golf cu prietenii, am fost, de fapt, acolo ca semnez tranzacția.

Agent imobiliar? Am simțit că mi se face rău.

În toate aceste luni, mi-am spus că el mă-nşela. Am creat o altă imagine a lui Darren, a lucrurilor pe care le dorea, a faptului că mă înşela. Am crezut că ştiam ce se-ntâmpla. Crezusem că-l înțelegeam, într-un fel în care el nu mă-nțelegea niciodată. Dar nu-nțelesesem nimic. Nimic.

— Şi acum, în timp ce noi vorbim, casa este în renovare, a spus el. Locul era destul de răvăşit când l-am văzut eu. Deci, am reuşit să te surprind? Ai bănuit ceva?

M-am gândit la acel Darren de care mă-ndrăgostisem – cel care mă făcea să râd aşa de tare, încât mă dureau obrajii, cel care transforma norii de furtună în raze de soare. Cu toate astea, nu-mi puteam aminti când

râseserăm împreună cu lacrimi ultima oară. Darren era încă acolo şi eu îl ignorasem. Alesesem să mă concentrez pe ce mergea rău, în loc să fiu atentă la ce era bine. Şi, în tot timpul acesta, el încerca să cumpere casa în care noi doi făcuserăm cunoştinţă. Încerca să stabilizeze lucrurile. Dar făcuse asta în acelaşi stil la care eu îl rugasem să renunţe, în repetate rânduri. Mă exclusese din nou de la o decizie majoră. Eram prea copleşită. Am început să plâng.

— Îţi place? m-a-ntrebat el. Sunt lacrimi de bucurie?

— Este frumoasă, am răspuns eu, ştergându-mi ochii. Vinovăţia ameninţa să mă-nghită cu totul. Ruşinea.

Darren m-a cuprins cu braţele.

— Doar ce-i mai bun pentru tine, a şoptit el în părul meu.

Apoi a-mpins uşa, închizând-o, şi m-a sărutat cu pasiune. Nu-l mai simţisem aşa de foarte mult timp.

I-am întors sărutul şi, pentru a doua oară în decurs de cinci ore, un bărbat îmi scotea tricoul de pe mine. Pentru a doua oară, un bărbat îşi lipea buzele de sânii mei. Pentru a doua oară, am simţit erecţia unui bărbat pe coapsa mea. Dar de această dată, chiar dacă trupul meu răspundea, eu mă simţeam încremenită.

— Nu mi-a plăcut să am secrete faţă de tine, a spus Darren după aceea, în timp ce-mi punea tricoul. Dar reacţia ta a meritat tot efortul. Poate în weekendul următor ne ducem acolo şi facem din nou cunoştinţă cu casa.

— Grozavă idee, am spus, asigurându-mă că n-am lacrimi în ochi şi că zâmbetul e la locul lui. Îmi place.

El m-a sărutat din nou şi a deschis uşa, strigându-i pe copii.

— Mami ştie despre casa noastră secretă! Cine vrea pizza la cină, ca să sărbătorim?

Eu nu credeam că voi fi în stare să mănânc vreo felie.

LXX

Luni dimineața, la muncă, am încercat să-mi scot totul din minte – pe tine, camera de hotel, pe Darren, casa de pe plajă – şi să mă concentrez la noua emisiune la care lucram. Aceasta nu avea încă un nume, dar ideea era să invit nişte muzicieni faimoşi să scrie cântece care să le prezinte copiilor diverse forme de guvernare. Episodul pilot urma să fie despre monarhii şi eram în negocieri cu Elton John să compună un cântec pentru el. Ideea-mi venise, de fapt, de la ce-mi spusese Violet la ultimele alegeri – voia să ştie pe cine voi vota pentru a fi prințesa.

Dar nu mă puteam concentra la cererea pe care trebuia să i-o adresez managerului lui Elton John sau la notițele pe care le făceam la scenariul propus. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva despre ce se-ntâmplase – cu mine şi cu tine, cu Darren şi cu mine –, dar îmi era ruşine. Ştiam că fratele meu mă va iubi în continuare şi Kate va rămâne totuşi prietena mea cea mai bună, dar nu voiam să-şi schimbe părerea despre mine, nici măcar puțin, dacă le povesteam de ce fusesem în stare. Şi chiar credeam c-ar putea să-şi schimbe părerea. Dac-aş fi fost în locul lor, probabil că şi eu mi-aş fi schimbat-o.

Julia ar fi putut să-nțeleagă, totuşi. De când fuseserăm împreună la galeria cu expoziția ta, m-a tot întrebat despre tine. Şi, cum ea nu era căsătorită, poate că n-ar fi aşa de tulburată de toate acestea, cum îmi imaginam c-ar putea fi Kate şi Jason. Am sunat-o la serviciu.

— Hei! a spus ea, când a răspuns la telefon. Aveam de gând să te sun astăzi. Am noutăți.

Am tras de firul telefonului şi m-am uitat pe fereastră.

— Veşti bine?

— Veşti bune, a spus ea. Mi-am dat demisia în dimineața asta.

— Ai o nouă slujbă? am întrebat eu.

Julia îşi căuta altă slujbă de câteva luni, dar pozițiile

de director artistic erau puține, mai ales pentru că ea nu voia să părăsească domeniul cărții pentru copii.

— Da. Am simțit-o că zâmbea la telefon.

— Vorbeşti cu noul director artistic al colecției Little Golden Books de la Random House. Încep peste trei săptămâni!

— Felicitări! am spus eu. E fantastic. Lui Violet îi place la nebunie colecția Little Golden Books. Avem vreo douăzeci de cărți din ea.

— Ei, să-mi spui dacă mai sunt titluri pe care le vrea. Pot lua câteva exemplare în plus din depozit, după ce voi începe lucrul.

Julia îi răsfață pe copiii mei cu cărți ori de câte ori îi vede. Probabil că jumătate din cărțile de pe rafturile lor sunt de la ea.

— Îți mulțumesc, am zis. Sunt sigură că Violet se va bucura.

— Dar tu m-ai sunat să-mi spui ceva şi eu am monopolizat discuția, a spus Julia.

— N-ai deturnat nimic, am zis. Te-am sunat să te aud şi-atât.

N-am putut să-i spun. Nici chiar Juliei nu m-am putut confesa, nu i-am putut spune ce făcusem, ce crezusem, ce-ți spusesem ție, cât de mult greşisem. Şi, cu siguranță, nu puteam să-i dezvălui că, înlăuntrul meu, în ciuda celor petrecute, eu încă voiam să-l părăsesc pe Darren şi să fiu cu tine.

Tu… tu tocmai mă făcuseşi să mă simt atât de vie, Gabe. Nici măcar nu ştiu dacă pot pune asta în cuvinte. Lumea părea mai mare când tu erai aproape, plină de nenumărate posibilități. Păream mai inteligentă, mai sexy, mai frumoasă. Tu mă vedeai într-un fel în care nimeni altcineva nu mă vedea. Tu înțelegeai cine eram eu în întregul meu şi nu voiai să mă schimbi. Mă voiai *pentru* ce eram. Darren mă voia *în ciuda* a ceea ce eram. Cred că e cel mai bun mod de a descrie situația. Şi am avut nevoie de fiecare dram de autocontrol să nu cedez în

fața dorinței de a te suna, numai pentru a fi cu tine. Dar nu m-aş ierta niciodată dacă mi-aş răni copiii. Chiar dacă asta ar însemna să renunț pe vecie la acel sentiment.

LXXI

În săptămâna de după ce ne întâlniserăm am continuat să-ncerc să mi te scot din minte, dar informațiile despre ce se-ntâmpla între Israel şi Gaza umpleau ziarele şi internetul. El e-acolo! continua să-mi spună Universul întreg. Gândeşte-te la el! Am parcurs fiecare fotografie, în căutarea numelui tău. L-am găsit pe o imagine incredibil de impresionantă. Cinci femei, toate cu capetele acoperite, jelesc. Una avea mâinile întinse în față, ca şi cum voia să oprească ceva ce nu intra în cadru. Am citit că era o ceremonie funerară pentru un băiat palestinian care fusese ucis. Aşa am aflat – plecaseşi din Ierusalim şi erai în Gaza.

Câteva săptămâni mai târziu, presa a început să numească actualul conflict un război în toată regula. Eram lipită de televizor, oripilată de felul în care izbucneau luptele chiar în timp ce eu priveam. Erau atât de mulți copii acolo; unii arătau de parcă erau în clasa întâi, ca Violet, sau la grădiniță, ca Liam. Am urmărit un jurnalist care intervieva o femeie care spunea că nu-şi lăsase cei trei copii să doarmă în aceeaşi încăpere, noaptea, pentru ca, în cazul în care o bombă ar lovi o parte a casei, să nu-i ucidă toți copiii deodată. Apoi am văzut familii întregi care nu mai aveau deloc case.

— Vrei să ne uităm la CSI? a-ntrebat Darren, aşezându-se lângă mine pe canapea, în timp ce eu mă uitam la ştiri.

— Sigur, am spus eu, schimbând canalul.

Dar n-am putut urmări filmul. Mintea mea, inima mea erau încă în Gaza.

LXXII

Eram la serviciu când ai sunat tu.

— Gabe, am spus.

— Nu mai pot face asta. Vin acasă, a şoptit. Inima mi-a luat-o la goană în piept.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat.

— N-am văzut niciodată până acum aşa ceva, mi-ai spus tu. Femei, copii.

Vocea nu te-a mai ascultat.

— Mă gândesc numai la tine. La Warwick. Am greşit când ți-am spus să vii la Ierusalim. Ar fi trebuit să rămânem la New York. Darren încă este cu Linda? Ai vorbit cu el despre asta?

Am simțit că mă sufoc. Asta era ce-mi dorisem – asta era propunerea la care sperasem. Dar acum nu mai conta. M-am blocat.

— Gabe, tu faci un lucru bun acolo. Am văzut fotografia de pe prima pagină a *New York Times.* Arăți lumii ce se-ntâmplă. Îți trăieşti visul.

Te-am auzit trăgând aer în piept.

— Am crezut că sunt în stare să fac ceva în mod real, dar… nu sunt decât nişte fotografii, Luce. Nu s-a schimbat nimic. Lumea este încă o porcărie. Şi acum simt că sacrificiul e prea mare. Îmi e dor de tine. Mă gândesc la tine tot timpul.

— Şi mie-mi e dor de tine, am spus eu. Dar, Gabe, dacă te-ntorci… Nu-ți pot promite nimic… nu veni pentru mine, Gabe. Nu mă pune să aleg. Darren nu mă-nşela. A… mi-a cumpărat o casă. Casa în care ne-am cunoscut. Linda era un agent imobiliar.

Mi se rupea inima să spun asta, dar ştiam că trebuie s-o fac – pentru copii, pentru viața mea. Trebuia să fiu responsabilă, să mă concentrez pe căsătoria mea, să-mi țin familia unită.

Te-am ascultat inspirând, expirând, inspirând,

expirând, aşteptând răspunsul tău.

— Lucy, asta vrei tu? a întrebat el încet. Asta va rezolva toate lucrurile?

Am închis ochii.

— Nu, am spus eu. Nu va rezolva. Dar e un început. Ți-am spus că nu-mi voi părăsi copiii. Nu-mi voi distruge familia.

Mi-am imaginat durerea de pe fața ta. Am încercat să-mi păstrez calmul.

— Cred că oricum trebuie să mă-ntorc, ai spus, cu vocea plină de emoție. Cred că trebuie să mă-ntorc pentru mine. Am de gând să-mi dau demisia. Din fericire, voi fi acasă spre sfârşitul verii. Şi… Nu aştept nimic de la tine. Dar viața e-aşa de scurtă, Lucy. Vreau să fii fericită. Vreau ca amândoi să fim fericiți.

N-am ştiut ce să-i răspund, pentru că şi eu voiam să fim amândoi fericiți. Numai că nu vedeam cum s-ar putea-ntâmpla asta.

— Bine… am spus eu. Ai grijă de tine până atunci. Vom… vom vorbi când vii acasă.

— Te iubesc, Lucy, a spus el.

N-am putut lăsa cuvintele tale să plutească-n aer, pentru că simțeam acelaşi lucru.

— Şi eu, am şoptit, cu lacrimi în ochi. Şi eu te iubesc, Gabe.

Te iubeam, te iubesc, întotdeauna te-am iubit. Îl iubesc pe Darren, de asemenea, dar ce avem noi doi e diferit. Dacă nu te-aş fi cunoscut, poate că Darren mi-ar fi fost suficient. Dar am muşcat din fructul oprit. Am mâncat din pomul cunoaşterii, am văzut câte mai avea de oferit.

Ştiu că trebuia să uit asta, să ignor ce-ar fi putut să fie. Pentru că *Îmi place mai mult de Gabe* nu pare un motiv acceptabil pentru a-mi distruge căsnicia cu un om generos şi bun. Nu părea un motiv acceptabil să le fac asta copiilor mei.

Mi-am luat liber de la serviciu pentru tot restul zilei. M-am dus acasă şi-am adormit pe canapea, cu *Amantul*

doamnei Chatterley în mână.

LXXIII

Există lucruri pe care le ştim fără să ne dăm seama că le ştim.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta când am adormit în patul lui Liam, la opt şi jumătate, în timp ce-i citeam *If You Give a Mouse a Cookie.*

Ar fi trebuit să-mi dau seama când ciclul mi-a întârziat mai întâi cinci zile, apoi zece.

Dar nu mi-am dat seama până când nu mi-a venit să vomit şi am ştiut că nu mă voi putea abține până la baie. M-am întins după coşul de gunoi de lângă noptieră.

— Oh, Doamne, a spus Darren, ridicându-se în pat. Ți-e rău? M-am şters la gură cu mâna, în timp ce creierul meu punea lucrurile cap la cap.

— Cred că sunt însărcinată, i-am spus eu, gemând. Avem vreun test de sarcină în dulăpiorul cu medicamente?

Am legat cu un nod strâns sacul de plastic care era în coşul de gunoi, în timp ce creierul meu filtra restul informațiilor. Număram săptămânile. Eram sigură că nu eram la ovulație când am fost împreună, când Darren şi cu mine am fost împreună, mai târziu, în aceeaşi zi. Dar cred că greşisem. M-a luat cu fierbințeală în tot corpul, când un gând a pus stăpânire pe mine: *Al cui era copilul?*

— Vorbeşti serios? a-ntrebat Darren.

— La fel de serios ca defenestrațiile de la Praga{16}, i-am spus eu, încercând să nu las să mi se vadă pe față şocul.

Oroarea.

Darren a sărit jos din pat şi m-a luat în brațe.

— E fantastic! a spus el. Umplem apartamentul ăsta cu omuleți! Ştii că mi-am dorit întotdeauna asta. Cred că noua noastră casă ne poartă noroc.

— Da, am spus eu, gândind exact opusul, cu mintea cuprinsă de-un iureş.

Să-i spun? Să nu-i spun? Dacă i-aş spune, ar pleca?

M-ar da afară din casă? Ar însemna că familia noastră s-ar duce naibii? Nu-i puteam spune. Dar dacă copilul era al tău? Aş putea să-l las să-ți crească copilul?

— Îmi vine iar să vomit, i-am spus, alergând spre baie.

Nu-mi venea să cred că asta era viața mea. Era ca o telenovelă. Ştiam că tu plănuiai să te-ntorci în New York în curând. Am decis să aştept. Nu era nevoie să-ți spun. Cel puțin, nu la telefon. Nu încă.

Îmi doresc să fi făcut o altă alegere. Dac-aş fi ştiut că timpul nostru este limitat, dacă-aş fi ştiut că vom sfârşi aici, pur şi simplu, te-aş fi sunat în ziua aceea. Îmi doresc să pot da timpul înapoi şi să te sun. Poate-ai fi venit acasă. Poate nu ți s-ar fi întâmplat asta.

LXXIV

Există atât de multe momente care schimbă lumea unui om. Unele, din cauza unei decizii pe care ai luat-o. Altele, cred, ar putea fi din cauza Universului, sorții, a lui Dumnezeu, a unei forțe superioare, oricum vrei să-i spui. Nu ştiu. Îmi pun această întrebare de treisprezece ani.

În marțea aceea eram într-un taxi, în drum spre serviciu. Poate incertitudinea sau vinovăția, sau faptul că nu-ți spusesem încă, dar greața din zilele care au urmat era aşa de îngrozitoare, încât nu-mi asumam riscul să merg cu metroul şi să vomit pe vecinul de scaun. De-asta mergeam cu taxiul la serviciu. Darren se oferise să-mi angajeze un şofer care să mă ducă şi să mă aducă, dar mie mi s-a părut exagerat. În schimb, chemam un taxi, în fiecare dimineață. Şi uneori şi la întoarcerea spre casă. Cine numea chestia asta „grețuri matinale" era un optimist. Aveam cel puțin două pungi în geantă, tot timpul, dar până atunci nu vomitasem încă în taxi. La birou era altă poveste. Cred c-am speriat-o atât de rău pe sărmana mea asistentă, încât ajunsese să creadă că e mai bine să rămână nemăritată.

Răsuflam rar, inspiram pe nas, expiram pe gură, încercând să-mi calmez trupul. Şi atunci a sunat mobilul. Era un număr pe care nu-l ştiam, dar am răspuns, în caz că era ceva ce-ar fi avut legătură cu Violet sau Liam. Statutul de mamă îmi schimbase obiceiurile privitoare la respingerea apelurilor. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să nu răspund la telefon, când vreunul din copiii mei avea nevoie de mine.

— Alo? am spus eu.

— Sunteți Lucy Carter Maxwell?

— Da, am răspuns eu, deşi numai pe Facebook eram înregistrată cu numele ăsta.

— Sunt Eric Weiss, a spus persoana. Sunt editor executiv la Associated Press. Lucrez cu Gabriel Samson.

— Da?

— Sun pentru a vă spune că Gabe a fost rănit.

N-a mai spus nimic. Eu am încetat să mai respir.

— Rănit, dar e-n regulă?

— E-ntr-un spital, la Ierusalim.

Atunci inima mea a început să gândească în locul creierului.

— Aşteptaţi, am spus eu, de ce mă sunaţi pe mine să-mi spuneţi asta?

L-am auzit pe Eric trăgând aer în piept, la celălalt capăt al telefonului.

— M-am uitat prin dosarul lui Gabe şi sunteţi persoana care trebuie contactată în caz de urgenţă sau probleme medicale. Scrie că sunteţi o bună prietenă a lui. Vom avea nevoie de dumneavoastră pentru a lua nişte decizii.

— Decizii? am repetat. În legătură cu ce anume? Ce s-a-ntâmplat?

— Scuze, a spus Eric, să-ncep cu începutul.

Apoi mi-a spus povestea. Erai în Gaza. Erau lupte în Shuja'iyya. A fost o explozie şi tu te aflai prea aproape. S-a-ntâmplat aşa de repede şi n-ai mai avut timp să fugi. Un medic israelian a avut grijă de tine la faţa locului, şi A.P. te-a transportat la un spital din Ierusalim, dar tu n-ai răspuns la niciun stimul şi nu puteai respira singur. Mi-a spus că nu credea că-ţi vei reveni. Dăduseşi instrucţiuni să nu fii resuscitat, dar nimeni n-a ştiut până n-ai fost conectat la aparate şi acum era nevoie de permisiunea mea pentru a te deconecta.

— Nu, spuneam eu, încontinuu, la telefon. Nu, nu, nu, nu, nu.

— Doamnă? Vă simţiţi bine, m-a-ntrebat şoferul de taxi.

— Întoarce, te rog, i-am şoptit eu. Trebuie să mă-ntorc acasă.

M-am întors la apartament, m-am băgat în pat şi-am plâns. Ore-n şir. Apoi am sunat-o pe Kate spunându-i, în mare, ce se-ntâmplase cu tine.

— Cred că trebuie să mă duc la Ierusalim, i-am spus eu. Nu le pot spune să-l deconecteze de la aparate înainte de a-l vedea. Nu pot să-l las să moară cu nimeni alături, în afară de nişte străini – sau să se trezească, dezorientat şi suferind, de unul singur.

— Acolo e război, a spus Kate, ca şi cum gândurile se depănau în capul ei, în timp ce le punea în cuvinte. Dar eu lucrez cu o corporație care are sediul în Tel Aviv şi ei funcționează în mod obişnuit. Deci cred că nu-i chiar aşa de periculos cum pare. Cel puțin, nu pe partea israeliană.

— Şi sunt însărcinată, am spus, întrerupând-o.

— Eşti însărcinată? a repetat ea nelămurită, schimbând brusc subiectul conversației. Când... Nu credeam că mai vrei să ai copii. Stai aşa. Lasă-mă să...

Am auzit uşa de la biroul ei închizându-se.

— Deci, ce se petrece?

— Ar putea fi copilul lui Gabe, am spus eu, liniştită. Nu ştiu.

Încă nu-i spusesem nimic despre noi sau despre ce sentâmplase la Warwick şi de-aceea nu-i spusesem nici că eram însărcinată. Îmi era aşa de ruşine, eram atât de îngrijorată despre ce-ar putea crede ea despre mine. Dar ajunsesem în punctul în care nu-mi mai păsa. Aveam nevoie de ea. Aveam nevoie de cineva pe care să mă sprijin.

— Oh, Lucy, a spus ea. Lucy.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— De ce nu mi-ai spus? Nu contează, putem vorbi mai mult mai târziu. Pentru moment, vrei să vin la Ierusalim cu tine?

Am scos un sunet care era amestecul dintre un suspin şi un oftat de uşurare.

— Te iubesc, i-am spus. Îmi pare rău că nu... Eşti cea mai bună prietenă din lume.

— Să nu uiți asta, niciodată, a zis ea.

— Dar, deşi sunt însărcinată, deşi acolo e război, cred că trebuie să mă duc singură la Ierusalim.

Ştiam că a-i explica lui Darren situația – mai ales fără a-i spune ce se-ntâmplase la Warwick – nu va fi un lucru uşor. Şi, poate, nici n-ar fi trebuit să-ncerc. Dacă m-aş fi concentrat serios asupra căsniciei mele, ar fi trebuit să semnez ce trebuia semnat de la New York şi să-i spun lui Eric Weiss că doctorii trebuie să facă ce cred ei că e mai bine. Dar, chiar dacă ştiam că asta trebuia să fac, n-am putut. În special dacă bebeluşul pe care-l purtam în pântece era al nostru. Cum i-aş fi putut explica copilului că eu îl abandonasem pe tatăl lui, când el avea mai multă nevoie de mine?

— Glumeşti? a-ntrebat Darren cu neîncredere, când l-am tras în dormitor imediat ce-a ajuns acasă de la muncă. Vrei să-mi las soția însărcinată să zboare într-o zonă de război, ca să poată sta la căpătâiul fostului iubit?

Felul în care-a spus asta m-a îndârjit şi mai mult.

— Nu-i aşa de periculos cum pare, am spus eu. Şi, Darren, nu-ți cer să mă laşi să fac nimic.

— Deci îmi spui că pleci, pur şi simplu? N-am dreptul să spun nu?

Se plimba prin fața patului.

— De ce dracului ți-a făcut ție procură pentru situația lui medicală?

Am căscat ochii, din cauza şocului. Darren nu-njura aproape niciodată şi vocea lui era acum plină de otravă.

— Îți spun că vreau să fac asta, am zis. Îți spun că am nevoie să fac asta, altfel voi regreta veşnic.

Vocea mi s-a frânt şi, în timp ce spuneam aceste cuvinte, mă-ntrebam: Căsnicia mea se va sfârşi din cauza asta? Eu îți cerusem să nu vii la New York pentru mine, ca să nu fiu pusă să aleg, dar când venea vorba despre asta, mă-ntrebam dacă te-aş fi ales pe tine.

— Înțelegi că acolo e război? Mai există avioane care zboară într-acolo, măcar?

Verificasem, înainte ca el să vină acasă.

— El Al zboară, am spus, stăpânindu-mi tremurul vocii. Şi au Iron Dome{17}. Nu e ca şi cum aş merge în

Gaza. Voi fi în siguranță.

— Dacă se-ntâmplă ceva cu copilul?

— Medicina lor de urgență este chiar mai bună decât a noastră, am spus. Am citit despre asta pe internet.

Nu era momentul să-i spun că putea să fie copilul tău. M-am întrebat dacă va veni vreodată momentul acesta.

Darren începea să se calmeze. Simțeam că-şi face scenarii în cap şi că-şi dădea seama că nu era uşor să câştige în bătălia asta.

— Te rog, ai încredere-n mine, am spus. E ceva ce trebuie să fac.

Şi-a masat, pentru un moment, fruntea.

— Să ne-ajute Dumnezeu, Lucy, a spus el, în cele din urmă. Nu ştiu ce este între bărbatul acela şi tine, cum de reuşeşte să te atragă pe orbita lui. Te-a părăsit în urmă cu zece ani. Aş zice că n-ar trebui să uiți aşa ceva. Dacă trebuie să te duci, du-te. Dar eu te vreau înapoi, cât mai curând posibil. Cel mai târziu duminică. Acolo nu există siguranță.

— Bine, am spus eu.

Dacă plec mâine, voi avea trei zile la Ierusalim. Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp, dar dacă voiam să-mi păstrez căsnicia, ştiam că trebuia să fac un compromis. Şi Darren este cu adevărat un om bun – oricât de supărat era, a fost de-acord cu mine. De aceea este toată povestea atât de dureroasă. Ar fi fost mai uşor dacă el ar fi fost un nesimțit.

Aşa că mi-am rezervat biletele de avion, cu întoarcere duminică dimineața. Mi-am făcut bagajul. Am sunat-o pe Kate şi i-am spus despre planul meu.

După tot ce se-ntâmplase între noi, nu-mi venea să cred că aici ne adusese viața.

LXXV

Mi-am ocupat locul alături de restul pasagerilor de la clasa întâi, stăteam lângă o femeie mai în vârstă, evreică ortodoxă.

Avea capul acoperit cu un batic de mătase cu model, legat la spate. Când m-am aşezat, mi-a zâmbit.

I-am răspuns printr-un zâmbet, dar deja mă concentram să respir lent, încercând să alung greaţa şi gustul neplăcut din gât. Dar n-a contat. În timp ce lumea urca la bord, eu am îngenuncheat în baia avionului şi-am vomitat. „Te rog, nu lăsa să se-ntâmple asta tot zborul", m-am rugat cu voce tare, în timp ce-am tras apa şi m-am şters la gură.

— Te simţi bine? m-a-ntrebat femeia, punându-şi mâna pe burta mea.

Apoi a adăugat:

— Un copil.

Nu eram sigură câtă engleză ştia.

A dat din cap şi a cotrobăit prin geantă. Apoi mi-a dat o punguţă cu bomboane pe care scria ceva în ebraică.

— Ajută. Eu le mănânc în avion, a spus ea.

Am dus una la nas şi-am pufnit.

— E ghimbir? am întrebat.

Ea a ridicat din umeri. Nu-nţelesese niciun cuvânt.

— Ajută.

M-am gândit că n-am nimic de pierdut, aşa c-am desfăcut ambalajul bomboanei şi-am băgat-o-n gură. Am mâncat-o şi chiar am început să mă simt mai bine.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Am cinci, a spus ea, arătând spre burta mea. Întotdeauna am avut greţuri.

— Asta-i a treia mea sarcină, i-am spus.

— Eşti evreică? a-ntrebat ea, încercând să-nţeleagă probabil de ce, însărcinată fiind, mă aflu într-un avion spre Israel, în plin război.

— Nu, i-am răspuns.

— Este… a căutat un cuvânt şi apoi a continuat. Este omul tău în *Yisroel?*

Am înțeles că folosea cuvântul *om* în loc de cuvântul sot.

— Da. Este jurnalist. Şi este în spital. A fost rănit grav, în Gaza, am spus.

În timp ce spuneam asta, am izbucnit în lacrimi. În afară de Kate şi Darren, nu mai vorbisem cu nimeni despre tine, despre ce ți se-ntâmplase.

Brusc, femeia m-a luat în brațe şi a-nceput să-mi şoptească în ebraică sau idiş – limbă pe care n-o înțelegeam, dar pe care o găseam liniştitoare. E stânjenitor să recunosc, dar i-am plâns pe umăr, am lăsat-o să mă mângâie pe păr. Când, în sfârşit, mi-am revenit, ea m-a ținut de mână. Apoi, după ce-a venit mâncarea, a continuat să mă mângâie pe braț, de parcă voia să spună fără cuvinte *Totul va fi bine.*

Când m-am trezit, după un somn de câteva ore, eram acoperită cu o pătură.

— Îți mulțumesc, i-am spus femeii.

— Dumnezeu are un plan, a spus ea. Şi un copil este întotdeauna o binecuvântare.

Nu credeam niciunul din cele două lucruri pe care mi le spusese. Nu-mi place ideea că Dumnezeu avea un plan cu tine. Şi mă pot gândi la situații în care a avea un copil poate să nu fie deloc o binecuvântare. Dar încrederea şi forța ei tăcută ajutau. Există ceva liniştitor dacă ajungem să credem că suntem doar actori pe-o scenă, jucându-ne rolurile regizate de altcineva.

Să fie acesta planul lui Dumnezeu, Gabe? Există măcar Dumnezeu?

LXXVI

Am aterizat la Tel Aviv fără întârzieri. L-am anunțat pe Darren că eram bine şi am luat un taxi spre spital. Mi se părea ciudat să nu-ți trimit un e-mail ca să te-anunț că sosisem. Sau să te sun ca să te-ntreb în ce salon eşti, cum să te găsesc. Dar nu aveam pe cine să sun. Cu cine să vorbesc. Eram numai eu – eu şi copilul.

— Sunt bucuroasă că eşti aici cu mine, am şoptit spre burtă.

Părea, cumva, că sunt mai puțin singură ştiind că acolo era o altă ființă, care trecea prin toate acestea alături de mine.

La spital, doi gardieni verificau genții le tuturor.

— Trebuie să găsesc salonul unui pacient, le-am spus eu cu nerăbdare, când le-am dat geanta, fără să mă gândesc dacă ştiau sau nu engleza.

— Biroul de informații este chiar acolo. Doamna vă poate ajuta, a spus unul dintre gardieni, după ce-am trecut prin detectorul de metale şi mi-am luat geanta înapoi.

Mi-a arătat un ghişeu în spatele lui.

Am alergat la biroul de informații cât de repede-am putut, trăgând după mine troller-ul.

— Vă rog, am spus când am ajuns acolo. Trebuie să găsesc salonul unui pacient. Gabriel Samson.

Probabil că femeia din spatele ghişeului remarcase cât eram de răvăşită. Zborul de zece ore şi jumătate şi schimbarea de fus orar nu ajutau deloc. Sunt sigură că aveam ochii roşii, părul şi hainele în dezordine. Ți-a găsit numele în calculator imediat.

— Etajul opt, a spus ea. Terapie intensivă. Salonul 802. Apoi mi-a arătat unde era liftul.

Am apăsat pe 8 şi am încercat să-mi amintesc la ce etaj fusese camera de la Warwick. Am închis ochii, mi-am imaginat degetele tale apăsând pe buton. Era 6. Sau 5? O

lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz. Mi-am dat seama în clipa aceea că, dacă tu mureai, însemna că eu rămâneam păstrătoarea amintirilor noastre. Eram singura de pe Pământ care trăise acele experiențe. Trebuia să fiu mai atentă. Nu pot uita detaliile.

Liftul a semnalizat şi s-au deschis uşile. M-am dus la femeia de la birou şi i-am spus că venisem să te văd. Ea a dat din cap şi mi-a spus că puteam să iau loc. Că doctorii vor veni în scurt timp. Apoi a ridicat telefonul şi a-nceput să vorbească repede, în ebraică.

— Stai, am spus. Dar vreau să-l văd pe Gabe. Nu-l pot vedea acum?

Ea a acoperit telefonul cu mâna.

— Imediat, mi-a spus. Doctorii vor să vă vorbească mai întâi.

Eu aveam bagajul şi geanta mea supradimensionată, cu care venisem pe avion. Le-am cărat până la un scaun cenuşiu şi m-am aşezat. Am închis ochii şi-am încercat să-mi amintesc când te-am văzut prima dată. Purtai un tricou alb sau gri? Cu buzunar? Şi o emblemă pe partea stângă? Avea un guler în formă de V, mi-am amintit lucrul ăsta.

Am deschis ochii când în fața mea a tuşit cineva.

— Doamna Maxwell? m-a-ntrebat un bărbat.

Purta halat alb. Mi-a amintit de Jason.

Am dat din cap şi m-am ridicat în picioare.

— Lucy Maxwell, am spus şi i-am întins mâna.

Bărbatul mi-a strâns mâna şi s-a recomandat.

— Sunt Yoav Shamir, a spus el. Neurologul domnului Samson.

Engleza lui suna aproape perfect, cu excepția modului în care înghițea litera *r.*

— Vă mulțumesc că aveți grijă de el, am spus eu.

Cele două femei care stăteau puțin în spatele doctorului Shamir au făcut un pas înainte.

— Sunt Dafna Mizrahi, a spus cea mai înaltă, cu un accent mai pronunțat. Sunt medic la terapie intensivă.

— Bucuroasă să vă cunosc, am spus, strângându-i mâna.

Apoi s-a prezentat şi cealaltă femeie. Ea nu purta halat. În schimb, purta o rochie colorată, de vară. Avea o eşarfă pe umeri.

— Eu sunt Shoshana. Shoshana Ben-Ami, a spus ea. Sunt asistent social aici.

Vorbea engleza britanică. Mă-ntrebam dacă fusese crescută acolo sau se mutase în Israel recent, sau, poate, unul din părinții ei era britanic şi crescuse vorbind amândouă limbile.

— Bun, am spus şi i-am urmat pe cei trei.

Din cauza zborului, a diferenței de fus orar şi a suprarealismului situației, parcă pluteam, simțindu-mă ca şi cum toate acestea se-ntâmplau într-o lume de vis, unde sunetele ajungeau la mine prin pereți vătuiți.

— Ştiți ce s-a-ntâmplat? m-a-ntrebat dr. Mizrahi, în timp ce aşteptam cu toții, într-o sală mică, unde nu se auzea niciun sunet.

Înăuntru erau o masă, câteva scaune şi un telefon.

— Oarecum, am răspuns, punându-mi geanta la picioare.

— Vreți să ştiți mai multe? a-ntrebat ea. Am însemnările medicilor.

De obicei, eu vreau să ştiu tot. De obicei, cu cât am mai multe informații, cu atât simt că pot controla mai bine situația. Dar, de această dată, am spus nu.

— Vreau numai să-l văd, am zis.

Ea a dat din cap.

— Îl veți vedea foarte curând, dar vrem să vă dăm câteva informații mai întâi.

Dr. Shamir se aşezase în fața mea.

— După cum ştiți, prietenul dumneavoastră are un traumatism grav la creier. Vreți să vă spun rezultatele testelor?

Eu am inspirat adânc.

— Spuneți-mi doar care sunt şansele să-şi revină. Cât

va dura? am întrebat eu.

Doctorii au schimbat priviri între ei.

— Este afectată partea inferioară a creierului, a spus dr. Shamir. Este partea care controlează funcțiile vitale.

— Înghițitul, respirația, a adăugat dr. Mizrahi.

— Ar putea să-şi recupereze aceste funcții? am întrebat eu.

Speranța, ea mi se agățase de suflet. Cânta o melodie fără cuvinte. Ai făcut cursul acela, la Columbia University? Cel despre Dickinson? Nu-mi pot aduce aminte. Îmi doresc să-mi pot aminti.

Ei s-au uitat, din nou, unul la altul. De această dată, a-nceput dr. Mizrahi.

— Dr. Shamir şi cu mine am făcut testul pentru moartea cerebrală, a spus ea. Şi… creierul prietenului dumneavoastră nu mai funcționează.

— Dar va funcționa din nou? am întrebat eu. Ca un picior rupt sau un gât inflamat. Se poate face bine?

În timp ce mergeam cu taxiul prin Tel Aviv, mi te imaginasem auzindu-mi vocea şi trezindu-te. Mi te imaginasem întreg şi fericit în brațele mele.

Dr. Shamir s-a uitat drept în ochii mei. Ochii lui căprui erau măriți, văzuți prin lentilele ochelarilor.

— Domnul Samson este în moarte cerebrală, a spus. Aceasta înseamnă că niciodată nu va mai respira singur, nu va mai înghiți niciodată, nu va mai vorbi niciodată, nu va mai merge niciodată. Îmi pare rău.

Domnul Samson este în moarte cerebrală. Un val puternic de greață m-a copleşit. M-am uitat disperată prin încăpere după un coş de gunoi, am sărit spre unul din colțurile acesteia chiar când am început să icnesc. *Moarte cerebrală. Creierul e mort.* Erai dus. Pentru totdeauna. Trupul meu respingea asta, respingea tot.

Stomacul mi se contracta în valuri, încercând să elimine din corpul meu tot ce se putea.

Dr. Mizrahi a venit şi a îngenuncheat lângă mine.

— Inspirați adânc. Pe nas, a spus ea.

Am încercat şi senzaţia de vomă a dispărut.

— Acum din nou.

M-a ajutat să mă ridic şi să merg înapoi la scaun. Nu plângeam. Gemeam. Simţeam cum conştiinţa mea se despicase în două. Partea care simţea se separase de restul. Era pe tavan şi urmărea de-acolo întâlnirea.

Shoshana a ieşit din cameră şi s-a-ntors cu un pahar cu apă.

— Aveţi nevoie de un răgaz? a-ntrebat ea.

Am scuturat din cap. Mă simţeam ca un robot. Ca şi cum trupul şi gura mea se mişcau mecanic.

— Îmi cer scuze, le-am spus tuturor.

— Nu-i nevoie să vă cereţi scuze, a spus Shoshana, mângâindu-mă pe mână.

— Sunt însărcinată, am spus eu, încercând să mă explic. Mă simt rău oricum. Cred că…

— În câte luni? a-ntrebat dr. Mizrahi.

— Puţin peste opt săptămâni, am răspuns.

Ea a dat din cap şi s-a aşezat pe un scaun, lângă mine.

— Puteţi alege să rămână pe aparatele care-l menţin în viaţă, mi-a spus dr. Mizrahi. Putem vorbi despre perioada în care se poate face asta şi despre riscurile existente. Dar întotdeauna le spun familiilor şi prietenilor să se gândească la ce anume ar vrea cei dragi lor. Cum ar dori el să-şi trăiască restul vieţii?

S-a-ntins peste masă după un dosar şi l-a răsfoit, în căutarea unei foi.

— Aceasta este o copie a indicaţiilor de neresuscitare pe care ne-a trimis-o Associated Press.

Am luat hârtia şi m-am uitat la semnătura ta, atât de familiară – unghiuri acolo unde te-ai fi aşteptat la curbe. Era datată 3 octombrie 2004. Am început să citesc formularul, dar m-am oprit. Ştiam ce-nsemna. Mă simţeam amorţită, robotică, de parcă nu eram cu totul acolo. Nu ştiam ce să mai spun. Îmi doream să nu fi fost atât de singură. Îmi doream ca tu să fi fost acolo, cu mine.

— Când îl pot vedea? am întrebat.

— Dr. Mizrahi ne poate duce acum, a spus Shoshana. Sau putem rămâne să vorbim. Despre orice vreți.

Mi-a întins o pungă de plastic.

— Am aparatul de fotografiat al domnului Samson, telefonul lui mobil şi portofelul. Şi cheile de la casa lui, de asemenea. Şi o cheie de hotel. Asta avea asupra lui.

M-am uitat în punga de plastic. Telefonul tău era făcut praf. Aparatul de fotografiat arăta, în mod surprinzător, intact, dar se vedeau stropi de noroi – sau era sânge? – uscat pe obiectiv.

M-am cutremurat din tot trupul când am tras aer în piept. Era prea mult. Mintea mea începătoşată s-a aruncat asupra tuturor lucrurilor pe care le-ai lăsat în urmă. Trebuia să mă descurc şi cu ele? Pentru un moment, mi-am dorit ca Darren să fi fost cu mine. El ar fi ştiut ce era de făcut. Sau Kate. M-am hotărât s-o sun pe Kate. Dar, mai întâi, trebuia să te văd pe tine. De aceea venisem. De aceea călătorisem atât de departe.

— Mulțumesc, i-am spus eu asistentei sociale. Dar vreau să-l văd. Îl pot vedea acum?

— Bineînțeles, a spus, ridicându-se şi luându-mi valiza de jos.

— Trebuie să fim puternici, i-am spus copilului din burtă.

Sau, poate, mie însemi. I-am urmat pe Shoshana şi pe dr. Mizrahi afară din încăpere. Dr. Shamir a luat-o în altă direcție, spunând că-mi stătea la dispoziție dacă voiam să vorbesc cu el.

Eu am mulțumit şi el a plecat.

Atunci m-am oprit pe loc.

— Mai e ceva, am spus eu, pe culoar.

Shoshana s-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Da?

Am mai inspirat o dată adânc. Nu-mi venea să cred că-ntreb asta.

— În câte luni trebuie să fie sarcina pentru a face un

test de paternitate?

Dr. Mizrahi s-a oprit şi ea. Privirea ei a coborât scurt la burtă, apoi s-a-ntors la fața mea.

— Există o analiză de sânge care se poate face şi la opt săptămâni, a spus ea. Poate să indice şi sexul copilului.

Am strâns mai tare punga de plastic. Lucrurile pe care le lăsaseşi în urma ta.

— Mulțumesc, am spus.

Apoi dr. Mizrahi ne-a dus în salon, să te vedem.

LXXVII

Am intrat în salonul tău şi am simțit nevoia să mă sprijin de cadrul uşii. Greața se întorsese şi eu mă luptam cu ea.

Aveai un tub de respirat introdus în gât. Aveai buzele uscate şi crăpate. Aveai capul bandajat şi cearcăne vineții. Cineva îți pusese brațul stâng într-o atelă, de la cot până la încheietură. Peste tot erau tuburi şi aparate care piuiau. Tu erai acolo. Pieptul ți se ridica şi cobora. Erai viu. Ştiam ce tocmai îmi spuseseră doctorii, dar n-am luat în seamă.

— Gabe, am spus.

Camera mirosea a metal şi a medicamente, ca un antiseptic amestecat cu transpirație şi sânge. Am îngenuncheat lângă patul tău şi ți-am luat mâna într-a mea. Degetele tale erau încurajator de calde. Mi le-am dus la față, dorindu-mi să poți urmări conturul buzelor mele cu degetul tău mare, dorindu-mi să-ți pot auzi vocea.

M-am gândit la ultima conversație pe care o avuseserăm – cea în care am spus că ne iubim unul pe celălalt. Cea în care ți-am spus să rămâi la Ierusalim, să nu mă pui în situația să aleg.

— Retrag ce-am spus. Nu asta voiam să spun. Doar întoarce-te. Întoarce-te, Gabe. Te rog. Nu mă părăsi.

Nu s-a-ntâmplat nimic. Nu te-ai mişcat. Nicio zvâcnire, nicio clipire.

Un suspin mi-a scăpat din piept, şi apoi n-am mai putut opri hohotele de plâns. Mi se încorda gâtul. Mă dureau coastele. Mi se zguduia trupul. M-am prăbuşit pe podea.

N-am ştiut când Shoshana a intrat în salon, dar mi-am dat seama că era lângă mine, cu mâna pe umărul meu.

— Doamna Maxwell, a spus ea. Lucy.

M-am uitat la ea, în loc să mă uit la tine. Am încercat

să-mi stăpânesc hohotele care-mi zguduiau trupul. Ea m-a ridicat de pe podea.

— Hai să ne plimbăm, a spus ea. Mai e cineva care să poată sta cu tine, aici?

Am clătinat din cap.

— Nimeni, am spus, sufocându-mă.

M-am gândit la Kate, s-o întreb dac-ar putea lua un avion în noaptea aceea. Dac-aş ruga-o, ar veni. Am inspirat, tremurând din tot corpul.

— O să fie bine, a spus Shoshana, în timp ce mă scotea din salonul tău, pe culoar. Orele de vizită aproape s-au terminat. De ce nu vrei să te odihneşti puţin? Nu trebuie să iei nicio decizie astăzi.

— Bine, am spus eu, cu vocea la fel de tremurătoare cum mă simţeam şi eu.

— Ai nevoie de-o maşină să te ducă la hotel? Sau la apartamentul domnului Samson? a-ntrebat Shoshana.

Eu făcusem rezervare la hotel, dar m-am gândit la cheia de la apartamentul tău, pe care o găsisem în punga de plastic. Aveam adresa apartamentului în agendă, unde-o introduseseşi chiar tu, când eram în pat împreună. Simţeam că trebuie să merg acolo.

— O maşină. Ar fi grozav, am spus.

Shoshana a dat din cap şi s-a-ntors, câteva minute mai târziu, cu valiza mea.

— Permite-mi să te însoţesc afară, ca să-l cunoşti pe şofer.

Mi-a dat o carte de vizită.

— De obicei nu fac asta, dar acesta este numărul meu personal. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să mă suni. Am adăugat şi numărul meu de mobil, pe spate.

— Îţi mulţumesc, i-am spus şi am pus cartea de vizită în geantă.

Mi-a luat valiza şi eu am urmat-o printr-o uşă rotativă, până în parcare. Mi-a trecut ca un fulger prin minte un gând care s-a dus la fel de repede cum venise. Dacă aşa îmi satisfăcea soarta dorinţa de a nu fi pusă în situaţia

de-a alege între tine şi Darren, atunci nu mai voiam nici eu să trăiesc în lumea aceasta.

Tu ce crezi, Gabe? A fost alegerea ta de a te duce să lucrezi în Gaza? De-a face acele fotografii când le-ai făcut, unde le-ai făcut, aşa cum le-ai făcut? Alegerile tale te-au dus aici? Sau totul a fost predestinat? Sfârşitul tău predestinat? Sfârşitul nostru predestinat? Eu ştiu ce cred în legătura cu asta, dar mi-aş dori să aflu şi ce crezi tu.

LXXVIII

Şoferul de taxi m-a purtat pe câteva străzi şerpuite, străduindu-se să-mi facă un mic tur al oraşului. Mă aflam pentru prima dată în Israel şi ştiu c-ar fi trebuit să fiu mai atentă, să apreciez semnificaţia locului, dar eram încă în ceaţă. Imagini de-ale tale în acel pat de spital mi-au trecut rapid prin minte. Dr. Shamir spunând cuvintele: „Domnul Samson e în moarte cerebrală.” *Nu te mai gândi la asta,* mi-am spus. *Concentrează-te la ce faci acum. Fii puternică. Gândeşte-te la apartamentul lui.* Îmi va părea familiar? Mi se va părea acasă? Voi găsi acolo ceva ce nu ştiam despre tine? Şi nu voiam să aflu, acum? Pentru un moment, m-am întrebat dacă n-ar trebui să merg mai bine la hotel, dar mă aflam deja în drum spre apartament. Şi, ca să fiu cinstită, voiam să văd unde-ai locuit tu. Voiam să mă simt înconjurată de tine.

— Ah, Rehavia. Foarte frumos, spusese şoferul de taxi când îi dădusem adresa.

Avea dreptate. Cartierul tău era frumos – îmbietor şi liniştit. M-am concentrat pe clădirile prin apropierea cărora treceam, ca să uit ce auzisem şi văzusem la spital. Mi-am imaginat cum ar fi fost dac-aş fi spus: *Da, voi veni la Ierusalim cu tine.* Aş fi făcut cumpărături din piaţă? Aş fi băut cafea, la magazinul acela micuţ? Ne-am fi bucurat să fim împreună sau ar fi fost totul distrus? Prin ceaţă şi amorţeală, simţeam un fior pentru Violet şi Liam. Eram plecată de mai puţin de-o zi şi deja mi-era dor de ei. Voiam să-i ţin în braţe, să le simt trupuşoarele calde lângă mine, braţele înfăşurate după gâtul meu. N-aş fi fost niciodată în stare să-i părăsesc.

Când ne-am oprit în faţa clădirii tale, mi-am luat bagajul şi-am rămas în faţa intrării. Era o uşă de lemn în spatele alteia de metal, amândouă încadrate de o frumoasă arcadă de piatră. Şi eu aş fi ales o asemenea clădire. Părea solidă, confortabilă, de parcă ar fi protejat

familiile care locuiau acolo, le-ar fi păzit de secole-ntregi. Am cotrobăit în punga de plastic după chei şi am încercat de câteva ori până am găsit-o pe cea care a deschis poarta şi apoi uşa. Am urcat până la etajul al treilea şi apoi m-am luptat iar să găsesc cheia potrivită.

Înăuntru, singură, m-am simțit pe neașteptate o intrusă. Uitasem că fuseseşi pentru puțin timp în Ierusalim, înainte de-a pleca în Gaza. Şi că ai muncit ca un nebun cât ai stat aici. Apartamentul tău nu fusese încă aranjat. Erau nişte cutii cu cărți deschise, dar nedespachetate. Câteva fotografii înrămate sprijinite de pereți, dar nu atârnate. Erau covoare cu modele în culori vii, cum văzusem la bazarurile din Turcia. O canapea maronie. Un birou de lemn plin cu electronice şi fire electrice. Un scaun. Mi te-am imaginat lucrând pe acest scaun, la calculator, aşa cum făceai când eram împreună. M-am străduit din răsputeri să cred că erai acolo, nu în spital. Că erai viu, că făceai ce-ți plăcea să faci, că zâmbeai. Cel puțin în mintea mea.

Am deschis uşa dormitorului tău şi am văzut, înfăşurată la piciorul patului, aceeaşi pătură pe care-am aruncat-o în tine, în seara în care mi-ai spus că pleci. Am ridicat-o şi mi-am lipit-o pe obraz. Încă mirosea puțin a tine. Era o noptieră pe care se afla *Toată lumina pe care nu o putem vedea*{18}. M-am aşezat pe patul tău, remarcând o bucată de hârtie care marca unde rămăseseşi. Pagina 254. Până acolo citiseşi. Niciodată nu vei mai termina această carte. Viața ta a fost întreruptă, tăiată brusc. Un film care s-a rupt şi nu va mai ajunge la sfârşitul lui firesc. Sunt atâtea lucruri pe care le-ai lăsat nefăcute. Atâtea pe care nu le vei finaliza, nu le vei vedea niciodată, nu le vei şti niciodată.

— Voi termina eu cartea, am spus cu voce tare. O voi citi pentru tine, Gabe.

Apoi m-am uitat la semnul de carte. Era o chitanță de la după-amiaza noastră de la Faces & Names. Am subliniat data cu vârful degetului. Chiar dac-aş fi ştiut că

era ultima oară când te vedeam, nu cred c-ar fi fost ceva ce-aş fi făcut altfel. Tot mi-aş fi lipit trupul de trupul tău, în acel bar. Tot aş fi făcut dragoste cu tine iar şi iar, în camera ta de hotel. Tot ți-aş fi spus că nu puteam veni cu tine la Ierusalim.

Dar nu mă pot opri să mă-ntreb dacă asta s-ar mai fi întâmplat dacă-aş fi spus da. Ai fi fost mai atent dacă eu aş fi fost acasă, aşteptându-te? Ai fi fost mai atent dac-ai fi ştiut că exista un copil care putea fi al tău?

Mi-am pus mâna pe burtă. Am conceput noi doi acest copil, în acea după-amiază?

Ameţită, m-am dus în camera de zi şi apoi în bucătărie. Frigiderul era aproape gol – muştar şi câteva sticle de bere. Era o pungă cu boabe de cafea şi o cutie pe jumătate goală de ceai, în dulap, alături de două pungi de covrigei, una nedeschisă, cealaltă închisă cu o clemă pentru hârtie. Nu ştiam că-ți plăceau aşa de mult covrigii. De ce n-am ştiut asta despre tine?

M-am întors în camera de zi şi-am găsit un încărcător pentru iPhone, pe biroul tău. Mi-am pus telefonul la încărcat. Am presupus că laptopul tău a rămas unde stătuseşi în Gaza. M-am întrebat cum aş putea să-l găsesc. *Poate cei de la AP m-ar putea ajuta,* mi-am zis. *O să-i sun. O voi suna şi pe Kate, trebuie să-l sun şi pe Darren.*

Imediat ce telefonul meu a avut destulă baterie cât să-l pot porni din nou, au început să vină mesaje scrise şi vocale. Mama, fratele meu, Kate, Darren, Julia, colegii de la birou. Am tras sertarul de la birou să caut hârtie şi creion, pentru a face o listă, dar am găsit un plic, singurul lucru din sertar, pe care scria *Testamentul lui Gabriel Samson.*

Mi-am muşcat buzele şi l-am deschis. Scrisul tău ascuțit umplea întreaga pagină. Am scrisoarea la mine, acum.

Eu, Gabriel Samson, în toate facultățile mintale şi trupeşti, declar că aceasta este ultima mea dorință şi

testamentul meu şi că anulez toate celelalte testamente pe care le-am scris.

Îl desemnez pe Adam Greenberg executor al testamentului meu.

Dacă este în imposibilitate s-o facă, îl desemnez pe Justin Kim.

Oare oamenii aceştia ştiau ce s-a întâmplat? I-a sunat, oare, şeful tău? Ar trebui să-i sun eu. Ar trebui să-l sun pe Adam.

Îl însărcinez pe executorul meu să plătească din conturile mele toate taxele legate de moartea şi înmormântarea mea şi toate facturile curente sau datoriile mele.

Îi las prin testament lui Lucy Maxwell drepturile pentru activitatea mea creativă – pentru toate fotografiile pe care le-am făcut, pentru cartea mea Defiant, şi pentru noua carte la care scriu, salvată pe laptopul meu într-un folder numit „Noi începuturi”. Îi încredinţez controlul total asupra drepturilor mele de autor.

Am fost surprinsă când am citit această parte, Gabe. M-am întrebat dacă era un mod de a-ţi cere scuze pentru acele poze cu mine din expoziţia ta de la galeria din New York, fără să mă fi întrebat înainte. Mi-am dat seama, de asemenea, că asta mă va lega de tine pentru tot restul vieţii. Eu voi muri înainte ca drepturile tale de autor să expire. Te-ai gândit la asta, când ţi-ai scris testamentul? Voiai să mă legi de tine cât mai mult timp cu putinţă?

Banii care rămân după plata tuturor taxelor şi facturilor să fie împărţiţi în mod egal între două organizaţii caritabile: Memorialul şi Muzeul Naţional 11 septembrie şi Tuesday's Children{19}*.*

Dacă Lucy Maxwell vrea vreunul din obiectele pe care le deţin, i le încredinţez ei. Altfel, aş vrea ca executorul meu să găsească un loc potrivit şi să le doneze.

Confirm toate acestea şi semnez,

18 iulie 2014.

Asta a fost data la care-ai plecat în Gaza? Ai scris un

testament de fiecare dată când ai plecat într-o zonă de conflict? Sau de data aceasta a fost ceva diferit?

Sunt atât de multe conversații pe care voiam să le am cu tine, atât de multe întrebări pe care voiam să ți le pun. Şi atât de multe lucruri pe care voiam să ți le spun. După ce-am terminat de citit testamentul tău, am decis că era un singur lucru pe care trebuia să ți-l spun înainte să mori, chiar dacă nu-mi puteai răspunde, chiar dacă nu eram sigură că mă puteai auzi.

Am scos din geantă cartea de vizită pe care mi-o dăduse Shoshana Ben-Ami şi am format numărul ei.

— Cât de repede se poate face la spital un test de paternitate? am întrebat-o eu pe Shoshana.

LXXIX

M-am întâlnit cu Shoshana la spital, în dimineața următoare. Îmi aranjase o consultație la un medic ginecolog din spital, care m-a examinat şi-a fost de-acord să fac testul de paternitate. Şi dr. Mizrahi a putut să ceară o analiză de sânge şi pentru tine.

Când vorbiserăm la telefon, Shoshana nu ştiuse să-mi spună în cât timp va veni rezultatul testului.

— Pot să iau eu rezultatul în locul tău, dar cred c-ar putea dura câteva zile. Mâine seară începe Sabatul, spusese ea.

Uitasem de Sabat. Dar mi-am imaginat că, dacă primeam rezultatul duminică dimineața, era destul de bine. Puteai respira cu ajutorul aparatelor, până atunci. Puteam să stau cu tine, până atunci.

Dar universul avea alte planuri. Dr. Mizrahi s-a-ntâlnit cu noi la laboratorul de analize.

— Acum e bine. A avut o noapte cam agitată, a spus ea, după ce ne-am salutat.

— Vă rog, spuneți-i Gabriel, le-am spus eu celor două.

Ele ştiau secretul nostru. Era ciudat să se refere la tine aşa, în mod formal.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A făcut puțină febră, a spus ea, în timp ce o urmam în laborator. Rezidentul care se ocupă de el a crezut că e posibil să fi făcut şoc septic, dar au mărit doza de antibiotic şi i-au dat acetaminofen. Febra a scăzut. Acum e stabil.

— Şoc septic? am întrebat eu, fără să mai înțeleg vreun cuvânt din cele ce urmaseră după acestea.

— Din păcate, se-ntâmplă uneori la pacienții ținuți în viață cu ajutorul aparatelor. Este o infecție gravă. Dar se pare că Gabriel a evitat-o, cel puțin de data asta.

Odată intrate în laborator, dr. Mizrahi se oprise din mers. Mă oprisem şi eu lângă ea.

— Ar putea muri în orice moment? am întrebat. Din cauza infecției?

— Există multe riscuri când eşti legat de aparate, a răspuns.

M-am gândit s-o rog să-mi spună despre riscuri, dar, în loc de-asta, am zis:

— Există vreo posibilitate să avem rezultatele testului astăzi? Sau mâine? Nu vreau să moară fără să ştie.

Am simțit un nod în gât şi m-am întrebat, pentru o clipă, dacă n-ar fi de fapt mai uşor să te las să mori de o altă cauză decât ca urmare a deciziei mele. Dar ideea corpului tău infectat, otrăvit pe dinăuntru, m-a făcut să mă-nfior. Nu puteam permite să se-ntâmple asta. Nu puteam permite să se-ntâmple nimic de felul acesta.

— Să văd ce pot face, a spus dr. Mizrahi.

Apoi a venit un bărbat cu ochi blânzi şi cu părul prins într-o coadă de cal lungă şi cârlionțată şi mi-a luat sânge. Mi-a promis că va trimite rezultatele imediat ce vor veni. Şi apoi m-am întors aici, la tine.

Deci, iată-ne, Gabe. Mi-era mai bine când am intrat în salonul tău, în dimineața asta. Nu m-am mai prăbuşit. M-am călit. Sunt puternică. Pentru tine. Pentru copil. Mă prefac că este vorba de o treabă de care sunt responsabilă şi pe care trebuie s-o fac. Fac tot ce pot.

Asistenta medicală care era aici când am sosit eu a spus că mă puteai auzi. Ştiu ce-a spus dr. Shamir despre creierul tău, dar asistenta m-a sfătuit să-ți vorbesc oricum, şi asta am făcut. Asta fac.

Ți-am spus povestea noastră. Ți-am pus întrebări la care nu-mi vei mai putea răspunde niciodată. Ți-am spus despre copil. Despre copilul care ar putea fi copilul nostru. Sau nu.

Nu ştiu ce-ar fi mai rău – să fie sau să nu fie.

Te țin de mână, în acest moment. Îmi simți degetele pe mâna ta?

Spitalul n-ar fi trebuit să te conecteze niciodată la

aceste aparate, dar nimeni n-a ştiut şi acum tu eşti aici, şi ei nu te pot deconecta decât dacă eu le spun s-o facă. Încerc din răsputeri să nu mă-nfurii pe tine pentru asta. Dar, serios, Gabe, cum să mă pui în situația asta? Cum să-mi ceri să te ucid? Te-ai gândit vreun pic la ce efect ar putea avea asupra mea această alegere? Urmează să trăiesc tot restul vieții mele cu povara asta, Gabe. Ştiu deja că voi retrăi toate acestea în visele mele, iar şi iar. Voi simți cearşafurile apretate şi îți voi auzi respirația egală, mecanică.

Crezi că e-n regulă dacă mă urc în pat lângă tine? Voi avea grijă. Nu voi atinge niciunul dintre tuburile tale. Nu te voi lovi la brațul rupt. Numai că… vreau să te țin din nou în brațe. Mă simt aşa de bine cu capul pe pieptul tău. Aşa de bine. Aşa a fost întotdeauna.

Tu m-ai modelat. Ştii asta? Tu. Pe 11 septembrie. Persoana care sunt acum, alegerile pe care le-am făcut. Toate sunt datorită ție. Datorită acelei zile.

Este-n regulă dacă te sărut pe obraz? Vreau numai să te mai ating o dată cu buzele mele.

Nimic din ce fac nu te va aduce înapoi, nu-i aşa?

Trebuie să accept asta.

LXXX

Fiul meu,

Nu ştiu când îți voi da această scrisoare sau dacă ți-o voi da vreodată – poate când vei împlini optsprezece ani? Când vei absolvi facultatea? Să aştept şi să ți-o las într-un seif, ca s-o deschizi după moartea mea? Sau poate vei creşte ştiind toate acestea. Poate că va fi prea greu să păstrez secretul.

Simt nevoia să spun cuiva ce s-a-ntâmplat în aceste ultime două zile – au fost cele mai grele din toată viața mea de până acum – şi am fost atât de recunoscătoare că ai fost cu mine, aici, o parte din mine. Cândva, când eram însărcinată cu sora ta, am citit un articol despre conştiința prenatală. Poate că undeva în străfundul minții tale, ai înregistrat aceste întâmplări, ai propriile amintiri. Dar, în caz că nu le ai, ți le împărtăşesc pe ale mele. Pentru că aceste ultime zile ar trebui ținute minte.

Ieri am aflat cine era tatăl tău. Şi, în dimineața aceasta, l-am ucis. Stăteam cu el când s-a-ntâmplat. Capul i se odihnea pe umărul meu. Buzele mele erau pe părul lui.

Doctorița ta, dr. Mizrahi, a intrat şi m-a-ntrebat dacă eram pregătită.

Am încercat să rostesc cuvintele. N-am putut. Am dat numai din cap.

— Faci ceea ce trebuie, a spus ea.

Tatăl tău era în moarte cerebrală. Fusese victima unei explozii, în Gaza. Nu-şi mai putea reveni niciodată. N-avea nicio şansă să se facă bine.

Am dat din nou din cap. Chiar dacă ştiam că fac ceea ce trebuia, era extrem de greu. Atât de greu, încât era aproape imposibil.

Ea m-a privit un moment. Vedeam compasiunea din ochii ei. Eram mulțumită că ea, şi nu altcineva, făcea lucrul acesta –fusese aşa de bună cu mine şi cu tatăl

tău.

— Îl poți lua-n brațe, a spus ea.

Acela a fost momentul în care l-am tras mai aproape de mine, l-am îmbrățișat şi mi-am aşezat capul pe al lui.

— E bine-aşa? am întrebat eu.

Ea a dat din cap.

Am închis ochii şi l-am sărutat pe păr. N-am fost în stare să mă uit cum ea a decuplat tubul pentru respirat. Aparatul de lângă mine a dat un semnal sonor de avertizare şi inima mea a simțit acelaşi lucru, ca nişte clopote de alarmă care sunau la infinit. Mi-am deschis ochii şi m-am uitat la dr. Mizrahi care oprea aparatul, în timp ce pe ecran apăruse o linie dreaptă. S-a auzit o respirație lungă, zgomotoasă, şi apoi nimic.

Linişte deplină.

Tatăl tău murise.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. I-am cerut iertare. Iar şi iar. Uram ce-a trebuit să fac.

— Îmi pare rău, am şoptit. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Ani în şir, tatăl tău şi cu mine am vorbit despre soartă şi liberul-arbitru, destin şi decizie. Cred că, acum, am un răspuns. A fost alegerea mea. Tot timpul a fost decizia mea. Şi a lui. Noi ne-am ales unul pe celălalt.

În acest moment, eu şi cu tine suntem în apartamentul tatălui tău. Suntem înconjurați de prezența lui, cu toate că el nu mai e aici. Îl putem vedea pretutindeni, în lumina aurie care intră prin ferestrele de la dormitor, la răsăritul soarelui, în purpuriul şi albastrul covorului persan de pe podea, în boabele aromate de cafea păstrate în bucătărie – cafea pe care el nu va ajunge s-o bea niciodată. Dar o vom bea noi, pentru el, tu şi cu mine. Dacă eu nu voi mai fi când vei citi tu aceste rânduri, caută numele tatălui tău. Gabriel Samson. Caută-i creația artistică. Caută expoziția de la galeria Joseph Landis din Chelsea, din 2011. Sper să

poți vedea, prin intermediul acestor fotografii cât de profund simțea lumea – şi cât de profund simțeam unul pentru celălalt. A fost un artist tatăl tău, un artist sclipitor, sensibil, minunat, care a încercat să facă lumea mai bună cu fiecare fotografie de-a sa. Voia să spună poveşti tuturor, dincolo de granițe, de hotare, de rase şi religii. Aşa a şi făcut. Dar şi-a dat viața pentru asta.

Nu era perfect. Trebuie să ştii asta. Nici eu nu sunt. Era egoist, uneori egocentric, pătruns de importanța lui. Pot numai să-mi imaginez că, dac-ar fi ştiut de tine, modul lui de gândire ar fi fost diferit, ar fi fost mai puțin dornic să sară în foc, să se-arunce în luptă. Nu-mi pot imagina c-ar mai fi dorit să-şi sacrifice astfel timpul pe care l-ar fi putut petrece cu tine. Sau poate n-ar fi contat. Poate n-ar fi schimbat nimic.

Ai fost conceput în iubire – vreau să ştii acest lucru. Indiferent de ce se-ntâmplă în continuare, indiferent ce se-ntâmplă după ce scriu această scrisoare, indiferent de cum vor fi viețile noastre când vei citi aceste rânduri, indiferent cui i-ai spus tată – trebuie să ştii cât de mult l-am iubit pe tatăl tău. A fost o pasiune dincolo de timp, spațiu şi logică. Sper să cunoşti şi tu o iubire ca a noastră – una consumatoare şi puternică, care te face să simți că o iei puțin razna. Şi, dacă găseşti această iubire, primeşte-o. Asumă-ți-o. Când vei ceda în fața unei asemenea iubiri, inima îți va fi zdrobită. Va fi sfărâmată. Dar, te vei simți, de asemenea, invincibil şi infinit.

Acum, că el nu mai e, nu ştiu dacă mă voi mai simți aşa vreodată. Dacă mă va mai face cineva să mă simt la fel de specială sau la fel de aleasă sau la fel de dorită cum mă făcea el. Cum mă vedea el. Dar mă consider norocoasă că am trăit acele sentimente. Şi că te-am avut pe tine.

Tu n-ai venit încă pe lume, dar eu te iubesc deja, fiul meu. Şi ştiu că, indiferent unde se află tatăl tău, şi el te

iubeşte.

Mulţumiri

Am scris prima formă a cărții *Lumina pe care-am pierdut-o* în 2012, după o relație despre care credeam că va fi pentru totdeauna, dar care s-a sfârşit. În următorii patru ani, am lucrat la acest roman în timpul puțin ce-mi rămânea între termenele de predare ale altor cărți. Şi aceşti patru ani s-au dovedit a fi unii dintre cei mai tumultuoşi din viața mea. În acest timp, m-am gândit mult la iubire, pierderi, destin, decizie, ambiție şi regret – şi am fost recunoscătoare, de multe ori, că am creat lumea lui Lucy, când lumea mea a-nceput să mă copleşească.

Le sunt recunoscătoare prietenilor şi familiei care m-au susținut în toți aceşti ani, atât la bine, cât şi la rău. Dar, în timp ce mulțumesc fiecărei persoane minunate din viața mea, vreau să le numesc în mod special pe cele care m-au ajutat să transform prima schiță într-un roman. Aşadar: Mulțumiri lui Amy Ewing, care a citit primele douăzeci şi opt de pagini şi mi-a spus să continui; mulțumiri Mariannei Baer, Annei Heltzel, Mariei Rutkoski şi lui Eliot Schrefer, cel mai bun grup de editori de pe planetă, care au citit mai mult de una din variantele acestei poveşti şi – aşa cum fac întotdeauna – m-au încurajat şi m-au criticat cu sinceritate; mulțumiri Taliei Benamy şi Lizei Kaplan Montanino, ale căror observații au fost neprețuite; şi Sarei Fogelman şi lui Kimberly Grant Grieco, grupul meu de testare, ale căror gânduri personale despre Lucy ca mamă şi soție au dus la ultima variantă a acestei cărți. Mulțumiri surorilor mele, Alison May şi Suzie Santopolo, care şi-au oferit cunoştințele despre spitale şi probleme medicale; mulțumiri mătuşii mele, Ellen Franklin Silver, care m-a ajutat cu informații despre producția de televiziune; mulțumiri pentru Atia şi Conor Powell, care mi-au răspuns la întrebări despre corespondențele jurnalistice din Gaza; şi pentru Bari

Lurie Westerberg, care mi-a permis să-i folosesc ideea în cartea mea. Şi-i mulțumesc, de un milion de ori, lui Nick Schifrin, care-a finalizat intriga împreună cu mine, pe un şervețel, la un cocktail, care s-a asigurat că slujba de reporter a lui Gabe sună veridic, care mi-a povestit despre Ierusalim, care-a explorat Rehavia împreună cu mine şi care a citit şi a vorbit cu mine aproape despre fiecare scenă din carte, de cel puțin trei ori – împingându-mă să merg mai profund şi sugerându-mi el însuşi direcția, când eu nu ştiam cum să continui. Nick, un bilet la Hamilton nu exprimă pe deplin recunoştința mea pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Această carte ar fi încă un manuscris pe calculatorul meu, fără două femei incredibile: agenta mea, Miriam Altshuler, şi editoarea mea, Tara Singh Carlson. Miriam, apreciez atât de mult tot ce-ai făcut pentru munca mea şi sunt atât de recunoscătoare că drumul meu în viață m-a condus la tine. Şi, Tara, viziunea ta i-a schimbat pe Lucy, Gabe, Darren şi povestea lor în bine. Îți mulțumesc pentru c-ai ales manuscrisul meu, îți mulțumesc pentru c-ai pus întrebările editoriale perfecte şi vă mulțumesc vouă, Ivan Held, Sally Kim, Helen Richard, Amy Schneider, Andrea Peabbles, Kylie Byrd, Claire Sullivan şi întregii echipe de la Putnam and Pinguin – în special lui Leigh Butler, Tom Dussel şi Hal Fessenden – pentru că mi-ați dat posibilitatea să împărtăşesc lumii întregi *Lumina pe care-am pierdut-o.*

Dar, în primul rând, niciodată n-aş fi putut să scriu o carte dacă n-ar fi fost alte două persoane. Mulțumirile finale se îndreaptă către mama mea, Beth Santopolo, şi – deşi el niciodată nu va vedea asta – spre tatăl meu, John Santopolo, pentru că nu s-a purtat nici măcar o dată ca şi cum visurile mele ar fi de neluat în seamă şi pentru că m-a încurajat întotdeauna să-mi urmez visul, indiferent care era acesta. Nu voi uita niciodată asta.

Lista lecturilor lui Lucy şi ale lui Gabe

Unele cărți, piese de teatru şi poeme sunt importante pentru mine de când mă ştiu şi, în acest roman, acestea sunt la fel de importante pentru Lucy şi Gabe şi pentru relația lor. Unele trimiteri din carte sunt destul de clare, altele mai puțin. Mai jos este o listă – în ordinea apariției – a tuturor operelor literare la care s-au referit Lucy şi Gabe, în *Lumina pe care am pierdut-o.*

Iuliu Cezar, de William Shakespeare

Titus Andronicus, de William Shakespeare

Iliada, de Homer

Drumul neumblat, de Robert Frost

Mythology: Timeless Tales of Gods and Heroes, de Edith Hamilton (mitul Persefonei)

Romeo şi Julieta, de William Shakespeare

Darul lui Jonas, de Lois Lowry

Moartea lui Arthur, de Sir Thomas Malory

Metamorfoze, de Ovidiu (Povestea lui Pygmalion şi a Galateei)

i like my body when it is with your body, de E. E. Cummings

Sonetul 30, de William Shakespeare

Amantul Doamnei Chatterley, de D.H. Lawrence

If You Give a Mouse a Cookie, de Laura Numeroff, ilustrație de Felicia Bond.

Speranța e ceva cu pene, de Emily Dickinson

Toată lumina pe care nu o putem vedea, de Anthony Doerr

{1} Iuliu Cezar, Ediție bilingvă de William Shakespeare. Traducere de Tudor Vianu, editura Pandora M (2004). *(N. red.)*

{2} Complex de restaurante şi cafenele aflat la etajele 106 şi 107 din Turnul de Nord al World Trade Center. Toate acestea au fost distruse în timpul atentatului terorist de la New York, pe 11 septembrie 2001. *(N. red.)*

{3} Cartier din Brooklyn. *(N.t.)*

{4} În engleză, joc de cuvinte. Slip însemnă scăpare, dar şi furou. *(N. red.)*

{5} Romeo şi Julieta, de William Shakespeare, în traducerea lui Şt. O. Iosif, Editura Pandora. *(N. red.)*

{6} În traducere, Carte pentru Ceilalți. (N. red.)

{7} Lanț de farmacii. *(N. red.)*

{8} Organizație americană de salvare a animalelor. *(N. red.)*

{9} Aniversare, în limba engleză. *(N. red.)*

{10} Darren confundă aici numele lui Gabe cu verbul „to give" la forma sa de trecut „gave". *(N. red.)*

{11} În franceză, plasat în abis, tehnică provenind din domeniul heraldicii şi însemnând repetarea unei imagini în efect nesfârşit. *(N. red.)*

{12} Tradusă în româneşte drept *Darul lui Jonas,* scrisă de Lois Lowry şi publicată în România de Editura Art. *(N. red.)*

{13} În traducere, Sfidător. *(N. red.)*

{14} Muzeul Transporturilor din New York. *(N. red.)*

{15} Sonet 30 de William Shakespeare, în traducerea lui Gheorghe Tomozei, Editura Pandora M. (2016)

{16} Evenimente din istoria Boemiei, conflicte în care mulțimea nemulțumită de conducători i-au aruncat pe aceştia pe ferestrele clădirilor. *(N. red.)*

{17} Sistem de apărare antiaeriană. *(N. red.)*

{18} Carte a lui Anthony Doerr, care a primit Premiul Pulitzer în 2015. În România a apărut la Editura Humanitas. *(N. red.)*

{19} Organizație americană care se îngrijeşte de cei care au supraviețuit actelor teroriste de pe 11 septembrie 2001. *(N. red.)*